

DNEVNICI EARLA TURNERA

- prijevod: **World Church Of The Creator** - Hrvatska, 2006. godine

UVOD

Prisutna je opsežna količina literature vezane uz Veliku Revoluciju, uključujući memoare gotovo svih značajnijih ličnosti koje su preživjele, stoga još jedna knjiga o događajima i okolnostima tog vremena kataklizmičkog ustanka i preporoda može izgledati suvišna. Dnevnik Earla Turnera, ipak, pruža uvid u pozadinu Velike Revolucije što je značajno iz dva razloga:

1) To je detaljno i kontinuirano praćen period borbe tokom godina prije same kulminacije Revolucije, napisan kako se odvijao, s dana na dan. Također je i oslobođen iskrivljavanja koja su inače česta. Iako su dnevnički ostalih sudionika tog sukoba detaljni, niti jedan do sada izdan ne pruža tako detaljan i kompletan uvid u zbivanja.

2) Pisan je sa stajališta pripadnika Organizacije, i u potpunosti je iskren. Za razliku od zapisa nekih vođa Revolucije, autor nije imao jedno oko na svojem mjestu u povijesti dok je pisao. Dok čitamo stranice koje slijede, bolje razumijemo nego kod drugih izvora, prave misli i osjećaje muškaraca i žena čija je borba i žrtva spasila našu rasu u tom vremenu velike pogibelji i označila početak Nove Ere.

Earl Turner, koji je napisao ove dnevničke, rođen je 43. godine prije Nove Ere u Los Angelesu, velegradskom području na zapadnoj obali sjevernoameričkog kontinenta u vrijeme Stare Ere, koja je obuhvaćala sadašnja područja Eckartsvillea i Wesseltona kao i velik dio okolnog područja. Odrastao je u Los Angelesu i obrazovao se za inženjera elektrotehnike. Nakon obrazovanja nastanio se u blizini grada Washingtona, koji je bio glavni grad S.A.D.-a. Tamo je bio zaposlen u firmi koja se bavila elektroničkim istraživanjima.

Postao je aktivan u Organizaciji u 12. godini prije NE. U vrijeme kada ovi zapisi počinju, u 8. godini prije NE (1991. prema staroj kronologiji), Turner je imao 35 godina i živio je sam. Ovi dnevnički opisuju jedva dvije godine njegovog života, pa ipak nam daju intiman uvid u život jednog od onih čije je ime upisano u Knjigu Mučenika. Već samo zbog tog razloga njegove bi riječi trebale imati poseban značaj za sve nas, koji smo u mladosti morali naučiti imena svih Mučenika u tom svetom zapisu koji nam je predan od naših predaka. Turnerovi dnevnički se sastoje od pet velikih knjiga u potpunosti ispunjenih i nekoliko stranica na početku šeste.

Knjige su pronađene prošle godine zajedno sa drugim važnim povjesnim materijalom od strane tima iz Historical Institute, vođenog od strane profesora Charlesa Andersona, koji je ranije pronašao Istočni Zapovjedni Centar revolucije u iskopinama blizu washingtonskih ruševina. One su sada dostupne širokoj javnosti na ovu, stotu obljetnicu Velike Revolucije.

A.M.

New Baltimore
Travanj 100. g.

POGLAVLJE 1

16. rujna, 1991. Konačno je počelo! Nakon svih ovih godina pričanja i samo pričanja, napokon smo poduzeli prvu akciju. U ratu smo sa Sistemom, i to više nije rat riječima. Ne mogu spavati, pa ću pokušati zapisati barem dio misli koje mi prolaze kroz glavu. Nije sigurno ovdje pričati. Židovi su prilično tanki, a susjedi bi se mogli početi čuditi sastancima u kasnim satima. Osim toga, George i Katherine već spavaju. Samo Henry i ja smo još budni, a on samo zuri u strop. Sav sam napet i uznemiren, gotovo da ne mogu na miru sjediti. Iscrpljen sam. Budan sam od 5:30 jutros, kada je George zvao da me upozori da su uhićenja započela, a sad je već prošla ponoć, cijeli dan sam u pokretu. Svejedno sam ushićen, napokon smo djelovali! Koliko ćemo dugo moći pružati otpor Sistemu, nitko ne zna. Možda će sve sutra propasti, ali o tome ne smijemo misliti. Sada kad smo započeli, moramo nastaviti sa planom kojeg smo razvijali još od racija pred dvije godine.

Kakav je to bio udarac za nas! Koliko nas je posramio! Svo to hrabro pričanje od strane patriota, "Vlada mi nikad neće oduzeti oružje", a tada ništa osim totalne šutnje kada se to dogodilo. S druge strane, možda bismo trebali biti ohrabreni činjenicom da je bio vrlo velik broj nas koji smo tada imali oružje, 18 mjeseci nakon Cohen-ovog akta koji je zabranio privatno držanje vatrenog oružja u S.A.D.-u. To je bilo zato jer je velik broj ljudi prkosio zakonu i sakrio svoje oružje umjesto da ga preda, i stoga vlast nije bila u stanju oštrije nastupiti nakon racija. Nikad neću zaboraviti taj užasan dan: 9. studeni 1989. Pokucali su na moja

vrata u pet ujutro, nisam bio sumnjičav dok sam išao vidjeti tko je to. Otvorio sam vrata, i četiri crnca su se na silu progurala u stan prije nego sam ih uspio zaustaviti. Jedan je nosio bejzbolsku palicu, dok su dvojica imala dugačke kuhinjske noževe oko pasa. Onaj s palicom gurnuo me u kut hodnika i čuvao stražu držeći palicu u prijetjećem položaju dok sun ostala trojica počela prekopavati stan. Prva pomisao mi je bila da su pljačkaši. Pljačke te vrste postale su sve češće nakon Cohen-ovog akta, grupe crnaca provalile bi u bjelački stan pljačkati i silovati, znajući da čak ako žrtve imaju vatreno oružje, vjerojatno se neće usuditi ga upotrijebiti.

Tada je onaj koji me čuvao pokazao nekakvu iskaznicu i rekao da su on i njegovi suradnici "agenti" Vijeća za Društvene Odnose Sjeverne Virginije. Također je rekao da su u potrezi za vatrenim oružjem. Nisam mogao vjerovati, to se jednostavno nije moglo događati. Tada sam primjetio da su na lijevim rukavima imali zelene vrpce. Dok su istresali sadržaj ladicica na pod i izvlačili robu iz ormara, ignorirali su stvari koje pljačkaši nikako nebi mogli zaobići: moj novi električni brijač, vrijedni zlatni sat, staklenku sa novcem. Doista su tražili oružje!

Odmah nakon Cohen-ovog akta, svi smo u Organizaciji sakrili svoje oružje da nebi bilo pronađeno. Moja jedinica je pažljivo skupila oružje, strpala ga u veliku bačvu, i provela zamoran vikend kopajući dva metra duboku jamu za bačvu udaljenu 300 kilometara u šumama zapadne Pennsylvanije. Ali ostavio sam si jedan pištolj da mi bude pri ruci. Sakrio sam svoj magnum i 50 metaka u okviru vratiju izmuđu kuhinje i dnevnog boravka. Skidajući dva opuštenu čavla i skidajući dasku sa okvira, mogao sam doći do pištolja u roku od dvije minute ako mi ikad zatreba, mjerio sam.

Ali policijska racija ga nebi nikad pronašla. A tek ovi neiskusni crnci ga nebi našli ni za milion godina. Nakon što su završili sa pretragom očitih mjesta, počeli su trgati madrac i kauč. Protestirao sam na taj postupak i nakratko čak pomislio da započnem borbu. U tom trenutku nastala je zbrka na stubištu. Druga ekipa tragača pronašla je pušku skrivenu ispod kreveta u stanu mladog para na donjem katu. Oboje su bili vezani lisicama i na silu odvedeni niz stepenice, bili su obučeni samo u spavaću odjeću, a mlada žena je glasno protestirala zbog činjenice da je njihovo malo dijete ostalo samo u stanu. U moj stan je ušao još jedan čovjek, bio je to bijelac, iako sa neobično tamnom puti. Također je nosio zelenu vrpcu, te bilježnicu. Crnci su pozdravili i prijavili negativan rezultat pretrage: "Nema oružja, g. Tepper."

Tepper je prošao prstom po listi imena i stanova u svojoj bilježnici dok nije došao do mog. Namrgodio se. "Ovaj je opak, zabilježen je kao rasist. Bio je dvaput prijavljen Vijeću. I posjedovao je osam komada vatrenog oružja koji nisu nikad predani." Izvadio je iz torbe mali crni predmet veličine kutije cigareta, bio je povezan kabelom sa elektronskim uređajem u torbi. Počeo je prelaziti predmetom po zidovima, dok je iz torbe se čuo tupi, zujajući zvuk. Zvuk se pojačao dok je prelazio preko sklopke za struju, ali Tepper je bio uvjeren da je razlika nastala zbog metalne razvodne kutije u zidu. Nastavio je sa pretragom. Dok je prelazio preko lijeve strane okvira kuhinjskih vratiju, uređaj je počeo proizveo prodoran visoki zvuk. Tepper je postao uzbuđen, a jedan od crnaca je otišao i vratio se za nekoliko minuta sa čekićem i pajserom. Bilo mu je potrebno manje od dvije minute dok nije pronašao pištolj.

Svezali su mi lisice bez ikakvog pogovora i odveli van. Sve u svemu, četvero nas je uhićeno u mojoj zgradi. Uz par sa nižeg kata, tu se nalazio i jedan stariji čovjek sa četvrtog kata. Nisu pronašli oružje kod njega, ali su zato pronašli četiri čahure za sačmaricu u ormaru. Municipija je također postala ilegalna. G. Tepper i njegovi "agenti" su imali još nekoliko pretraga za izvršiti, pa su tri krupna crnca sa bejzbolskim palicama i noževima ostavljeni da nas čuvaju pred našom zgradom. Bili smo prisiljeni da sjedimo na hladnom pločniku, slabo odjeveni, više od četiri sata prije nego li je policija došla po nas. Dok su ostali stanari odlazili na posao, gledali su nas s čuđenjem. Svi smo drhtali, a mlada žena sa donjeg kata je nekontrolirano plakala. Jedan čovjek je zastao da upita o čemu se tu radi. Jedan od čuvara je naprasito odgovorio da smo svi uhićeni zbog posjedovanja ilegalnog oružja. Čovjek je buljio u nas i nezadovoljno klimao glavom. Tada je crnac pokazao na mene i rekao: "A ovaj je rasist." I dalje klimajući glavom, čovjek je produljio dalje.

Herb Jones, koji je pripadao Organizaciji i bio je jedan od onih "nikad mi neće oduzeti oružje" prije Cohen-ovog akta, prolazio je blizu nas sa žurbom i pognutog pogleda. Njegov stan je također bio pretražen, ali Herb je bio čist. On je bio doslovno prvi čovjek u gradu koji je predao svoje oružje policiji nakon donošenja Cohen-ovog akta, zbog straha da ne dobije deset godina zatvora ako ih zadrži. To je bila i kazna koju smo nas četvero sjedeći na pločniku čekali. No, stvari su krenuli drugim tokom. Razlog je to što su racije koje su provedene tog dana diljem zemlje pohvatale mnogo više ljudi nego je Sistem očekivao, više od 800 000 osoba je uhićeno. U početku su javni mediji pokušavali okrenuti što više javnosti protiv nas kako bi se optužnice održale. Činjenica da nije bilo dosta zatvorskih ćelija u zemlji da nas sve zadrži, mogla bi se riješiti tako da nas sve pokupe u logore sa bodljikavom žicom dok se ne otvore novi zatvori, predlagalo se u medijima. Na ledenoj zimi! još se sjećam naslovnice Washington Posta idućeg dana: "Fašističko-Rasistička Urota Razbijena, Ilegalno Oružje Oduzeto." Ali čak ni američka javnost ispranog mozga nije mogla prihvatiti ideju da je gotovo milion njihovih sugrađana bilo upleteno u tajnu, oružanu

urotu. Kako je sve više detalja o racijama curilo u javnost, ljudi su bili sve ogorčeniji. Jedan od detalja koji je smetao ljude jest to da su crnačka susjedstva uglavnom bila zaobidena u racijama. Razlog dan da to opravda bio je da su rasisti bili prvi na popisu osumnjičenih za posjedovanje oružja, pa nije bilo toliko razloga da se pretražuju crnačka susjedstva. Čudnovata logika tog objašnjenja srušila se kada je ispalo da je dobar dio ljudi koji se nebi nikako mogli smatrati rasistima ili fašistima bio uhićen u racijama. Među njima bila su i dva liberalna novinara koji su predvodili kampanju protiv oružja, četvero crnačkih kongresmena (živjeli su u bjelačkim susjedstvima), i sramotno velik broj vladinih dužnosnika. Popis osoba bio je sastavljen, kako ispada, uglavnom prema podacima o prodaji vatrenog oružja koje su trgovci bili obavezni držati. Ako je osoba predala oružje policiji nakon Cohen-ovog akta, njezino ime je bilo brisano. Ako se i dalje nalazio na listi, bio je meta racije 9. studenog, osim ako je živio u crnačkog susjedstvu. Osim toga, neke kategorije ljudi bile su pretraživane bez obzira dali su kupovale oružje ili ne. Svi pripadnici Organizacije bili su pretraživani.

Vladin popis sumnjivaca bio je tako velik da je određen broj "odgovornih" građanskih udruga bio ovlašten da pomaže u racijama. Vjerujem da su u Sistemu mislili kako je većina ljudi na popisu ili prodalo svoje oružje ili ga se riješilo na neki drugi način nakon donošenja Cohen-ovog akta. Vjerojatno nisu očekivali više od četvrtine ljudi koji su uhićeni da budu ovdje. Cijela stvar je ubrzo postala lakrdija pa su većinu ljudi počeli puštati nakon nekoliko dana. Grupa nas, oko 600 ljudi, bila je zadržana u srednjoškolskoj dvorani za atletiku u Alexandriji prije nego smo pušteni. Tokom ta tri dana dobili smo hranu samo četiri puta, i gotovo da nismo uopće spavali. Policija nas je sve slikala, uzela nam otiske i osobne podatke od svih nas. Kada smo pušteni, rakli su nam da smo i dalje tehnički u pritvoru i možemo očekivati da nas u bilo kojem času privedu na suđenje.

Mediji su još neko vrijeme tražili da nam se sudi, ali cijela stvar je polako utihnula. Zapravo, Sistem je vrlo loše odradio cijelu stvar. Sljedećih nekoliko dana svi smo bili prestrašeni i sretni da smo opet na slobodi. Mnogo ljudi je otišlo iz Organizacije upravo u to vrijeme. Nisu više htjeli riskirati. Drugi su ostali, ali su racije koristili kao izliku za neaktivnost. Sada, pošto je domoljubni element populacije bio razoružan, kazali su, bili smo na milost i nemilost Sistema i morali smo biti pažljiviji. Htjeli su odustati od janog regrutiranja te da pređemo u "ilegalu".

Kako je ispalo, zapravo su htjeli da se Organizacija ograniči na "sigurne" aktivnosti, tojest na gundanje, odnosno šaputanje jedno drugom o tome kako je situacija loša. Oni ratoborniji članovi su pak počeli iskapati oružje i započeli sa programom terora protiv Sistema, vršeci atentate na Savezne suce, urednike medija, pravnike i druge figure Sistema. Smatrali su da je pravo vrijeme za to, jer bi pridobili simpatije javnosti kao borci protiv tiranije. teško je reći dali su bili u pravu. Osobno mislim da su bili u krivu, iako sam sebe smatrao jednim od njih u to vrijeme. Mogli sigurno ubiti dio odgovorni za stanje u koje se Amerika nalazi, ali mislim da bismo izgubiti na duge staze. Organizacije jednostavno nije bila dovoljno disciplinirana da započne borbu sa Sistemom. Bilo je previše kukavica i brbljavaca među našim redovima. Doušnici, budale, slabići i neodgovorni idioti bili naša propast. Drugi razlog, mislim da smo bili preoptimistični u pogledu raspoloženja javnosti. Ono što smo pogrešno smatrali općim nezadovoljstvom prema Sistemu zbog kršenja građanskih prava tokom racija, bio je zapravo prolazni val nezadovoljstva zbog sve te buke koja se digla masovnim uhićenjima. Čim je javnost bila uvjerena od strane medija da nisu u opasnosti, da je vlast htjela razbiti samo "rasističke, fašističke i ostale asocijalne elemente" koji su držali ilegalno oružje, većina se ponovno opustila i vratila TV programu i zabavljanju. Čim smo to počeli uvidati, postali smo obeshrabreniji nego ikad. Svi na ši planovi su se zapravo bazirali na pretpostavci da su Amerikanci nasljedno protiv tiranije, i da će kada Sistem postane dovoljno represivan biti voljni da ga svrgnu. Podcijenili smo stupanj utjecaja matarijalizma koji je pokvario naše sugrađane, kao i koliko njihovi osjećaji mogu biti izmanipulirani masovnim medijima.

Dok god je vlast u stanju održavati gospodarstvo u kakvoj takvoj ravnoteži i funkcionalnosti, ljudi će biti voljni prihvatiti svakakvu represiju. Unatoč inflaciji i postupnom padu standarda življenja, većina Amerikanaca i dalje može održavati napunjene želuce danas, i moramo jednostavno prihvatiti činjenicu da je to jedino što je bitno većini njih. Obeshrabreni i nesigurni kakvi smo bili, ipak smo pripremali planove za budućnost. Prvo smo odlučili da nastavimo sa programom regrutiranja novih članova. Zapravo smo intenzivirali taj proces i učinili našu propagandu čim provokativnijom. Namjera je bila ne samo privući nove članove militantnog stava i opredjeljenja, već i očistiti Organizaciju od strašljivaca i ljudi koji bi samo pričali a ništa radili. Malo smo i povećali disciplinu. Svatko tko je propustio zakazan sastanak dvaput za redom bio je izbačen. Tko god nije uspio izvršiti radni zadatak bio je isključen. Tko je prekršio pravilo protiv izlajavanja o stvarima koje se tiču Organizacije bio je izbačen. Namjera nam je bila da stvorimo Organizaciju koja će biti spremna kada se pruži prilika za udarac protiv Sistema. Sram zbog naše nemoćnosti da reagiramo, u 1989. mučio nas je i pokretao nas da ispravimo greške. To je bio vjerojatno

najvažniji faktor koji nas je pokrenuo u želji da Organizaciju stavimo u borbeno stanje, unatoč svim zaprekama.

Druga stvar koja je pomogla, barem kod mene, bila je konstantna prijetnja od ponovnog uhićenja i gonjenja. Čak da sam i htio sve ostaviti i pridržiti se bezbrižnoj publici pred TV ekranima, nisam mogao. Nisam mogao planirati "normalnu", civilnu budućnost, nikad ne bih bio siguran kad mogu biti gonjen radi Cohen-ovog akta. (Ustavno pravo na brzo suđenje, naravno, bilo je interpretirano od strane sudova na razne načine tako da nije značilo ništa više nego i ustavno pravo na držanje i nošenje oružja.) Tako da sam, a mogu to slobodno reći i za Georgea, Katherine i Henrya, bacio se bez premišljanja na posao za Organizaciju i radio planove samo za budućnost Organizacije. Moj osobni život bio je maknut u stranu.

Dali je Organizacija doista spremna, valjda ćemo doznati ubrzo. Za sada ide dobro. Naš plan za izbjegavanje situacije poput 1989. izgleda da funkcionira. Prošle godine počeli smo određen broj naših članova, nepoznatih političkoj policiji, postavljati u policijske agencije i druge kvazi-službene organizacije, poput vijeća za društvene odnose. Služili su nam kao rani predznaci njihovog djelovanja i obavještavali o planovima Sistema protiv nas. Bili smo iznenađeni s obzirom na lakoću s kojom smo postavili te ljude i održavali tu mrežu. To nam nikad nebi uspjelo u vrijeme J. Edgara Hoovera. Ironično je da je Organizacija uvijek upozoravala na opasnost međurasne integracije u policiji, a sada ispada da je to blagoslov za naše planove. "Jednaka prava" su doista odradila odličan posao u uništavanju FBI-a i ostalih obavještajnih agencija, te je njihova efikasnost smanjena kao rezultat. Svejedno ne bismo trebali postati previše samouvjereni ili neoprezni.

Zaboga! Već je 4:00 ujutro. Moram se naspavati!

POGLAVLJE 2

18 rujn, 1991. Prošla dva dana bili su komično prepuni grešaka, a danas je komedija gotovo prerasla u tragediju. Kad su ostali konačno uspjeli obavjestiti me jučer, pokušali smo odlučiti što nam je činiti. Prva stvar oko koje smo se složili, bila je da se naoružamo i pronađemo bolje skrovište. Naša jedinica, to jest nas četvero, unajmila je ovaj stan pod lažnim imenom pred gotovo šest mjeseci, samo da bi nam bio dostupan kada zatreba. (Upravo kršimo zakon koji zahtjeva od vlasnika da prijavi policiji i opskrbi ih s matičnim brojevima svojih podstanara.) Kako nismo mnogo koristili stan do sada, siguran da policija nije povezala nikoga od nas s ovom adresom. Ali ovo je premali prostor za sve nas da živimo ovdje duže vrijeme, i ne pruža dovoljno privatnosti pred susjedima. Bili smo previše oprezni pri štednji novca kada smo odabrali ovaj prostor. Novac je trenutačno naš glavni problem. Namjeravali smo opskrbiti stan sa hranom, lijekovima, alatom, odjećom, kartama, čak i biciklom, ali smo zaboravili na gotovinu. Pred dva dana, kada se proširila vijest da opet počinju sa uhićenjima, nismo imali prilike povući novac iz banke, bilo je prerano u jutro. Sada su naši računi zasigurno već zamrznuti.

Tako da imamo samo novac koji nam se trenutačno našao u džepovima, nešto preko 70 dolara (Uputa čitatelju: "dolar" je bio osnovna monetarna jedinica u S.A.D.-u i Staroj Eri. 1991. godine su dva dolara bila dovoljna za kupiti pola kilograma kruha ili oko četvrtine kilograma šećera.) Nismo imali niti transportnih sredstava osim bicikla. Prema planu, svi smo napustili svoje automobile s obzirom da bi ih policija tražila. Čak da smo i zadržali automobil, imali bismo problema pri nabavljanju goriva za njega. Pošto su kartice za kupnju goriva magnetički kodirane s našim matičnim brojevima, kad bismo ih stavili u računalo na benzinskim crpkama iskazilo bi blokiran račun i istog časa obavjestilo policiju koja motri centralno računalo te prikazalo gdje se nalazimo. Jučer je George, koji je naš kontakt s Jedinicom 9, uzeo bicikl i odveo se do njih da se posavjetuje oko situacije. Oni su u malo boljoj situaciji, ali ne puno. Njih šestero imaju oko 400 dolara, ali su strpani u rupetini koja je još manje zadovoljavajuća od naše, kaže George. Oni imaju četiri automobila i priličnu količinu goriva. Carl Smith, koji je s njima, izradio je prilično uvjerljive plažne registarske pločice za automobile za svaki automobil. mi smotrebali napraviti istu stvar, ali sada je prekasno. Ponudili su Georgeu jedan automobil i 50 dolara gotovine, koje je on sa zahvalnošću prihvatio. Ali nisu htjeli dati ništa goriva, osim pun spremnik u atomobilu kojeg su nam dali. I dalje smo bili bez novca da unajmimo drugo skrovište, i bez dovoljno goriva da učinimo put u Pennsylvaniju po naše oružje i natrag. nismo imali novca niti da kupimo namirnice za tjedan dana kada nam nestanu, a to će biti za četiri dana. Mreža će biti uspostavljena za deset dana, ali do tada smo prepušteni sami sebi. K tome, kada jedinica pristupi mreži, trebala bi već riješiti problem opskrbe i biti spremna krenuti u akciju u skladu sa ostalim jedinicima. Kad bismo imali više novca, mogli bismo riješiti sve naše probleme, uključujući problem goriva. Benzin je uvijek dostupan na crnom tržištu, naravno po skupljoj cijeni, gotovo duplo većoj nego na benzinskim crpkama. Mučili smo se s tim problemom danas popodne. Očajni i odlučni da više ne gubimo

vrijeme, konačno smo odlučili izaći i pribaviti nešto novca. Henryja i mene je zapala ta zadaća, pošto nismo mogli dopustiti da George bude uhićen. On je jedini koji zna šifru mreže.

Prvo nam je Katherine promjenila identitet pomoću šminke. Ona se amaterski bavila kazalištem i ima opremu, te zna kako doista promjeniti nečiji izgled. Moj prijedlog bio je da jednostavno uđemo u prvi dućan na kojeg naiđemo, opalimo trgovca ciglom po glavi, i poberemo novac iz blagajne. Henry se nije složio s tom idejom. Kaže da ne možemo koristiti metode koje se protive našem cilju. Ako počnemo vrebati na građane da se održimo, bit ćemo gledani kao banda običnih kriminalaca, unatoč našim ciljevima. Još gore, s vremenom ćemo sami sebe početi tako gledati. Henry sve gleda kroz ideologiju. ako nešto ne štima, on neće imati ništa s tim. To se može činiti nepraktičnim, ali mislim da je u pravu. Samo ako naša vjerovanja pretvorimo u način života možemo održati moralnu snagu da savladamo prepreke kojename stoje na putu. Uvjero me da ako već idemo opljačkati trgovinu, moramo to učiniti ideološki. Ako ćemo nekog lupiti s ciglom po glavi, to moraju biti ljudi koji to zaslužuju. Uspoređujući popis trgovina u Žutim Stranicama telefonskog imenika sa popisom članova Vijeća za Društvene Odnose Sjeverne Virginije koji nam je dobavila djevojka koju smo poslali da dobrovoljno radi kod njih, konačno smo se zaustavili na "Bermanovoj trgovini alkoholnim pićima" vlasnika Saula I. Bermana. Nismo pri ruci imali cigle pa smo se oboružali željeznim šipkama. Henry je sa sobom uzeo i nož. Parkirali smo automobil ulicu dalje od dućana, iza ugla. Kada smo došli nije bilo kupaca u dućanu. Crnac se nalazio za pultom. Henry ga je pitao bocu vodke na polici iza pulta. Kada se okrenuo oplatio sam ga šipkom posred lubanje, pao je na pod i ostao nepokretan. Henry je smireno ispraznio blagajnu i kutiju gdje su se nalazile veće novčanice. Izašli smo i krenuli prema automobilu, imali smo u rukama preko 800 dolara, ovo je bilo iznenađujuće lako.

Kod trećeg dućana niz ulicu Henry je iznenađeno zastao i pokazao na znak na vratima: "Berman's Deli". Bez okljevanja je otvorio vrata i ušao unutra, sav uzbuđen krenuo sam za njim umjesto da ga zaustavim. Berman se nalazio iza pulta, Henry ga je namamio van pitajući ga za cijenu nekog artikla kojeg Berman nije mogao dobro vidjeti sa onog mjesta. Kada je prolazio pored mene oplatio sam ga u glavu od iza sa svom snagom. Od siline odarca šipka je odletila iz moje ruke. Berman je pao na pod derući se iz sveg glasa. Počeo je puzati prema stražnjem dijelu dućana, vičući dovoljno glasno da probudi mrtve. Bio sam u potpunosti izvan sebe i samo sam stajao kao zamrznut. Ali ne i Henry. Krenuo je za Bermanom, zgrabio ga za kosu i prezeo grkljan jednim potezom ruke. Muk je trajao otprilike jednu sekundu. Tada je debela žena grotesknog izgleda, vjerojatno Bermanova žena, izletila iz stražnje sobe za sjekirom za mesom ispuštajući prodoran vrisak. Henry jesvom silinom uputio prema njoj staklenku košer krastavaca i postigao pun pogodak. Pala je na mjestu pogođena, zajedno sa rasutim krastavcima i slomljenim staklom. Henry je potom očitio blagajnu, potražio kutiju s novcem i izvadio novčanice. Trgnuo sam se iz transa i slijedio Henryja prema vratima kad je žena ponovno počela vrištati. Henry me držao za ruku da ne pobjegnem niz ulicu. Nije nam trebalo više od 15 sekundi da dođemo do automobila, ali činilo se kao 15 minuta. Bio sam užasnut. Prošlo je više od sata prije nego sam se prestao tresti i skupio dovoljno snage da govorim bez mucanja. Kakav terorist! Sveukupno smo skupili 1426 dolara, dovoljno da kupimo namirnice za daljnja dva mjeseca. Ali jednu stvar sam tada odlučio: Henry će morati biti taj koji će izvoditi pljačke. Ja nemam živce za to, iako sam mislio da činim sve dobro dok Berman nije počeo vikati.

19. rujna: Gledajući što sam napisao, teško je vjerovati da se sve to doista dogodilo. Do racija pred dvije godine moj život je bio normalan koliko svačiji može biti u ova vremena. Čak i nakon što sam bio uhićen i izgubio svoje zaposlenje u laboratoriju, bio sam u mogućnosti da živim prilično normalno radeći konzultantski posao za nekolicinu poduzeća u okolici. Jedina stvar koja je odskakala od uobičajenog bio je moj posao za Organizaciju. Sada je sve kaotično i nesigurno. Kad razmišljam o budućnosti postanem deprimiran. Nemoguće je znati što će se dogoditi, ali sigurno je da se više nikad neću moći vratiti tihom, uobičajenom načinu života koji sam imao ranije. Čini se da ovi zapisi počinju ličiti na dnevnik. Možda će mi pomoći da zapišem što se sve događa i koje su moje misli svakog dana. Možda će ukazati na neke stvari, neki redosljed, i učiniti mi život lakšim i dopustiti da se prilagodim na ovaj način života.

Čudno je kako je sve uzbuđenje koje sam osjetio prvu noć nestalo. Sve što sada osjećam je tjeskoba. Možda će promjena okoline sutra poboljšati moje stanje. Henry i ja ići ćemo u Pennsylvaniju po oružje, dok će nam George i Katherine pokušati pronaći bolje mjesto za stanovanje. Danas smo imali pripreme za naš put. Najprije smo mislili ići javnim prijevozom u mali gradić Bellefonte i propješačiti posljednjih deset kilometara kroz šumu do našeg skrovišta. Sad kad imamo auto, ići ćemo njime. procjenili smo da nam je potrebno oko dvadeset i pet litara benzina, bez onog koji je već u rezervoaru. Da budemo sigurni, kupili smo dvije kante po dvadeset i pet litara od skladištara taksi službe koji uvijek na crno prodaje dio narudžbe. Kako se štednja posljednjih godina povećala, tako je i sa sitnom korupcijom svih vrsta. Pretpostavljam da se visoka korupcija u vlasti koja je razotkrivena u aferi Watergate, se konačno spustila do malog čovjeka na ulici. Kad su ljudi počeli uvidati da su političari korumpirani i pokvareni, postali su zaintrigirani da i sami

pokušaju prevariti sistem. Stalna racionalizacija i štednja samo je ubrzala taj proces, kao i sve veći broj nebijelaca na svakoj razini birokracije.

Organizacija je bila jedan od glavnih kritičara te korupcije, ali vidim da nam upravo ona daje veliku prednost. Kada bi svi poštovali zakone i činili sve prema njemu, bilo bi gotovo nemoguće postojanje ovakvih organizacija. Ne samo da ne bismo bili u stanju kupiti gorivo, već bi i tisuće drugih birokratskih prepreka u koje Sistem upleće živote građana bile nepremostive za nas. Kako stvari stoje, mito lokalnom dužnosniku ili nekoliko dolara pod ruku omogućiti će nam da zaobiđemo mnoge propise koji bi nas kačili. Čim se više javni moral u Americi približava onom u banana republici, biti će jednostavnije za nas da operiramo. Naravno, kako svi očekuju mito, trebati će nam podosta novca. Gledajući to filozofski, ne možemo se oti dojmom da upravo korupcija, a ne tiranija, vodi prema svrgavanju vlasti. Snažna i odlučna vlast, koliko god represivna bila, obično se ne mora bojati revolucije. Ali korumpirana, neučinkovita, dekadentna vlast, čak i benevolentna, uvijek je podložna revoluciji. Sistem protiv kojeg se borimo je korumpiran i represivan, i doista bismo trebali zahvaliti Bogu na korupciji.

Zabrinjavajuća je šutnja o nama u novinama. Pljačka od pred neki dan nije dovedena u vezu s nama, naravno, i posvećen joj je samo odlomak u današnjim novinama. Pljačke te vrste, čak i gdje se dogodi ubojstvo, postale su toliko česte da ne privlače više pažnje od prometne nezgode. ali činjenica da je vlast pokrenula masivno hvatanje poznatih operativaca Organizacije prošlu srijedu i da smo gotovo svi, preko 2000 osoba, uspjeli izmaknuti i pobjeći, zašto to nije u novinama? Mediji blisko surađuju sa vlašću i policijom, naravno, ali koja je njihova strategija protiv nas? Pronašli smo mali članak u Associated Press-u na stražnjoj stranici gdje spominje jučerašnje uhićenje devetero uhićenih "rasista" u Chicagu i četiri u Los Angelesu u srijedu. U članku piše da su svih trinaest uhićenih bili pripadnici iste organizacije - očito naše - ali bez ostalih detalja. Zanimljivo!

Dali šute o neuspjehu akcije da ne osramote vladu? To nije u njihovom stilu. Vjerojatno su paranoični zbog lakoće kojom smo izbjegli uhićenja. možda strahuju da dio javnosti simpatizira nas i pomaže nam, i ne žele reći ništa što bi dalo poticaja našim simpatizerima. moramo biti oprezni zbog ovog lažnog osjećaja sigurnosti da ne bismo izgubili oprez. Možemo biti sigurni da je policija dala sve svoje snage na to da nas pronade. Biti će olakšanje kada mreža proradi i budemo mogli primati redovite izvještaje naših doušnika o potezima naših protivnika. U međuvremenu naša sigurnost se zasniva na promjeni izgleda i lažnom identitetu. Svi smo promijenili frizure i obojali kosu. Počeo sam nositi nove naočale sa debljim okvirima umjesto mojih starih bez okvira, a Katherine je prešla sa leća na naočale. Henry je učinio radikalnan potez, obrijao je bradu i brkove. Svi imamo i prilično uvjerljive lažne vozačke dozvole, iako one neće biti dovoljne ako budu provjeravane prema službenim podacima. Kad god netko od nas ima zadatak poput pljačke prošli tjedan, Katherine može na brzinu učiniti promjenu izgleda i dati mu treći identitet. Za tu namjenu ima vlasulje i plastične umetke koji pristaju u nosnice i u unutrašnjost usta i mijenjaju strukturu lica osobe, čak i njen glas. Nisu ugodni, ali mogu se otrpjeti nekoliko sati, isto kao što ja mogu neko vrijeme biti bez svojih naočala ako je potrebno. Sutra će biti dugačak i težak dan.

POGLAVLJE 3

21. rujan, 1991. Svi mišići u tijelu me bole. Jučer smo 10 sati proveli pješačeći, kopajući i noseći oružje kroz šumu. Danas smo premjesili sve zalihe iz starog skrovišta u novo. Bilo je nešto prije podneva jučer kada smo stigli do skretanja pokraj Bellefontea i skrenuli s autoceste. Dovezli smo se što bliže smo mogli, ali stara rudarska cesta koju smo koristili pred tri godine bila je blokirana i neprohodna dva kilometra prije mjesta gdje smo mislili ostaviti automobil. Usjek kroz koji je cesta prolazila urušio se, i bio bi potreban buldozer da pročisti put. Posljedica je bila da smo morali pješačiti puna tri kilometra u svakom smjeru umjesto jednog kilometra. Uz to je bilo potrebno učiniti tri ture da sve ukrcamo u automobil. Ponijeli smo lopate, uže i nekoliko platnenih poštanskih vreća (vlasništvo poštanske službe S.A.D.-a), ali ispostavilo se da su ti alati bili nedovoljni za taj zadatak. Pješačenje od automobila do skrovišta sa lopatama na ramenima je zapravo bilo osvježavajuće nakon duge vožnje iz Washingtona. Dan je bio ugodno svjež, jesenja šuma bila je predivna, a stara prašnja cesta, iako zarasla, pružala je lagano pješačenje. Čak i iskapanje vrha bačve (zapravo 190 litarska bačva za kemikalije sa skidajućim poklopcem) u koju smo natovarili oružje nije bilo problem. Tlo je bilo prilično meko, i bilo nam je potrebno manje od jednog sata da iskopamo 1,5 metara duboku jamu i zavežemo uže za ručke koje su bile zavarene na poklopac bačve.

Tada je počela nevolja. Nas dvojica natezali smo uže koliko smo god mogli, ali bačva nije nimalo popuštala. Kao da je položena u beton. Iako je puna bačva težila 160 kilograma, nas smo dvojica bili u stanju spustiti je u rupu prije tri godine. Tada je naravno oko nje bilo nekoliko centimetara prostora. Sada se

zemlje slegla i čvrsto uhvatila za lim. Odustali smo od izvlačenja bačve iz jame i odlučili smo ju otvoriti na licu mjesta. Da bismo to učinili, morali smo kopati još jedan sat, da proširimo rupu i očistimo nekoliko centimetara oko ruba kako bismo doprli do otvarača na poklopcu. Morao sam se spustiti u jamu naglavce, dok mi Henry drži noge u zraku.

Raditi naglavačke u uskom prostoru bilo je teško i iscrpljujuće. nismo imali alata kojim bismo podkopali poklopac i izbacili ga. Konačno, gotovo u očaju, još sam jednom zavezao užu za ručku poklopca. Henry i ja smo povukli užu, i poklopac se otvorio. Tada još trebalo opet se spustiti naglavce u rupu držeći se rukom za rub bačve, i dodavajući komade oružja i magazine streljiva uz tijelo da ga Henry može primiti. Veći teret, poput šest kanti s municijom bili su preteški za ovu metodu te smo ih izvlačili užetom. Nije niti potrebno reći da sam na kraju posla bio u potpunosti iznemogao. Ali još smo trebali prenijeti 120 kilograma streljiva kroz kilometar guste šume, uzbrdo na cestu, i još kilometar i pol do automobila. Sa odgovarajućim vrećama i nosilima mogli smo prenijeti sve u jednoj turi. Još lakše bi se obavilo u dva navrata. Ali samo sa nepraktičnim poštanskim vrećama koje smo morali nositi u rukama, bila su nam potrebna tri bolna puta. Morali smo stajati svakih stotinjak metara i odmoriti se nekoliko minuta, a posljednje dvije ture odradili smo u potpunom mraku. Očekivajući dnevnu operaciju nismo ponijeli svijetiljku. Ako ubuduće ne budeom pažljivije planirali operacije, čekaju nas teška vremena! Na putu natrag prema Washingtonu zaustavili smo se kod malog caffe-a blizu Hagerstowna na sendvićima i kavi. Tamo je bilo desetak ljudi, i vijesti su se upravo počele vrtjeti na TV-u iza pulta kada smo ušli. Emitirala se reportaža koju neću zaboraviti. Velika vijest dana bila je akcija Organizacije u Chicagu. Sistem je, čini se, ubio nekog od naših ljudi, i zauzvrat smo mi ubili trojicu njihovih, te sukobili se u pucnjavi sa organima vlasti. Gotovo cijeli termin vijesti bio je posvećen tome.

Znali smo iz novina da je devetoro naših članova uhićeno u Chicagu prošli tjedan, te su očito imali žestok tretman u Okružnom Zatvoru, gdje je jedan od njih umro. Bilo je nemoguće točno doznati što se dogodilo putem TV reportera, ali ako su imali isti postupak kao obično, tada su vlasti strpale naše ljude odvojeno u ćelije pune crnaca, te zatvorili oči i uši pred onim što je slijedilo. To je već dugo vremena metoda koju Sistem koristi kažnjavajući naše ljude kad im ne može prišiti ništa što bi se održalo na sudu. To je užasnija kazna od bilo čega što se događalo u srednjovjekovnim kaznionicama ili ćelijama KGB-a. I mogu se izvući jer mediji obično neće niti priznati da se to događa. Uostalom, ako pokušavaš uvjeriti javnost da su rase jednake, kako možeš priznati da je gore biti zatvoren u ćeliji punoj crnih kriminalaca nego u ćeliji punoj bijelih kriminalaca? U svakom slučaju, dan nakon što je naš čovjek - reporter je rekao da se zove Carl Hodges, netko za koga nisam nikad čuo - bio ubijen, Organizacija je ispunila obećanje koje je izrekla prošle godine, ako se netko od naših ljude bude ozbiljno ozlijeđen u zatvoru. Iz zasjede su napali okružnog šerifa ispred njegove kuće i ustrijelili puškom u glavu. Ostavili su poruku prikopčanu za tijelo na kojoj je pisalo: "Ovo je za Carla Hodgesa."

To je bilo prošle subote uvečer. Nedjelju je Sistem bio već na oružju. Šerif je bio političko potrkalo, istaknuti otrcani "goyim", i doista su dignuli prašinu oko toga. Iako nedjeljom prikazuju vijesti samo u čikaškom okrugu, potrudili su se pokrenuti sve stupove društva da razglase u specijalnim emisijama atentat koji je Organizacija izvršila. Jedan od govornika bio je "odgovorni konzervativac", a drugi je bio predsjednik židovske zajednice u Chicagu. Svi su opisali Organizaciju kao "bandu zadržanih rasista" i pozvali "sve poštene građane" da surađuju sa policijom u hvatanju "rasista" koji su ubili šerifa. Pa, danas ujutro je odgovorni konzervativac izgubio obje noge i pretrpio teške unutarnje ozljede kad je bomba u njegovom automobilu eksplodirala. Židovski govornik imao je još manje sreće. Netko mu je prišao dok je čekao dizalo u predvorju svoje poslovne zgrade, izvukao sjekiru ispod ogrtača, te raspolovio glavu dobrog Židova, zatim je nestao u gužvi. Organizacija je istog časa preuzela odgovornost za oba čina.

Nakon svega toga nastala je opća ludnica. Guverner države Illinois naredio je Nacionalnoj Gardi u Chicagu da pomogne policiji i agentima FBI-a u lovu na članove Organizacije. Tisuće ljudi bilo je zaustavljeno na ulicama Chicaga danas i traženo da dokažu dokažu svoj identitet. Paranoja Sistema se počinje prikazivati. Poslijepodne su trojica ljudi bili okruženi u malom apartmanu u Ciceru. Cijela ulica bila je okružena, dok su zarobljeni muškarci započeli pucnjavu sa policijom. TV jedinice bile su na licu mjesta, nervozne da ne propuste događaj. Jedan od okruženih je očito imao snajper, jer su dva crna policajca udaljeni više od ulice ubijeni prije nego je shvaćeno da su crnci na meti, dok na bijele policajce nije bilo pucano. Ovaj bjelački imunitet očito se nije odnosio na neuniformiranu policiju, naime, FBI agent ubijen je rafalom iz automatske puške dok je pokušavao ubaciti suzavac kroz prozor.

Gledali smo gotovo bez daha dok je ova akcija bila prikazivana na TV ekranu, ali vrhunac svega bio je kada je policija provalila u apartman i pronašla prazne prostorije. Razočaranje je bilo očito u glasu TV reportera, ali čovjek koji je sjedio na drugom kraju šanka počeo je pljeskati kada je proglašeno da su "rasisti" očito pobjegli. Konobarica se nasmijala, i bilo nam je očito, da iako ne postoji jednoglasna podrška za akcije Organizacije u Chicagu, ne postoji ni jedoglasno protivljenje. Kao da je Sistem očekivao ovu

reakciju na poslijepodneve događaje, vijesti su prešle u Washington gdje je državni tužitelj sazvao specijalnu konferenciju za novinare. Državni tužitelj proglasio je da Savezna vlada upućuje sve policijske i sigurnosne službe u posao istrebljenja Organizacije. Opisao nas je kao "izopačene, rasističke kriminalce" koje pokreće samo mržnja i koji žele "poništit napredak prema istinskoj jednakosti" koji je napravljen od strane Sistema posljednjih godina.

Svi građani su upozoreni da budu na oprezu i pomognu vlastima u razbijanju "rasističke urote". Svatko tko primjeti kakvo sumnjivo djelovanje, pogotovo od strane nepoznatih, ima prijaviti to najbližem uredu FBI-a ili Vijeću za Društvene Odnose. Ovaj incident dokazuje vrijednost držanja Sistema u nestabilnosti putem iznenadnih napada. Da je Sistem zadržao mirnoću i promislio pažljivije o odgovoru na naše akcije u Chicagu, ne bi samo izbjegao pogreške koje će nam pomoći u prikupljanju stotina novih regruta, nego bi uspio smisliti i način na pridobije još širi spektar javnosti za svoju borbu protiv nas. Vijesti su završile sa najavom jednosatnog specijala o "rasističkoj uroti" u utorak navečer (večeras). Upravo smo završili sa gledanjem tog "specijala", koji je bio doista loš, pun grešaka i izmišljotina, ništa uvjerljivo prema našem mišljenju. Ali jedno je sigurno: medijska blokada je završila. Chicago je dao Organizaciji trenutačnu slavu, i sigurno smo na prvom mjestu tema diljem zemlje.

Kada su vijesti završile, Henry i ja smo završili sa jelom i izašli iz kafića. Bio sam prepun emocija: uzbuđenje, ponos zbog uspjeha akcija naših ljudi u Chicagu, nervoza zbog činjenice da smo meta opsežnog lova, jad jer nijedna od naših jedinica u Washingtonu nije pokazala inicijativu poput Chicaga. Htio sam nešto učiniti, a prva stvar koja mi je pala na pamet bila je da uspostavim kontakt sa čovjekom iz kafića koji je pokazivao odobravanje akcija. Htio sam uzeti neke letke iz auta i ostaviti ih pod brisačima svih vozila na parkiralištu. Henry, koji je uvijek sabrane glave, odlučno je odbio tu ideju. Dok smo sjedili u autu objasnio mi je da bi bila obična glupost riskirati privalčenjem pažnje dok ne završimo sa trenutnim poslom dostave oružja našoj jedinici. K tome, podsjetio me, bilo bi kršenje discipline u Organizaciji da član tajne jedinice pristupi regrutiranju novih članova. Ta funkcija dodjeljena je "legalnim" jedinicama. Tajne jedinice sastoje se od članova koji su poznati vlastima i obilježeni su za uhićenje. Njihova funkcija je uništavanje Sistema direktnim akcijama. "Legalne" jedinice sastoje se od članova koji trenutačno nisu poznati vlastima. (Doista, bilo bi nemoguće dokazati za većinu njih da su članovi. U ovome smo dobro proučili komunističke metode.) Njihova uloga je pružanje informacija, financiranje, pravna obrana, i drugi oblici podrške. Kad god netko od nas uoči potencijalnog regruta, treba prenijeti informaciju "legalnoj" jedinici, koja će nastaviti sa obradom. "Legalne" jedinice se također bave aktivnostima niskog rizika, poput dijeljenja letaka. Strogo gledano, mi ne bismo niti smjeli imati letke Organizacije s nama.

Henry je čekao da muškarac koji je pljeskao izađe i uđe u svoj automobil. Provezli smo se pokraj njega i zapisali broj registracije dok smo izlazili sa parkirališta. Kad mreža bude uspostavljena, informaciju ćemo prosljediti odgovarajućoj osobi. Kad smo se vratili u stan, George i Katherine bili su uzbuđeni poput Henryja i mene. Oni su isto gledali TV vijesti. Unatoč svom umaranju tokom dana, nisam mogao spavati kao ni oni, stoga smo se ukrcali natrag u automobil, George i Katherine dijelili su stražnja sjedala sa dijelom tereta, te smo krenuli u noćnu vožnju. Mogli smo ostati u automobilu sigurni da ne izazivamo sumnju, a to smo i učinili - do ranih jutarnjih sati. Jedna stvar koju smo odlučili bila je da ćemo se smjestiti na novu lokaciju koju su pronašli George i Katherine. Staro mjesto jednostavno ne zadovoljava. Židovi su toliko tanki da moramo šaputati jedno drugom da nas nebi čuli susjedi. A siguran sam da smo već pobudili sumnju susjeda u to čime se bavimo u životu. Dok Sistem upozorava sve da prijavljuju nepoznate sumnjivog izgleda, postalo je opasno za nas da ostanemo u stanu s tako malo privatnosti. Novo mjesto je mnogo bolje u svakom pogledu osim stanarine. Imamo cijelu zgradu za sebe. To je zapravo betonska poslovna zgrada u kojoj se nekoć nalazio trgovina malih strojeva, garaže u prizemlju, sa uredima i spremištima na katu. Mjesto je napušteno, jer se nalazi na putu novoj prilaznoj cesti za autocestu koja je u fazi planiranja već četiri godine. Poput ostalih vladinih projekata u posljednje vrijeme, taj projekt je također obustavljen - vjerojatno trajno. Iako stotine tisuća ljudi biva plaćeno da grade nove autoceste, nijedna se ustvari ne gradi. U proteklih pet godina većina cesta u zemlji je sve lošijem stanju, i iako se uvijek mogu vidjeti ekipe za popravke, ništa se zapravo ne popravja.

Vlada zapravo nije još niti otkupila zemljišta koja je predvidjela za novu autocestu. Zakonski, vlasnik zgrade ju nebi smio uopće iznajmljivati, ali očito ima određeni dogovor s nekim u gradskom poglavarstvu. Prednost za nas je da nema službenog zapisa da je zgrada useljena - nema matičnih brojeva za policiju, nema građevinskih inspektora niti vatrogasne službe da dolaze na pregled. George samo mora dati 600 dolara u gotovini vlasniku jednom na mjesec. George misli da je vlasnik, naborani stari Armenac sa teškim naglaskom, uvjeren da ćemo koristiti prostor za izradu ilegalnih droga ili za skladištenje ukradene robe i ne želi znati pojedinosti. Predpostavljam da je to dobra stvar, jer znači da neće njuškati okolo. Mjesto doista izgleda užasno s vanjske strane. Okruženo je sa tri strane s zahrđalom lančanom ogradom. Zemljište je zatrpano odbačenim bojlerima, automobilskim motorima, i zhrđalim otpadom svih vrsta. Betonsko

parkiralište s prednje strane je oštećeno i zacrnjeno starim motornim uljem. Na ulazu u zgradu nalazi se veliki znak koji je na jednom mjestu popustio. Na njemu piše: "Mehaničarska radionica, J.T. Smith & Sons." Polovica prozorskih stakala u prizemlju nedostaje, ali svi prizemni prozori su ionako zabijeni daskama s unutarnje strane. Susjedstvo je u cijelosti proizvodno područje. Vrata do nas nalazi se garaža i skladište malog prijevozničkog poduzeća. Kamioni dolaze i odlaze cijelu noć, što znači da policajci neće obraćati pažnju ako nas vide da vozimo ovuda u kasne sate.

Pošto smo odlučili da krenemo, učinili smo to danas. Kako nije bilo električne struje, vode, niti plina u noom objektu, moj posao bio je riješiti grijanje, rasvjetu, i vodovodne instalacije dok su ostali dopremali stvari. Osiguravanje vode nije bio problem, čim sam pronašao vodomjer i otvorio zasun. Pošto sam uključio vodovod, donesao sam nešto teškog otpada do poklopca vodomjernog okna i prekrio ga kako nitko iz vodovodne kompanije nebi lako pronašao vodomjer, ako ikada dođu tražiti. Opskrba strujom bila je veći problem. Još su stajale žice od zgrade do električnog stupa, ali je napon isključen na brojilu, koje se nalazi sa vanjske strane zida. Morao sam oprezno probiti rupu kroz zid iza brojila, iznutra, i zatim spojiti premosnice. To mi je uzelo veći dio dana. Ostatak dana bio sam zauzet u prekrivanju pukotina na prizemnim prozorima i pričvršćivanju kartona na prozorima na katu, tako da zrake svijetlosti nebi mogle prodirati van iz zgrade u noći. I dalje nemamo grijanja niti kuhinje osim rešoa kojeg smo donijeli iz starog stana. Ali barem radi kupaonica, i dnevni boravak nam je prihvatljivo čist. Možemo nastaviti spavati u vrećama za spavanje neko vrijeme, a u narednim danima ćemo kupiti nekoliko električnih grijalica i ostale potrebstine.

POGLAVLJE 4

30. rujan, 1991. Toliko je bilo posla prošlog tjedna da niasm imao vremena pisati. Naš plan formiranja mreže bio je jednostavan i praktičan, ali sama izvedba je zahtjevala nevjerojatan trud, barem s moje strane. Teškoće na koje sam naletio upozorile su me još jednom kako i najbolji planovi mogu biti problematični ako se u njima ne predvidi fleksibilnost za nepredviđene probleme. Mrežna povezanost između jedinica ovisi o dva oblika komunikacije: ljudskim kuririma i visokospecijaliziranom radio prijenosu. Ja sam odgovoran ne samo za našu vlastitu prijemnu opremu, već i za cjelokupno održavanje prijemnika ostalih jedanaest jedinica u Washington području, te za odašiljače Washington Terenskog Zapovjedništva i Jedinice 9. Cijeli tjedan mi je zapravo otišao zbog odluke WTZ-a da opskrbi Jedinicu 2 sa odašiljačem također. Ja sam trebao postaviti opremu. Način na koji mreža funkcionira, sve komunikacije koje zahtjevaju duže razgovore ili izvještaje obavljaju se direktno, licem u lice. Sada kad je telefonska kompanija uvela računalni zapis svih poziva, kao i onih međugradskih, i sa policijom koja prati sve više razgovora, telefoni su isključeni kao opcija, osim u izvanrednim okolnostima. S druge strane, poruke standardne prirode, koje mogu biti lako kodirane, se obično odašilju radiom. Organizacija je uložila velik trud u stvaranje "riječnika" sa gotovo 800 različitih, standardiziranih poruka, od kojih svaka može biti specificirana prema troznamenkastom broju. Prema tome, u određenom trenutku, broj "2006" može označavati poruku: "Operacija predviđena za Jedinicu 6 odgađa se do daljnje obavjesti." Jedna osoba u svakoj jedinici mora zapamtiti cijeli riječnik poruka i odgovorna je da zna kodove svih poruka u svakom trenutku. U našoj jedinici ta osoba je George.

Zapravo, to i nije tako teško kako se čini. Riječnik poruka sreden je prema određenim pravilima, i jednom kad se upamti osnovna struktura nije preteško upamtiti cijeli riječnik. Kodiranje poruka se mijenja svakih nekoliko dana, ali to ne znači da George mora učiti riječnik napamet od početka; samo mora znati novo brojčano označavanje za neku poruku, i može razraditi označavanje za sve ostale u svojoj glavi. Koristeći ovaj sustav u mogućnosti smo održavati radio kontakt sa velikom sigurnošću, koristeći krajnje jednostavnu i prijenosnu opremu. Pošto naši prijenosi nikad ne traju dulje od sekunde i vrlo su nefrekventni, policija će vrlo teško uhvatiti poziciju odašiljača ili biti u stanju dekodirati presretnutu poruku. Prijemnici su nam još jednostavniji od odašiljača, i zapravo su nešto između džepnog tranzistora i kalkulatora. Oni su cijelo vrijeme uključeni, i ako numerički puls sa odgovarajućim tonskim kodiranjem bude odaslano sa nekog našeg odašiljača, oni će primiti poruku i prikazati na ekranu brojčani zapis, bez obzira dali ih se nadgleda ili ne. Moj glavni doprinos Organizaciji do sada bio je razvoj ove komunikacijske opreme, i zapravo sama proizvodnja velikog dijela. Prva serija poruka odaslanih iz Washington Terenskog Zapovjedništva prema svim jedinicama u regiji bila je u nedjelju. Dala je upute upute svakoj jedinici da pošalje kurira na numerički specificiranu lokaciju kako bi primio naredbe i predao izvještaj o situaciji. Kad se George vratio sa nedjeljnog sastanka prosljedio je vijesti nama ostalima. Sažetak je u tome da je, iako još nije bilo problema u području Washingtona, WTZ zabrinuto zbog izvještaja koje su primili od naših doušnika unutar policije.

Sistem je pokrenuo sve snage s namjerom da nas uništi. Stotine osoba za koje se sumnja da imaju simpatije prema Organizaciji uhićene su i ispitivane. Među njima su i neki naši ljudi, ali izgleda da vlasti nisu bile u stanju prišiti ništa očitog nijednom od njih i ispitivanja nisu donijela prave rezultate. Ipak, reakcija na prošlotjedna događanja u Chicagu bila je raširenija i energičnija nego što smo očekivali. Jedan od projekata na kojem rade je kompjuterizirani, univerzalni, interni sistem putovnica. Svaka osoba koja ima preko 12 godina dobiti će putovnicu i bit će dužna, pod prijetnjom kazne, nositi ju cijelo vrijeme. Ne samo da osoba može biti zaustavljena na cesti od strane bilo kojeg policijskog agenta i biti pitana da pokaže putovnicu, već su razradili plan da učine putovnicu potrebnu za većinu svakodnevnih poslova, poput kupnje avionske, autobusne, ili karte za vlak, prijavljivanja u motel ili hotel, i primanja medicinskih usluga u bolnici ili klinici.

Svi pultovi će biti opremljeni kompjuterskim terminalima koji su povezani telefonskim linijama sa ogromnom, nacionalnom bankom podataka i računalnim centrom. Magnetski kodirana putovnica sa brojem će rutinski biti učitana u računalo svaki put kad kupac kupuje kartu, plaća račun, ili se prijavljuje na posao. Ako se primjete nepravilnosti, znak upozorenja pojavit će se u najbližoj policijskoj postaji, pokazujući lokaciju računalnog terminala i nesretnog kupca. Usavršavaju ovaj sustav već nekoliko godina i razradili su sve u detalje. Jedini razlog zašto nije pušten u rad bile su negodovanja liberalnih građanskih udruga, koje to vide kao još jedan korak prema policijskoj državi - koja to u biti i jest. Ali sada je Sistem siguran da može zaobići odpor liberala koristeći nas kao izliku. Sve je dopušteno u borbi protiv "rasizma"! Bit će potrebna još barem tri mjeseca da se ugradi potrebna oprema i pokrene sustav, ali nastavljaju s poslom velikom brzinom, s očekivanjem velike najave od strane medija. Poslije će se sustav proširiti, sa računalnim terminalom u svakoj trgovini. Nitko neće moći jesti ručak u restoranu, koristiti javnu praonicu, ili kupiti namirnice bez da mu računalni terminal na blagajni očita broj na magnetnoj putovnici. Stvari će postati takve da će Sistem doista imati pod kontrolom svoje građanstvo. S pomoći modernih računala, policija će biti u mogućnosti da odredi položaj svake osobe i što ona radi. Morat ćemo se dobro namučiti da pokušamo riješiti ovaj problem.

Na temelju onoga što su nam doušnici rekli, neće biti moguće samo jednostavno krivotvoriti putovnice i izmisliti lažne brojeve. ako centralno računalo uoči lažan broj, signal će automatski biti poslan najbližoj policijskoj postaji. Ista stvar će se dogoditi ako John Jones, koji živi u Spokaneu i koristi putovnicu ondje da kupi namirnice, istovremeno bude kupovao namirnice i u Dallasu. Ili čak ako računalo locira Bill Smitha u dvorani za kuglanje, dok on istovremeno kupuje namirnice na drugoj strani istog grada. Sve to je vrlo zahtjevno za nas, nešto što je tehnički bilo izvedivo već neko vrijeme, ali koje do nedavno, nismo mogli niti sanjati da će Sistem doista pokušati. Jedna od vijesti koje je George donio sa brifinga bio je poziv meni na hitno odem do Jedinice 2 i riješim njihov tehnički problem. Obično, niti ja niti George ne bismo znali za lokaciju Jedinice 2, i da je neophodno naći se sa nekim iz te jedinice sastanak bi se dogovorio negdje drugdje. Ovaj problem zahtjevao je moj dolazak u njihovo skrovište, i George mi je predao upute za dolazak do njihove lokacije. Oni se nalaze u Marylandu, više od 40 kilometara od nas, i pošto sam trebao uzeti sav svoj alat sa sobom, uzeo sam automobil. Imaju dobro mjesto, veliku seosku kuću i nekoliko manjih objekata na otprilike 40 jutara livade i šumarka. U njihovoj jedinici ima osam članova, nešto više od drugih, ali izgleda da nijedan od njih ne razlikuje volt od ampera ili koja je koja strana odvijača. To je neobično, jer je trebalo pridati pažnje pri formiranju jedinica s obzirom na podjelu vještina po jedinicama. Jedinica 2 je prilično blizu ostalih dviju jedinica, ali sve tri su previše udaljene od ostalih devet jedinica u Washington području, a posebno od Jedinice 9, koja je bila jedina sa odašiljačem za kontaktiranje WTZ-a. Zbog toga, WTZ je odlučio dati Jedinici 2 odašiljač, ali oni ga nisu bili u stanju osposobiti za rad. Razlog njihove nesposobnosti postao je jasan čim su me uveli u kuhinju, gdje su njihov odašiljač, automobilski akumulator, i žice bili razasuti po stolu. Unatoč jasnim uputama koje sam pripremio uz svaki odašiljač, i unatoč jasno vidljivim oznakama uz priključke na kutiji odašiljača, uspjeli su spojiti akumulator i odašiljač s pogrešnim polaritetom. Uzdahnuo sam i poveo nekoliko njih da mi pomognu donijeti opremu iz automobila. Najprije sam provjerio njihov akumulator i otkrio da gotovo u potpunosti ispražnjen. Rekao sam im da uključe akumulator na punjač dok pregledam odašiljač. Punjač? Kakav punjač, pitali su me? Nisu ga niti imali!

Zbog nesigurnosti u opskrbu električnom energijom u posljednje vrijeme, sva naša oprema radi pomoću akumulatora koji se pune preko električne mreže. Ovako nismo žrtve nestanaka struje koji su postali svakotjedni, ako ne i svakodnevni slučaj posljednjih godina. Kao i kod ostalih javnih postrojenja u ovoj zemlji, što je cijena struje viša, to je manja sigurnost u opskrbu. U kolovozu ove godine, na primjer, opskrba električnom energijom u području Washingtona bila je u kolapsu puna četiri dana, a voltaža je reducirana za više od 15 % od prosjeka za ukupno 14 dana. Vlada provodi istrage i sastanke izdajući izvještaje o problemu, ali sve je gore i gore. Nitko od političara nije u stanju suočiti se sa pravim

problemom, jedan od njih je razarajući efekt američke vanjske politike dominirane od strane Izraela tokom prošla dva desetljeća na opskrbu stranom naftom.

Pokazao sam im kako da spoje akumulator na njihov kamion za hitno punjenje i počeo tražiti štetu napravljenu u njihovom odašiljaču. Punjač za akumulator morat ćemo potražiti kasnije. Najkritičniji dio odašiljača, kodirajuća jedinica koja generira digitalni signal sa tipkovnice kalkulatora, izgleda da je u redu. Bila je zašćena diodom od štete zbog promjene polariteta. U samom odašiljaču, tranzistoru su izgorjeli. Bio sam prilično siguran da WTZ ima jedan rezervni odašiljač u skladištu, ali da bih to doznao trebao bih im poslati poruku. To bi značilo poslati kurira do Jedinice 9 da pošalju poruku preko odašiljača i onda urediti da netko iz WTZ-a dođe sa odašiljačem do nas. Dvoumio sam se dali da gnjavim WTZ, u pogledu naše politike ograničenja odašiljanja radio poruka sa terenskih jedinica na poruke od velike važnosti. S obzirom da je Jedinici 2 ionako trebao punjač akumulatora, odlučio sam nabaviti zamjenske tranzistore iz prodajnog skladišta, istovremeno sam nabavio i punjač te ga sam instalirao. Pronaći dijelove koje sam trebao ispalo je teže nego što sam mislio, te sam tek poslije šest navečer uspio se vratiti do njihovog skrovišta. Rezevoar goriva bio je gotovo prazan kad sam ušao u dvorište. Bojeći se koristiti karticu za gorivo na benzinskoj crpki i ne znajući gdje mogu naći crno tržište goriva u blizini, morao sam ptiati ljude iz Jedinice 2 da mi daju goriva za povratak kući. Pa, ne samo da u kamionu nisu imali više od 5 litara, već nisu ni znali gdje se nalazi ikakvo crno tržište goriva. Pitao sam se kako takva neprilagodljiva i nesnalažljiva skupina ljudi misli opstati kao tajna jedinica. Izgleda da su to sve bili ljudi koje Organizacija nije smatrala kadrom za gerilske aktivnosti, te ih je sve strpala u jednu jedinicu. Četvoroo su pisci iz izdavačkog odjela Organizacije, i oni nastavaljaju sa poslom na ovoj farmi, radeći kopije propagandnih pamfleta i letaka. Ostalih četvoro su tu kao podrška, održavajući mjesto opskrbljeno hranom i ostalim potrebštinama. Pošto nitko iz Jedinice 2 ne treba motorizirani prijevoz, nisu puno razmišljali o problemu goriva. Konačno, jedan od njih se javio da kasnije otiđe ukrasti nešto goriva iz vozila na susjednoj farmi. Tada smo odprilike imali još jedan nestanak struje, stoga nisam mogao početi lemiti spojeve. Odlučio sam da je dosta za danas.

Trebao mi je cijeli sljedeći dan i do kasno u večer sinoć da konačno dovedem njihov odašiljač u funkciju, zbog nekoliko poteškoća koje nisam očekivao. Kad je posao bio konačno gotov, oko ponoći, predložio sam da se odašiljač premjesti na bolju lokaciju od kuhinje, po mogućnosti u potkrovlje, ili bar na katu kuće. Pronašli smo odgovarajuću lokaciju i odnijeli sve gore. Pritom sam uspio da mi akumulator padne na lijevu nogu. U početku sam bio siguran da sam slomio nogu. Nisam mogao stajati na njoj. Rezultat je bio da sam još jednu noć proveo kod njih. Svi u Jedinici 2 bili su vrlo ljubazni prema meni, a bili su i prilično zahvalni na mojem trudu kojeg sam uložio. Kako je bilo i obećano, ukradeno gorivo bilo je spremno za moj povratak. Nadalje, inzistirali su na tome da nakrcaju automobil sa velikom količinom konzervirane hrane da povedem sa sobom, koje su očito imali u neograničenim količinama. Pitao sam odakle im sve to, ali jedini odgovor bio je smiješak i uvjeravanje da mogu nabaviti još toga ukoliko im zatreba. Možda su ipak snalažljiviji nego što sam mislio.

Bilo je oko deset sati kad sam se jutros vratio do naše zgrade. George i Henry nisu bili tamo, ali Katherine me dočekala, te mi otvorila garažna vrata da uđem sa autom. Pitala me dali sam išta jeo. Rekao sam joj da sam doručkovao sa Jedinicom 2 te da nisam gladan, ali da sam zabrinut zbog stanja mojeg stopala, koje je bolilo i oteklo je gotovo do dvostruke veličine od normalnog. Pomogla mi je dok sam skakutao po stubama do dnevnog boravka, te mi je zatim donijela veliku zdjelu vladne vode da namačem u njoj stopalo. Hladna voda opustila je bol gotovo istovremeno, i naslonio sam se pun zahvalnosti na jastuke koje je Katherine postavila iza mojih leđa na kauču. Objasnio sam joj kako sam ozljedio nogu, te smo razmijenili ostale novosti o događajima posljednjih dva dana. Njih troje proveli su cijeli jučerašnji dan u postavljanju namještaja, manjim popravcima, te završnom čišćenju i bojanju, što nam je bio opis cijelog tjedna. Sa namještajem kojeg smo od prije donijeli, ovo mjesto konačno postaje pogodno za život. Velik napredak, u odnosu na praznu, hladnu i prljavu trgovinu strojevima u koju smo se uselili.

Katherine me obavjestila da je George sinoć pozvan preko radio veze na novi sastanak sa čovjekom iz WTZ-a. Jutros su on i Henry otišli zajedno, a njoj rekli samo da ih neće biti cijeli dan. Mora da sam zaspao na nekoliko minuta, a kad sam se probudio bio sam sam, i kupka nije više bila hladna. Stopalo mi je bilo u puno boljem stanju, a i otekline se bitno smanjila. Odlučio sam se otuširati. Tuš je vlastite izrade, samo hladna voda, ugradili smo ga i Henry prošlog tjedna u veliku kupaonicu. Uredili smo instalacije i ugradili svijetlo, a Katherine je obložila zidove samoljepljivim PVC pločicama zbog izolacije od vode. Do kupaonice se dolazi kroz sobu koju ja, George i Henry koristimo za spavanje. Od ostale dvije sobe iznad trgovine, jednu Katherine koristi za spavanje, dok nam druga služi kao kuhinja i blagovaona. Skinuo sam se, uzeo ručnik, i otvorio vrata tuša. A tamo je bila Katherine, mokra, gola, i prekrasna, stojeći ispod žarulje i brišući se ručnikom. Pogledala me bez iznenađenja i nije ništa rekla. Stajao sam ondje nekoliko trenutaka,

a onda, umjesto da se ispričam i zatvorim vrata, impulzivno sam pružio ruke prema Katherine. Oklijevajući, krenula je prema meni. Priroda je tada učinila svoje.

Ležali smo u krevetu dugo nakon toga i razgovarali. To je zapravo bilo prvi puta da sam nasamo razgovarao sa Katherine. Ona je nježna, sensitivna i vrlo ženstvena djevojka ispod hladne, profesionalne vanjšine koju je uvijek prikazivala dok je radila za Organizaciju. Prije četiri godine, prije racija, bila tajnica kongresmena. Živjela je u stanu u Washingtonu sa još jednom djevojkom koja je također radila na Capitol Hillu. Jedne večeri kad se Katherine vraćala kući sa posla pronašla je tijelo svoje sustanarke kako leži u lokvi krvi na podu. Bila je silovana i ubijena od crnca provalnika. Zbog toga je Katherine kupila pištolj i zadržala i nakon Cohenovog akta. Tada je sa gotovo milion drugih, uhvaćena u raciji 1989. godine. Iako nije imala prethodne kontakte sa Organizacijom, upoznala je Georgea pošto su bili držani na istom mjestu nakon uhićenja. Katherine je bila apolitična. Da ju je itko pitao, tokom rada za vladu, ili prije toga, dok je bila studentica, najvjerojatnije bi odgovorila da je "liberal". Ali ona je bila liberal samo u bezumnom, automativnom smislu u kojem većina ljudi to jest. Bez ikad doista razmišlja o tome ili analizira, ona je površno prihvatila neprirodnu ideologiju promicanu od strane masovnih medija i vlade. Nije imala zadrčnosti i neznanja, niti krivnje ili mržnje prema sebi koje su potrebne da bi netko bio potpuno predan, istinski liberal. Nakon što ih je policija pustila, George joj je dao neke knjige o rasi i prošlosti i neke publikacije od Organizacije. Prvi put u svom životu počela je ozbiljno razmišljati o važnosti rasnih, društvenih, i političkih okolnosti u korijenu aktualnih problema. Naučila je istinu o prijevari nazvanoj "jednakost". Shvatila je jedinstvenu povijesnu ulogu Židova kao poticatelja raspadanja rasa i civilizacija. Najvažnije od svega, kod nje se pojavio osjećaj rasnog identiteta, unatoč pranju mozga kojem je cijelog života bila izložena koje ju je srozavalo na razinu izoliranog ljudskog atoma u kozmopolitskom kaosu.

Izgebila je svoje zaposlenje kao posljedica uhićenja, i dva mjeseca nakon toga pristupila je Organizaciji kao daktilograf u našem izdavačkom odjelu. Ona je pametna i marljiv je radnik, te je ubrzo promovirana na mjesto urednika. Napisala je nekoliko članaka za Organizaciju, uglavnom istražujući žensku ulogu u pokretu i u cjelokupnom društvu, a prošlog mjeseca odabrana je za urednicu nove publikacije usmjerene prema ženama. Njena urednička karijera je trenutačno u zastoju, naravno, a velik doprinos je njena nevjerovatna sposobnost maskiranja i promjene identiteta, nešto što je naučila u amaterskom kazalištu dok je bila studentica. Iako je njeni prvotni kontakt bio George, Katherine nije nikad bila emocionalno vezana uz njega. Kad su se prvi put sreli, George je još bio oženjen. Kasnije kada ga je njegova žena, koja nikad nije odobravala rad u Organizaciji, ostavila a Katherine se uključila u rad Organizacije, oboje su bili previše zaposleni u različitim odjelima da bi bili u kontaktu. George zapravo, čiji posao je bio skupljanje novca i fundacija, i nije bio često u okolici Washingtona. Puka je slučajnost da su George i Katherine završili u istoj jedinici, ali George očito ima interesa prema njoj. Iako Katherine nikad nije ništa kazala ili učinila da podupre moju sumnju, do ovog jutra sam uzimao zdravo za gotovo prema Georgovom ponašanju prema njoj da su oni barem u nekakvoj vezi. Pošto je George zapravo naš vođa jedinice, do sada sam držao pod kontrolom činjenicu da me ona privlači. Sada se bojim da je situacija postala pomalo neugodna. Ako George ne bude u stanju prihvatiti nastalo stanje, stvari će biti napete i moći će se riješiti samo premještanjem osoblja između naše jedinice i ostalih u okolici. Za sada, ipak, imamo veće probleme o kojima moramo brinuti - velike probleme! Kad su se George i Henry konačno vratili navečer, doznali smo što su radili cijeli dan: razgledavali zapovjedništvo FBI-a u centru grada. Naša jedinica je odabrana da ga raznese u zrak! Naredba je stigla čak iz Revolucionarnog Zapovjedništva, te je čovjek iz Istočnog Zapovjednog Centra poslan u WTZ na briefing u nedjelju i odabere jednog vođu lokalnih jedinica za izvedbu zadatka. Očito je Revolucionarno Zpovjedništvo odlučilo krenuti u napad prema političkoj policijiprije nego uhite većinu naših "legalnih agenata" ili završe sa postavljanjem kompjuteriziranog sustava putovnica. Georgeu je rečeno da dođe jučer na novi sastanak. Čovjek iz Jedinice 8 je također bio tamo. Jedinica 8 će nam pomagati. Plan je ugrubo sljedeći: Jedinica 8 će osigurati veliku količinu eksploziva - između pet i deset tona. Naša jedinica će otieti kamion za dostavu u FBI, sastati se sa Jedinicom 8 koja će čekati sa eksplozivom, i prekrati teret. Nakon toga ćemo se odvesti do terminala za opskrbu u zgradi FBI-a, pripremiti za eksploziju, i napustiti kamion. Dok Jedinica 8 riješava problem eksploziva, mi smo razradili ostale detalje zadatka, uključujući raspored opskrbe vozilima u FBI i procedure. Dat nam je rok od deset dana. Moj posao biti će da konstruiram mehanizam same bombe.

POGLAVLJE 5

3. listopad 1991. Kad god bih našao vremena uslijed zbrke oko misije rušenja zgrade FBI-a, vršio sam sitne popravke oko naše zgrade. Sinoć sam dovršio naš alarmni sustav, a danas sam imao prilično prljavu zadaću čišćenja kanala za bijeg. Sa obje strane i iza objekta zakopao sam red detektora osjetljivih na pritisak,

spojenih na svjetlo i zvučnik alarma. Ovi detektori su poput onih koji se često postavljaju na ulazu u dućan ispod tepiha da signaliziraju dolazak kupca. Sastoje se od pedeset centimetara dugih metalnih traka koje se nalaze u fleksibilnom plastičnom omotu, te su vodootporni. Prekriveni sa nekoliko centimetara zemlje oni su neprimjetni, ali će nas obavjestiti ako netko zagazi na njih. Ova metoda se ne može primjeniti ispred zgrade jer je gotovo cijela površina prilaza prekrivena betonom. Nakon odustajanja od ultrasoničnog detektora, odlučio sam se za fotoelektričku zraku između dva čelična stupa ograde na svakoj strani prilaza. Da bih osigurao neprimjetnost izvora svjetla i fotočelije, bilo je potrebno postaviti ih u jedan stup, sa malim i neprimjetnim reflektorom postavljenim na drugi stup. Morao sam izbušiti nekoliko rupa na stupu, i potrošio sam dosta vremena dok sam sve uredio kako treba. Katherine je bila od velike pomoći, pažljivo namještajući reflektor dok sam postavljao svjetlo i fotočeliju. Na njenu sugestiju promijenio sam i alarmu u zgradi, tako da sada ne samo da nas upozorava kad uljez stane na detektor ili prekine svjetlosnu zraku, već odmah i uključuje električni sat u garaži. Ovako ćemo znati ako netko bio ovuda dok nas nije bilo u zgradi, a znati ćemo i kada. Čisteći prljavu kolekciju praznih kanti ulja, masnih krpa i raznog smeća iz servisne jame koja se koristila za mijenjanje ulja i rad ispod vozila u garaži, otkrili smo je jama spojena direktno na oborinsku kanalizaciju pomoću čeličnih rešetki u betonu. Skidajući rešetke, uočili smo da je moguće uvući se u kanal, koji je zapravo betonska cijev promjera 120 centimetara. Cijev se proteže oko 350 metara do velikog jarka. Putem se nalazi nekoliko manjih cijevi koje se spajaju na kolektor, očito sa uličnih odvoda. Otvor je zaštićen rešetkama debelim jedan centimetar postavljenim u beton. Danas sam uzeo pilu, dopuzao do kraja kanala i prepilio sve osim dvije šipke. To je osiguralo da rešetke ostanu na mjestu, ali omogućuje da se uz velik trud saviju dovoljno da se može čovjek provući kroz njih. Ujedno sam razgledao okolicu, jarak je prilično zarastao, te omogućuje zaklon od obližnje ceste, a sa ceste se ne može vidjeti ni naša zgrada zbog drugih objekata koji se nalaze na putu. Kada sam ponovno ušao u kanal, namučio sam se dok sam šipke vratio u prvotni položaj. Nažalost, ljudi koji su vodili garažu i trgovinu strojevima mora da su puštali svo ulje i tekuća maziva u kanal mnogo godina, jer se u kanalu nalazi deset centimetara guste crne smolaste tvari nakon samog otvora iz jame. Kad sam ispuzao iz kanala natrag u garažu, bio sam prepun tog blata. Henry i George su oboje bili vani, te me je Katherine natjerala da skinem odjeću i polijevala me vodom prije nego mi je dopustila da se uspnem na kat i otiđem pod tuš. Cipele i odjeću koju sam imao na sebi bacila je u smeće. Svaki put kad stupim pod ledeni tuš gorko zažalim što Henry i ja nismo uzeli više vremena da dodamo toplu vodu na tuš.

6. listopada. Danas sam dovršio mehanizam detonatora bombe koji ćemo koristiti za zgradu FBI-a. Sam mehanizam nije bio problem, ali do jučer nisam znao koji eksploziv ćemo koristiti. Ljudi iz Jedinice 8 su planirali opljačkati opskrbne barake na mjestu gdje se sustav washingtonske podzemne željeznice produžuje, ali nisu imali sreće do jučer - a ni tada je nije bilo mnogo. Uspjeli su ukrasti samo dva paketa eksploziva, a jedan paket nije niti bio pun. Manje od 40 kilograma. Ali to je barem riješilo moj problem. Želatinska masa je dovoljno osjetljiva da se inicira sa jednim od mojih vlastoručno napravljenih olovnih detonatora, a 40 kilograma će biti sasvim dovoljno da detonira glavni eksploziv, kad i ako Jedinica 8 pronađe još eksploziva, neovisno o tome kojeg.

Upakirao sam oko 15 kilograma želatinskog eksploziva u praznu limenku, začepio ju, postavio baterije i satni mehanizam navrh limenke, i spojio na prekidač na kraju šest metara dugog kabela. Kada nakrcamo kamion sa eksplozivom, limenka će doći iza, na vrh dva sanduka želatinskog eksploziva. Morat ćemo izbušiti male rupice na oplati prikolice i kabini vozila za provlačenje kabela i prekidača do kabine. Ili George ili Henry - vjerojatno Henry - otići će kamionom do terminala unutar FBI zgrade. Prije nego izađe iz kabine uključiti će prekidač povezan sa satom. deset minuta nakon toga eksploziv će se inicirati. Ako budemo imali sreće, to će biti kraj zgrade FBI-a i vladinog tri milijarde dolara vrijednog programa sustava internih putovnica. Pred šest ili sedam godina, kada su započeli sa najavama da vide reakciju javnosti na novi sustav putovnica rečeno je da će glavni cilj biti otkrivanje ilegalnih imigranata, kako bi oni bili deportirani. Iako su neki građani bili opravdano sumnjičavi prema svemu tome, većina je proguitala vladino objašnjenje zašto su putovnice potrebne. Osim toga, mnogi članovi radničkih sindikata, koji su vidjeli ilegalne imigrante kao prijetnju njihovim zaposlenjima uslijed vremena velike nezaposlenosti, mislili su da je to odlična ideja, dok su liberali uglavnom bili protiv toga jer im je to zvučalo "rasistički" - pošto su ilegalni imigranti doslovno svi bili ne-bijelci. Kasnije, pošto je vlada dala automatsko državljanstvo svima koji su se uspjeli provući kroz meksičku granicu i ostati u zemlji više od dvije godine, liberalna opozicija je isparila - osim tvrdokornih liberala koji su i dalje bili sumnjičavi.

Sve u svemu, bilo je nevjerojatno lako Sistemu da izmanipulira američki narod - bili to relativno naivni "konzervativci" ili razmaženi i pseudoprofinjeni "liberali". Čak će i oni liberali, nasljedno neprijateljski prema svakoj vlasti, biti u strahu od kretanja novog programa kojeg Veliki brat najavljuje da je potreban da se iskorijeni rasizam - odnosno mi. Da je sloboda američkog naroda jedino što je u pitanju, postojanje Organizacije bi teško moglo biti opravdano. Amerikanci su izgubili pravo da budu slobodni. Ropstvo je

odgovarajuće stanje za ljude koji su postali tako blagi, samozadovoljni, neoprezni, opijeni i bez načela kao što smo mi. Doista, mi već jesmo robovi. Dopustili smo dijabolično pamentoj, stranoj manjini da okuje lancima naše duše i našu pamet. Ti duhovni okovi su istinski znak ropstva više nego željezni lanci koji tek dolaze. Zašto se nismo pobunili prije 35 godina, kada su nam uzeli škole i počeli ih pretvarati u rasno miješanu džunglu? Zašto ih sve nismo izbacili iz zemlje pred 50 godina, umjesto što im dopustili da nas koriste kao topovsko meso u svojem ratu da zavladaju Evropom? Štoviše, zašto nismo ustali prije tri godine kad su nam počeli oduzimati oružje? Zašto nismo ustali u pravedničkom gnjevu i izveli te arogantne tuđince na ulice i prerezali im vratove? Zašto ih nismo spržili na lomačama na svakom uglu u Americi? Zašto nismo stali na kraj tom mučnom i vječito silničkom klanu, toj pošasti sa smetlišta Istoka, umjesto što smo im blagonaklono dopustili da nas razoružaju?

Odgovor je jednostavan. Pobunili bismo se da nam je sve to nametnuto odjednom. Ali pošto su lanci koji nas vežu bili postavljani kariku po kariku, podlegli smo. Dodavanje nove karike lancu nije nikad bilo dovoljno da dignemo prašinu oko toga. Uvijek je izgledalo lakše - i sigurnije - da prihvatimo stanje. I što smo dalje išli, lakše je bilo nametnuti novu kariku. Jedna stvar oko koje će se povjesničari morati odlučiti - ako itko od naše rase preživi da piše o povijesti ovog doba - je relativna važnost rasuđivanja i nepažnje pri pretvaranju našeg društva slobodnih ljudi u krdo ljudske stoke. Drugim riječima, možemo li odgovorno kriviti za sve što nam se dogodilo namjernu subverziju, vođenu kroz podmuklu propagandu kontroliranih masovnih medija, škola, crkava, ili vlade? Ili moramo prihvatiti dio krivnje u toj dekadansi - zbog duhovnoj srozavajućeg načina života u koji je zadani svijet utonuo? Vjerojatno su te dvije stvari ovisne jedna o drugoj, i biti će teško kriviti samo jedan razlog. Pranje mozga učinilo je dekadansu prihvatljiviju nama, a dekadansa nas je učinila neotpornima pranju mozga. U svakom slučaju, sada smo preblizu drveću da bismo jasno vidjeli cijelu šumu. Ali jedna stvar koja je jasna jest da je u pitanju mnogo više od same slobode. Ako Organizacije ne uspije u svojoj zadaći, sve će biti izgubljeno - naša povijest, naša baština, sva krv i žrtve i napredak nebrojenih tisuća godina. Neprijatelj protiv kojeg se borimo ima namjeru da u potpunosti uništi rasne osnove našeg postojanja. Ni jedno opravdanje za naš neuspjeh više neće imati značenje, jer će ostati samo horde indiferentnih, mulato zombija koji će ga čuti. Neće biti bijelog čovjeka da nas pamti - ili da nas krivi zbog slabosti ili da nam oprostí zbog naših grešaka. Ako ne uspijemo, božanski veliki eksperiment će doći svome kraju, i ovaj planet će opet, kao pred milione godina, prolaziti kroz prazninu višeg čovjeka.

11. listopada. Sutra je veliki dan! Unatoč neuspjehu Jedinice 8 na dobavi traženu količinu eksploziva, krećemo sa predviđenom operacijom. Konačna odluka je donesena danas poslijepodne na sastanku u skrovištu Jedinice 8. Henry i ja smo oboje bili ondje, kao i zapovjednik iz Revolucionarnog Zapovjedništva - indikacija važnosti kojom vodstvo Organizacije prati tijek ove operacije. Inače se osoblje iz RZ-a ne upleće u akcije jedinica na tom nivou. Primamo operativne zapovjedi i šaljemo izvještaje WTZ-u, sa predstavnicima Istočnog Zapovjednog Centra ponekad prisutnim na važnijim sastancima. Samo dva puta do sada prisustvovao sam sastanku sa nekim iz Revolucionarnog Zapovjedništva, oba puta pri donošenju osnovnih odluka u vezi komunikacijske opreme Organizacije, koju sam ja izrađivao. I to je, naravno bilo prije nego smo krenuli u ilegalu. Tako da je prisutnost bojnika Williamsa (najvjerojatnije pseudonim) na našem sastanku danas popodne ostavila jak utisak na sve nas. Bio sam pozvan da prisustvujem jer sam odgovoran za ispravno funkcioniranje bombe. Henry je bio ondje jer će je on dostaviti. A razlog za sastanak bio je neuspjeh Jedinice 8 da pribavi traženu potrebnu količinu eksploziva da se izvrši temeljit posao. Ed Sanders je stručnjak za eksploziv Jedinice 8, i interesantno, bivši specijalni agent FBI-a koji je upoznat sa strukturom i predispozicijama zgrade.

Koliko smo precizno mogli, izračunali smo da će nam biti potrebno barem 4 tone TNT-a ili ekvivalentnog eksploziva da uništimo dovoljan dio zgrade i kompjuterski centar u podrumu. Da budemo sigurni, tražili smo 8 tona. Umjesto toga, imamo samo 2,5 tone i gotovo sav dio je amonijum nitrat, koji je puno slabiji od TNT-a za našu svrhu. Nakon prva dva paketa želatinskog eksploziva, Jedinica 8 uspjela je ukrasti 160 kilograma dinamita iz drugog skladišta podzemne željeznice. Odustali smo od toga da pribavljamo eksploziv na taj način. Iako se velike količine eksploziva koriste svakog dana za podzemnu željeznicu, spremljen je u malim količinama i pristup je vrlo otežan. Dvoje ljudi iz Jedinice 8 gotovo su nastradali dok su krali dinamit. Prošlog četvrtka, trojica iz Jedinice 8 izvršili su noćni napad na skladište blizu Fredericksburga, oko 70 kilometara odavde. Nisu našli eksploziva, kao takvog, ali su pronašli nešto amonijum nitrata, kojeg su počistili, ukupno četrdeset i četiri vreće. Pomiješan sa naftom i čvrsto upakiran, pretvara se u efektan eksploziv, gdje je cilj jednostavno dići u zrak određenu količinu zemlje ili kamenja. Ali naš prvotni plan za bombu tražio je da ne bude upakiran i da može probiti dvije etaže armirano-betonskih ploča i sruši pročelje masivne i čvrsto građene zgrade. Napokon, preije dva dana, Jedinica 8 učinila je ono što je trebala od samog početka. Ista trojica koji su dobavili amonijum nitrat odvezli su se u Maryland sa kamionom da opljačkaju vojno skladište. Od Eda Sandersa doznao sam da unutra imamo doušnika koji nam može pomoći. Ali, do danas popodne, nije bilo vijesti od njih, a Revolucionarno

Zapovjedništvo ih više ne želi čekati. Razlog za tu nestrpljivost je sljedeći: Sistem nam zadaje teške udarce dok kontinuirano uhićuje naše doušnike i ostale članove o kojima Organizacije uvelike ovisi. Ako se opskrba novcem prekine, naše jedinice koje su u "ilegali" biti će primorane da pribjegu pljačkama u većem razmjeru kako bi se uzdržale. Osim toga, Revolucionarno Zapovjedništvo smatra osnovnim da čim prije zada udarac Sistemu koji neće samo poremetiti njihove planove uhićenja naših agenata, barem privremeno, već će i podignuti moral u Organizaciji jer će posramiti Sistem i demonstrirati našu sposobnost da djelujemo. Prema onome što je Williams rekao, shvatio sam da su ova dva cilja još važnija od osnovnog cilja rušenja računalnog centra.

S druge strane, ako naš udarac ne napravi veću štetu Sistemu, ne samo da možemo propasti u pokušaju da ostvarimo ove ciljeve te upozoriti neprijatelja na naše namjer i taktiku, već i otežati daljnje pokušaje uništavanja računalnog sustava. To je stajalište iznio Henry, koji ima sposobnost da uvijek održi bistru glavu i neometenu poteškoćama. Ali on je i dobar vojnik i u potpunosti je spreman svoj dio posla sutra, unatoč svom osjećaju da bismo trebali pričekati dok ne budemo sigurni da ćemo obaviti posao kvalitetno. Mislim da ljudi iz Revolucionarnog Zapovjedništva također razumiju opasnost u preuranjenoj akciji. Ali moraju uzeti u obzir mnogo faktora koje mi ne možemo. Williams je uvjeren da moramo odmah nastaviti s planom, jer će nas u protivnom neprijatelj pregaziti poput parnog valjka. Većina našeg razgovora danas odnosila se na pitanje koliko zapravo štete možemo učiniti sa ovom količinom eksploziva. Ako, u skladu sa prvotnim planom, odvezemo kamion do ulaza za dostavu zgrade i tamo detoniramo, eksplozija će se dogoditi u velikom središnjem dvorištu, okruženom sa svih strana masivnim zidovima i otvoren prema nebu. Ed i ja se oboje slažemo da sa prisutnom količinom eksploziva nećemo postići željeni cilj pod tim uvjetima. Možemo uništiti ured okrenute prema dvorištu, ali se ne možemo nadati urušavanju zidova pročelja ili proboju do podruma gdje se nalazi računalni centar. Nekoliko stotina ljudi će poginuti, ali strojevi će ostati neoštećeni. Sanders je tražio još koji dan za svoju jedinicu da pronađu još eksploziva, ali to je odbijeno zbog neuspjeha da to pribave u posljednjih 12 dana. Sa gotovo stotinu pristalica i agenata koji svakog dana bivaju uhićeni, ne možemo riskirati sa čekanjem još nekoliko dana, odgovorio je Williams, osim ako nismo sigurni da će ti dani donijeti ono što nam treba. Konačno smo odlučili da pokušamo dovesti kamion do prvog nivoa podruma, koji također ima ulaz za dostavu sa 10. ulice, odmah do glavnog dostavnog ulaza. Ako detoniramo bombu u podrumu ispod dvorišta, zaklon će pridonijeti snazi eksplozije. Sasvim će sigurno urušiti strop donjeg nivoa podruma gdje se nalazi računalni centar. Osim toga, uništiti će većinu, ako ne svu komunikacijsku i energetska opremu zgrade, pošto se nalazi u podrumu. Veliko je pitanje dali će nanijeti dovoljnu štetu da zgrada postane neuporabljiva za određeno vrijeme. Bez detaljnijih nacrti zgrade i ekipe arhitekata i građevinskih inženjera jednostavno ne možemo odgovoriti na to pitanje. Nedostatak opcije ulaska u podrum jest činjenica da se malo dostava vrši tamo, te je ulaz obično zatvoren. Henry je spreman probiti ulaz kamionom, ako bude potrebno. Tako stoje stvari. Sutra navečer znati ćemo mnogo više nego što sada znamo.

POGLAVLJE 6

13. listopada 1991. Jučer u 9:15 ujutro aktivirali smo bombu u zgradi FBI-a. Naše brige zbog relativno male veličine bombe bile se neopravdane, šteta je velika. Onesposobili smo veći dio operative FBI centra za nekoliko sljedećih tjedana, a čini se da smo uspjeli uništiti i računalni centar. Oko pet ujutro započeli smo s radom, pomagao sam Edu Sandersu pri miješanju loživog ulja sa amonijem nitratom u garaži Jedinice 8. Držali smo krajeve vreća, probušili im malu rupu za lijevak kroz koji smo lijevali ulje. Naposljetku smo vreće začeplili ljepljivom trakom, te promiješali sadržaj, trebalo nam je gotovo tri sata dok nismo završili posao za sve 44 vreće. U međuvremenu, George i Henry su krenuli u potragu za kamionom. Sa samo dvije i pol tone eksploziva nije nam bio potreban kamion s prikolicom, stoga smo odlučili oteti opskrbeni kamion što pripada jednom firmi za opskrbu ureda. Jednostavno su u svojem automobilu pratili kamion koji su željeli dok nije stao da obavi dostavu. Kada je vozač -crnac- otvorio stražnji prostor i ušao unutra, Henry je uskočio za njim i onesposobio ga brzo i tiho sa svojim nožem. George je ostao u automobilu i pratio u automobilu dok je Henry doveo kamion do garaže. Vratili su se upravo kad smo Ed i ja završavali sa poslom. Sigurni su da nitko na ulici nije ništa primjetio. Trebalo nam je još pola sata da istovarimo tonu fotokopirnog papira i ostlog uredskog pribora iz kamiona te zatim oprezno utovarimo dinamit i vreće s eksplozivom u kamion. Konačno, proveo sam kabel i prekidač sa detonatora do kabine kamiona. Ostavili smo tijelo vozača u stražnjem dijelu kamiona. George i ja smo krenuli prema zgradi FBI-a autom, dok nas je Henry slijedio kamionom. Namjeravali smo parkirati pokraj dostavnog ulaza na 10. ulici i čekati dok se vrata podruma ne otvore za sljedeći kamion, dok bi Henry čekao sa "našim" kamionom dvije ulice dalje. Mi bismo mu tada dali signal voki-tokijem. No dok smo prolazili pored zgrade, uočili smo da su vrata otvorena

te da nikoga nema u blizini. Signalizirali smo Henryu, te se odvezli nekoliko ulica dalje da pronademo dobro mjesto za parkiranje. Tada smo se počeli polako vraćati, pogledavajući stalno na satove. Još smo bili dvije ulice udaljeni kad je pločnik pod našim nogama silovito zadrhtao. Odmah potom zaglušio nas je udarni val eksplozije, praćen zvukom urušavanja i pucanja stakla svuda oko nas. Stakleni izlozi trgovina oko nas bili su razneseni na komadiće. Sa gornjih etaža objekata pored ceste padale su krhotine popucalog stakla nekoliko sekunda, dok je stupac crnog dima počeo se dizati visoko u zrak pred nama.

Trčali smo posljednje dvije ulice i postali obeshrabreni kad smo vidjeli, na prvi pogled, gotovo netaknutu zgradu FBI-a, osim naravno što je većina prozora nedostajala. Krenuli smo prema ulazu na 10. ulici pored kojeg smo se provezli pred nekoliko minuta. Gust dim izlazio je iz ulaza u podrum, te nije imalo smisla pokušati ući onuda. Desetak ljudi trčalo oko ulaza u središnje dvorište, neki su ulazili, a neki izlazili. Većina je bila krvava od posjekotina, i svi su bili u šoku i nevjerici. George i ja smo duboko udahnuili i proturčali kroz ulaz. Nitko nije obazirao pažnju na nas. Prikaz u dvorištu bio je totalno uništenje. Cijelo krilo zgrade okrenuto Pennsylvania aveniji se urušilo, koliko smo tada mogli vidjeti. Velika rupa nalazila se u pločniku dvorišta iza hrpe cigala i urušenih zidova, iz te rupe dizalo se najviše gustog crnog dima. Preokrenuti automobili i kamioni, uništen uredski namještaj, te građevinski materijal bili su razasuti posvuda, kao i tijela šokantno velikog broja žrtava. Preko svega je visio oblak crnog dima, koji nam je pekao oči i pluća. Krenuli smo nekoliko koraka u dvorište da bolje procijenimo štetu koju smo nanijeli. Morali smo proći kroz more razasutog papira, koji se razletio iz uništenih kabineta i uredskih ormara. S desne strane nalazila se hrpa smrskanih ormarića i kabineta, iz kojih se razletio silan papir koji je prekrpio cijelo dvorište.

Dok smo promatrali s mješavinom užasa i oduševljenja, Henryjeva glava se odjednom pojavila nekoliko metara od nas. Penjao se iz rupe preko hrpe razbijenih ormara. Bili smo iznenađeni što ga vidimo, jer je on trebao napustiti područje čim parkira kamion, te nas je trebao čekati da ga pokupimo na dogovorenom mjestu. Nabrzinu je objasnio da je sve teklo kako treba u podrumu, pa je htio čekati u blizini da vidi eksploziju. Uključio je prekidač sata na detonatoru kad je čim je prošao rampu, kako nebi bilo mjesta za predomišljanje. Ali nisu se pojavile nikakve teškoće, nitko ga nije pregledavao, samo pozdrav čuvara dok je ulazio u podrum. Druga dva kamiona bila su već na terminalu za istovar, ali Henry je odvezio pored njih, i zaustavio kamion gotovo ispod sredine krila koje gleda na Pennsylvania aveniju, koliko je on mogao procijeniti. Imao je pripremljene krivotvorene papire za dostavu da ih preda bilo kome tko ga zaustavi, ali nije bilo potrebe. Prošao je pored bezbrižnog čuvara, uz rampu, te van na cestu. Čekao je pored javne telefonske govornice u sporednoj ulici do minute prije eksplozije, zatim je nazvao uredništvo Washington Posta. Kratka poruka bila je: "Prije tri tjedna ubili ste Carla Hodgesa u Chicagu. Sada izravnavamo račune sa vašim prijateljima u političkoj policiji. Ubrzo ćemo srediti račune sa vama i svim ostalim izdajicama. Bijela Amerika će živjeti!" To će biti dovoljno da izazove nekoliko dobrih naslovnica u novinama.

Henry na minutu ušao u zgradu FBI-a, ali tu minutu je dobro iskoristio. Pokazao prema nekoliko mjesta sa svjetlijim, sivim dimom, koji se dizao sa hrpe razbijenih ormara odakle je upravo izašao, te se na trenutak nasmiješio dok je spremao upaljač natrag u džep. Henry je vojska sam za sebe. Dok smo odlazili, čuo sam plač i okrenuo se da vidim djevojku, oko 20 godina, napola poklopljenu čeličnim vratima. Njezino lijepo lice bilo je puno ogrebotina, i bila je u polusvijestnom stanju. Podignuo sam vrata s nje i vidio da joj je jedna noga teško ozlijeđena, imala je više prijeloma i krv je izlazila iz duboke rane na nadkoljenici. Nabrzinu sam skinuo opasač sa haljine i podvezao joj ranu njime. Krv je i dalje tekla, iako sporije. Zatim sam otrgnuo komad haljine i složio ga u kompresu, koju sam stavio na ranu dok je George skinuo svoje vezice i upotrebio ih da učvrsti kompresu na mjestu. Koliko smo nježno mogli, George i ja smo ju podigli i prenijeli je do ulice. Glasno je jaukala kad joj se noga počela ispravljati. Nije imala teških ozljeda osim te noge, i vjerojatno će sve biti u redu. Za razliku od mnogih drugih. Kada sam zastao da zaustavim krvarenje na njenoj nozi, postao sam prvi put svjestan jaukanja i vrisaka desetaka drugih osoba u dvorištu. Niti deset metara od nas ležala je druga žena bespokretno, lice prekriveno krvlju i otvorena rana sa strane njezine glave, užasna scena koju i dalje vidim kad zatvorim oči. Prema posljednjim izvještajima i procjenama, oko 700 osoba ubijeno je u eksploziji ili od urušavanja dijela objekta. To uključuje oko 150 osoba koje su se nalazile u donjem nivou podruma u vrijeme eksplozije i čija tijela još nisu pronađena.

Biti će možda potrebno više od dva tjedna dok se ruševine očiste kako bi se omogućio potpun pristup donjem nivou podruma zgrade, tako kažu TV reporteri. Taj i ostali izvještaji ukazuju na to da je računalni centar u podrumu ili u potpunosti uništen ili teško oštećen. Cijeli jučerašnji dan i većinu današnjeg gledali smo reportaže spasilačkih ekipa kako izvlače mrtve i ranjene iz zgrade. To je težak teret odgovornosti na našim leđima, s obzirom da su većina žrtava bili samo pijuni koji nisu bili predani bolesnoj filozofiji rasno destruktivnih ciljeva Sistema ništa više od nas. Ali nema načina da uništimo Sistem bez da naštetimo mnogim tisućama nevinih ljudi - nema načina. To je rak koji se razvio duboko u našem mesu. Ako ne uništimo Sistem prije nego on nas - ako ne odstranimo taj rak iz našeg tijela - cijela naša rasa će umrijeti.

Već smo govorili o tome, i u potpunosti smo uvjereni da ono što smo učinili je opravdano, ali ipak nam je teško vidjeti naše ljude kako pate radi našeg djelovanja. To je zato jer Amerikanci godinama nisu bili u stanju donijeti neugodne odluke, pa smo mi primorani donijeti odluke koje su doista krute.

I zar to nije riješenje cijelog problema? Korupcija naših ljudi od strane židovsko-liberalno-demokratske pošasti koja utječe na nas sve se očitije manifestira u našoj maloumnosti i nevoljnosti da prepoznamo surovost života, više nego u ičem. Liberalizam je u osnovi ženstven, podlozan pogled na svijet. Možda bi bolji pridjev od "ženstven" bio "djetinjast". To je pogled na svijet od strane ljudi koji nemaju moralnu čvrstoću i duhovnu snagu da ustanu i uhvate se u koštac sa životom, koji ne mogu prihvatiti činjenicu da svijet nije velik, ružičasto i plavo obojen dječji vrtić u kojem lavovi leže zajedno sa janjcima i svi žive sretno davijski. Niti bi duhovno zdravi ljudi naše rase uopće željeli da svijet bude takav, ako bi i mogao biti. To je tuđinski, uglavnom orijentalni pristup životu, pogled na svijet robova umjesto slobodnih ljudi zapada. Ali to je preokrenulo cijelo naše društvo. Čak i oni koji svjesno ne prihvaćaju liberalnu doktrinu su zaraženi njome. Desetljeće za desetljećem rasni problem u Americi postajao je sve gori. Ali većina onih koji su željeli rješenje, koji su željeli očuvati Bijelu Ameriku, nisu bili u stanju skupiti hrabrosti pogledati očitom rješenju u oči. Sve što liberali i Židovi moraju učiniti jest da počnu skvičati o "nehumanosti" ili "nepravdi" ili "genocidu", i većina naših ljudi koji su se vrtili oko rubova rješenja postali bi preplašeni zečevi. Pošto nikad nije bilo načina da se riješi rasni problem koji bi bio "pravedan za svih" ili kojeg na bi svi bili uljudno nagovoreni da ga prihvate bez previše buke ili nelagode, oni su ga uvijek pokušavali izbjegavati, nadajući se da će problem sam od sebe nestati. Isto se događalo oko židovskog problema i oko problema imigracije i problema prekobrojne populacije i problema očuvanja rase, te mnogih drugih problema.

Da, nemogućnost da prihvate stvarnost i donesu teške odluke, to je tihi simptom liberalne bolesti. Uvijek pokušavaju izbjeći manje neugodnosti sada, tako da velike neugodnosti postanu neizbježne kasnije, uvijek izbjegavajući odgovornost za budućnost - to je način na koji funkcionira liberalni mozak. Svedjedo, svaki put kada TV kamera prikaže jadno unakaženo tijelo neke jadne djevojke, ili čak i agenta FBI-a, dok biva izvlačeno iz ruševina, želudac bi se preokrene i ne mogu disati. To je užasan zadatak koji stoji pred nama. Već je jasno da mediji namjeravaju uvjeriti javnost da ono što činimo je užasno. Namjerno naglašavaju patnje koje smo izazvali prikazujući žrtve u plačljivim intervjuima sa njihovim rođacima. Novinari pitaju uvodna pitanja poput; "kakva to nehumana životinja može učiniti nešto takvo vašoj kćeri?" Jasno su prikazali namjeru da prikažu napad na zgradu kao zločin stoljeća. I doista, to je čin velikog značaja. Sve bombaške akcije, otmice, pljačke i ubojstva provedena od strane ljevičara u ovoj zemlji bile su manjeg intenziteta u usporedbi s ovim. Ali koja je razlika u stavu medija za vrijeme marksističkih akcija prije dvadeset godina, za vrijeme vijetnamskog rata, dobro se sjećam. Određen broj vladinih zgrada bilo je zapaljeno i dignuto u zrak, i nekoliko nevinih prolaznika ubijeno, ali mediji su uvijek portretirali ta djela kao idealistički "protest". Postojala je i banda naoružanih, revolucionarnih crnaca koji su se nazivali "Crne Pantere". Svaki put kada bi imali oružani okršaj sa policijom, tisak i TV novinari radili su plačljive intervjuje sa obitelji članova crnačkih bandi koji bi bili ubijeni, ali ne i sa udovicama policajaca. A kada je crnkinja koja je pripadala Komunističkoj Partiji pomogla u planu izazivanja pucnjave u sudnici i čak prokrijumčarila pušku kojom je sudac ubijen, tisak je stvorio narodnog junaka od nje. Pa, kako je Henry jučer upozorio Washington Post, uskoro ćemo početi izravnavati račune. Jednog dana imati ćemo istinski američki tisak u ovoj zemlji, ali mnogo uredničkih vratova morat će biti prerezano prije toga.

16. listopada. Ponovno sam sa prijateljima iz Jedinice 2. Ove rečenice pišem uz svjetiljku u prostoru kojeg su sredili za mene i Katherine u potkrovlju svojeg skladišta. Pomalo hladno i primitivno, ali barem imamo potpunu privatnost. Ovo je prva noć koju imamo samo za sebe. Zapravo nismo došli ovamo na ševu u sijenu, već da pokupimo municiju. Dečki iz Jedinice 8 koji su bili poslani ovamo prošli tjedan da pronađu eksploziv za FBI zgradu bili su djelomično uspješni: nisu puno postigli što se tiče masivnim eksplozivom, i kasnili su sa onim što su uspjeli nabaviti, te su skoro poginuli, ali su zato pribavili priličnu količinu razne opreme i naoružanja za Organizaciju. Nisu mi govorili detalje, ali uspjeli su uvesti kamion nosivosti dvije i pol tone u područje vojnog poligona u Aberdeenu, oko 40 kilometara odavde, nakrcati ga municijom, te ga izvući van, uz pomoć jednog našeg čovjeka iznutra. Nažalost, upali su u zamku prilikom pljačkanja bunkera i trebali su se probili pucajući. Pritom je jedan od njih bio teško ranjen. Uspjeli su pobjeći progoniteljima i doći do farme u Baltimoreu gdje se nalazi Jedinica 2, te su se tu skrivali od onda. Čovjek koji bio ranjen, umalo je umro zbog gubitka krvi, ali nisu mu oštećeni vitalni organi, te se čini da će se izvući, iako je još preslab za micanje. Ostala dvojica za to su se vrijeme bavili svojim kamionom, koji je parkiran upravo ispod nas. Prebojali su ga i učinili nekoliko promjena, pa neće biti prepoznatljiv kada krenu natrag u Washington u njemu. Sa sobom neće odvesti većinu arsenala. Velik dio će biti uskladišten ovdje i korišten za opskrbu ovdašnjih jedinica. Washingtonsko Terensko Zapovjedništvo dopušta našoj jedinici da se prva opskrbi potrebnim materijalom. Tu je prilična zbirka. Vjerojatno najvrijedniji su sanduci sa

fragmentirajućim granatama, to je oko 750 ručnih granata! Mi ćemo uzeti dva sanduka sa sobom. Tu je još stotinjak nagaznih mina raznih vrsta i veličina, prikladne za izradu zamki. Uzeti ćemo dvije ili tri takve. Tu je također i izobilje inicijalnih upaljača, upaljača za bombe, mine, granate, i tako dalje. I osam namotaja žice detonatora. Zatim sanduk termit granata. I raznih drugih tričarija. Tu je čak i bomba generalne namjene teška 180 kilograma. Prilično su bili bučni prilikom krcanja te bombe u kamion, tako da ih je stražar čuo i reagirao. Ali ćemo ju ponijeti natrag sa sobom. Punjena je sa 90 kilograma tritona, mješavine TNT-a i aluminijskog praha, pa možemo izvući taj eksploziv i iskoristiti ga za manje bombe.

Katherine i ja smo oboje vrlo sretni što smo uspjeli na ovaj put otići zajedno, ali okolnosti su zabrinjavajuće. George je najprije pitao Henrya i mene da idemo, ali je Katherine imala primjedb. Pobunila se da joj se još nije dala prilika da sudjeluje u aktivnostima naše jedinice, zapravo, jedva da je bila nekoliko puta izvan našeg skrovišta posljednji mjesec. Nema namjeru, kazala je, da bude samo kuharica i domaćica za nas ostale. Svi smo pod opterećenjem nakon velike akcije, a Katherine je nastupila pomalo vrištavo, poput ženskog razmetljivca. (Obavijest čitatelju: posljednja tri desetljeća Stare Ere izbila je u javnosti masovna psihotičnost, žene su se odricale svoje ženstvenosti i zahtjevale na tome da su one "ljudi", a ne "žene". To zastranjivanje bilo je poticano i promovirano od strane Sistema kao metoda unutarnje podjele naše rase same među sobom.) George je žurno odvratio da se nju uopće ne diskriminira, da je njezina sposobnost maskiranja bila od prilične koristi ovoj jedinici, da je dijelio zadatke samo prema pretpostavkama tko bi gdje funkcionirao najefikasnije. Pokušao sam izgledati stvari predlagajući da bi možda bilo bolje da muškarac i žena prevoze teret nego dva muškarca. Policija zaustavlja mnoge automobile nasumice u ovoj regiji te ih pretražuje posljednjih dana. Henry se složio s mojim prijedlogom, te je George nevoljko pristao. Nažalost, mislim da sumnja da je barem djelomično Katherine onako reagirala jer radije želi ići sa mnom nego da ostane cijeli dan sama s njim. Nismo se hvalili sa svojom vezom, ali nije vjerojatno da su i George i Henry propustili uočiti do sada da smo Katherine i ja ljubavnici. To stvara neugodnu situaciju za sve nas. Bez obzira što su George i Henry oboje zdravi muškarci, a Katherine je jedina žena među nama, to stvara problem discipline u Organizaciji. Organizacija je osigurala džeparac za vjenčane parove gdje su i muž i žena članovi jedinice, s tim da muškarac ima pravo staviti veto na sve zapovjedi predane njegovoj ženi. Ali, s tom iznimkom, žene su podložne disciplini isto kao i muškarci, i unatoč neformalnostima koje prevladavaju u gotovo svim jedinicama, svako kršenje discipline u Organizaciji je vrlo ozbiljna stvar. Katherine i ja smo razgovarali o tome, i, jednako kako odbacujemo pomisao na to da je naša veza čisto seksualne prirode, bez obaveza, nismo niti odlučili formalizirati ju još. Zbog jedne stvari, još imamo mnogo toga naučiti jedno o drugom. Još jedno, oboje imamo veliku dužnost prema Organizaciji i našoj jedinici, te ne smijemo činiti ništa što bi moglo ugroziti tu predanost. Kako god bilo, ubrzo ćemo u svakom slučaju morati rasčistiti stvari.

POGLAVLJE 7

23. listopada 1991. Ovo mi je prva prilika da pišem odkad smo Katherine i ja bili u Marylandu prošli tjedan po municiju. Naša jedinica izvela je tri akcije u proteklih šest dana. Sve u svemu, Organizaciju se drži odgovornom za preko 200 incidenata u različitim dijelovima zemlje, tako kažu vijesti. Već smo ušli u gerilski rat sa Sistemom. Uvečer prošlog ponedjeljka smo Henry, George i ja napali Washington Post. To je bio posao na brzinu, zahtjevao je malo priprema, iako smo nekoliko razmišljali o tome kako bi ga trebalo sprovesti. Henry je bio za to da napadnemo osoblje, ali smo na kraju ipak napali tiskaru. Henryeva ideja bila je da se nas troje trebamo probiti do uredništva na šestom katu njihove zgrade i pobiti čim više ljudi možemo sa ručnim granatama i automatskim puškama. Ako udarimo prije njihovog roka za tiskanje u 7.30 navečer, mogli bismo uhvatiti gotovo svih unutra. George je dobio tak prijedlog kao preriskantan za sprovođenje bez detaljnih planiranja. Stotine ljudi radi u zgradi Washington Posta, stoga bi zvuci pucnjeva i eksplozija na šestom katu vjerojatno natjerli ljude u hodnik i stubište. ako bismo pokušali sići pomoću dizala, netko bi mogao povući glavnu sklopku, i ostali bismo zatočeni. S druge strane, tiskara je vidljiva kroz veliki stakleni prozor iz hodnika. Stoga sam izradio bombu povezujući ručnu granatu na malu protutenkovsku minu. Cijela stvar je bila teška oko 3 kilograma i bila prilično nezgrapna, ali ju se može baciti do pedesetak metara kao veliku granatu. Parkirali smo auto u uličici stotinjak metara od glavnog ulaza u zgradu. Čim je George razoružao čuvara, Henry je načinio veliku rupu na prozoru hitcem iz sačmarice. Tada sam izvadio osigurač sa granate i ubacio napravu među strojeve tiskare, koja je uprava počela sa tiskanjem noćne serije. Sagnuli smo se iza betonskog zida dok je bomba eksplodirala, zatim smo Henry i ja ubacili šest termit granata u istu prostoriju. Mi smo već svi bili vani prije nego je itko uopće stigao izaći na ulicu, tako da nitko nije vidio naš automobil. Katherine je, naravno, odigrala svoju ulogu sa promjenama naših identiteta.

Sljedeće jutro Post se pojavio na ulicama nekoliko sati kasnije od uobičajenog, a pretplatnici nisu ni dobili svoje brojeve pošto je rana edicija otkazana, ali osim toga nije bilo većih smetnji. Temeljito smo uništili jednu tiskaru sa bombom, ali Post nije izgubio gotovo ništa od svog kapaciteta za širenje laži i otrova. Bili smo razočarani ovim ishodom. Postalo je vrlo jasno da smo nepotrebno riskirali s obzirom na ishod koji se mogao očekivati. Odlučili smo, da u budućnosti, nećemo poduzimati akcije dok nismo pažljivo ocijenili moguće ishode i uvjerali se da je vrijedno rizika. Ne možemo si priuštiti napade na Sistem samo da bismo napali, jer ćemo postati poput vojske mrava koja pokušava izgristi slona do smrti. svaki udarac mora biti pažljivo procijenjen s obzirom na njegovu učinkovitost. U retrospektivi se Henryeva ideja da napadnemo uredništvo činila mnogo boljom. Trebali smo pričekati nekoliko dana u cilju da stvorimo temeljit plan koji bi osakatio Washington Post, umjesto žurbe i polovičnog posla pri napadu na tiskaru. Sve što smo doista postigli bilo je da smo upozorili Post na naše namjere i otežali si sve daljnje eventualne napade. Iskupili smo se djelomično sljedećeg jutra. Pretpostavljajući da je uredničko osoblje provelo većinu noći u uredima pišući nove članke o događaju te večeri, te stoga najvjerojatnije spavaju dokasno, odlučili smo jednome od njih otići u posjet. Listajući novine, stali smo na uredničkim člancima, gdje se nalazi posebno zloban članak protiv nas. Njegove riječi odisale su talmudskom mržnjom. Rasisti poput nas, rekao je, ne zaslužuju nikakav obzir od strane policije ili pristojnih građana. Trebalo bi nas pobiti na licu mjesta poput pobiješnjelih pasa. Čista suprotnost u odnosu na njegove članke u kojima brani crnačke silovatelje i ubojice i napada "policijsku brutalnost" i "pretjeranu uporabu sile"! Pošto su njegovi članci bili pozivanje na ubojstvo, činilo nam se prikladnim da mu pružimo njegov vlastiti lijek. Henry i ja otišli smo autobusom do centra grada i zaustavili taxi sa crnim vozačem. Dok smo se zasustavili pred urednikovom kućom u Silver Springu, crnac se već nalazio u prtljažniku - mrtav. Čekao sam u taxiju dok je Henry pozvonio na ulazna vrata i rekao ženi koja je otvorila da dostavlja pošiljku iz Washington Posta i treba potpis o primitku. Kada se nekoliko trenutaka kasnije, dospali urednik pojavio na vratima u svom ogrtaču, Henry je doslovno raznio mu glavu sa dva hitca iz kratke sačmarice koju je nosio ispod jakne.

U srijedu smo svi četvero (Katherine je vozila auto) uništili najjači TV odašiljač u području Washingtona. Imali smo problema, i u nekim trenucima sam mislio da se nećemo izvući. Još nije jasno kakav efekt sve naše akcije imaju na javnost. Većina se bavi svakodnevnim stvarima kao da se ništa ne događa. Neke stvari su se ipak promijenile. Nacionalna Garda nekolicine država bila je pozvana da pomogne lokalnim policijskim snagama, te se sada nalazi velik broj straža stacioniranih ispred svih vladinih zgrada u Washingtonu, ureda medijskih kuća u većini gradova, i pred kućama stotina vladinih dužnosnika. Ovog tjedna je svaki kongresmen, savezni sudac, i savezni birokrat od pomoćnika tajnika na više trajno dobio tjelohranitelje. Sve te vreće pijeska, strojnice, i uniforme koje se može vidjeti svuda po gradu mogu samo povećati pozornost javnosti - iako mislim da je situacija manje dramatična u Iowi nego ovdje. Najveći problem je što nas javnost vidi onakve kakvima nas mediji prikazuju. U stanju smo raditi dovoljno buke da nas mediji ne mogu ignorirati, stoga oni primjenjuju suprotnu taktiku šopanja javnosti sa lažima o nama. Protekla dva tjedna neprestano uvjeravaju svakoga da smo mi utjelovljenje zla, prijetnja svemu pristojnom, častnom i poštenom. Pokrenuli su cijeli sustav medija protiv nas, ne samo uobičajene neprijateljske izjave u vijestima, već dugačke "pozadinske" članke u novinama, upotpunjene sa lažnim fotografijama sastanaka Organizacije i naših aktivnosti, razgovori "stručnjaka" na TV showovima - sve! Neke od priča koje su izmislili o nama su doista nevjerojatne, ali nažalost, mislim da je američka javnost dovoljno lakovjerna da im povjeruje.

Ovo što se sada događa slično je medijskoj kampanji protiv Hitlera i Njemaca u 1940-ima: priče o Hitleru koji u bijesu grize tepihe, lažni njemački planovi za invaziju na Ameriku, priče o djeci kojoj se živoj dere koža za izradu zaslona na svjetiljkama i koja se kuhaju za sapun, djevojčice otete i odvedene u nacističke "farme pastuha". Židovi su uvjerali američki narod da su te priče istinite, i rezultat je bio drugi svjetski rat, sa milionima najboljih pripadnika naše rase pobijenima - od naše strane - a cijela istočna i središnja Evropa pretvorena u ogromni komunistički zarobljenički logor. Sve više izgleda da je Sistem namjerno odlučio stvoriti stanje ratne histerije u javnosti prikazujući nas još većom prijetnjom nego što doista jesmo. Mi smo novi Njemci, a zemlja je psihološki dovedena u sukob s nama. Osim toga, Sistem sve voljnije surađuje u podizanju svijesti javnosti o našoj borbi. Moja sumnja je da sam vrh u Sistemu nije uopće toliko zabrinut zbog naše prijetnje, te nas cinično koriste kao izgovor za provedbu određenih svojih programa, poput unutaršnjeg sustava putovnica.

Naša jedinica dobila je zadatak - odmah nakon rušenja zgrade FBI-a - da napada medije u ovom kraju direktnim akcijama, kao što su druge jedinice dobile zadatak borbe protiv dugih oružja Sistema. Ali, posve je jasno da ne možemo pobijediti samo direktnim akcijama, njih ima previše, a nas premalo. Moramo uvjeriti određen dio američkog naroda da je ono što činimo potrebno i pravilno. To je zadatak propagande, i do sada nismo imali previše uspjeha. Jedinice 2 i 6 odgovorne su za propagandu i ovoj regiji, a koliko znam, ljudi iz Jedinice 6 razdjelili su tone letaka na ulicama; Henry je pokupio jednog sa pločnika u gradu

jučer. Sumnjam da letci sami za sebe mogu puno pridonijeti u borbi protiv medija kojima se Sistem služi. Najspektakularniji čin propagande ovdje zbio se prošle srijede, i završio je tragično. Istog dana kada naša je jedinica dignula u zrak TV postaju, troje ljudi iz Jedinice 6 zauzelo je radio postaju i započelo sa emitiranjem poruke javnosti da se priključi borbi Organizacije protiv Sistema. Unaprijed su snimili svoju poruku na vrpcau, te su postavili eksplozivne zamke na vratima postaje, nakon što su sve zaposlenike zatvorili u skladište. Namjeravali su pobjeći dok se vrpca sama emitira, nadajući se da će policija misliti kako su oni još uvijek unutra i držati opsadu, pa će se barem pola sata nesmetano emitirati poruka. Ali policija je pristigla ranije nego što su očekivali i upala u postaju, tako da su naši ljudi ostali zarobljeni unutra. Dvojica su ubijena u pucnjavi koja je uslijedila, a treći teško da će preživjeti. Poruka Organizacije bila je u eteru manje od deset minuta. To su bile prve žrtve koje smo ovdje pretrpjeli, ali Jedinica 6 je gotovo izbrisana. Oni koji su ostali, dvije žene i muškarac, preselili su se kod nas privremeno. Sa jednim svojim članom u rukama policije, morali su napustiti svoje skrovište istog trena. Sa time smo izgubili jedno od dvaju mjesta za tiskanje u području Washingtona, iako smo uspjeli uzeti većinu zaliha i lakše opreme za tiskanje. A dobili smo i njihov kamion, koji će biti od velike pomoći ukoliko ostanu ovdje.

28. listopada. Sinoć sam morao učiniti najneugodniju stvar od kako sam pristupio Organizaciji prije četiri godine. Sudjelovao sam u pogubljenju pobunjenika. Harry Powell je bio vođa Jedinice 5. Prošlog tjedna, kada je Washingtonsko Terensko Zapovjedništvo dalo zadatak njegovoj jedinici da likvidira dvoje najjačih i najisturenijih zagovornika rasnog miješanja u ovom kraju - svećenika i rabina, suautore peticije koja od Kongresa traži posebne porezne olakšice za rasno miješane bračne parove - Powell je odbio zadatak. Poslao je poruku natrag u WTZ kako se on protivi daljnjoj upotrebi nasilja te da njegova jedinica neće sudjelovati u terorističkim akcijama. Odmah je uhićen, a jučer je po jedan predstavnik svake Jedinice - uključujući Jedinicu 5 - pozvan da mu sudi. Jedinica 10 nije bila u stanju nikoga poslati, stoga se 11 članova - osam muškaraca i tri žene - našlo sa zapovjednikom iz WTZ-a u podrumu jedne trgovine našeg suradnika. Ja sam bio predstavnik Jedinice 1. Časnik iz WTZ-a jasno je izložio optužbu protiv Powella. Predstavnik Jedinice 5 potvrdio je činjenice: Powell nije samo odbio naredbu, već je i članovima svoje jedinice govorio da odbiju naredbu. Na svu sreću, nisu dopustili da ih uvjeri u to. Powell je tada dobio priliku da govori u svoje ime. To je i činio više od dva sata, prekinut povremeno pitanjem od strane jednog od nas. Ono što je rekao, zbilja me je potreslo, ali nam je zato uvelike olakšalo odluku. Harry Powell je zapravo bio "odgovorni konzervativac". Činjenica da on nije bio samo član Organizacije, već da je postao i vođa Jedinice, više govori o Organizaciji nego o njemu. Njegove glavne pritužbe bile su da akcije protiv Sistema samo pogoršavaju stvari jer "provociraju" Sistem koji postaje još represivniji. Pa, uostalom, svima nam je to jasno! Ili bar sam mislio da to svi razumijemo. Powell očito nije. Odnosno, nije razumio da je jedan od glavnih ciljeva političkog terora, uvijek i svugdje, da se vlasti natjeraju da budu represivnije, te da se time privuče simpatije ljudi prema teroristima. Druga svrha je da se stvori osjećaj nesigurnosti kod ljudi i sruši njihovo uvjerenje o nepobjedivosti vlasti. Kako je Powell nastavlja pričati, postajalo je sve jasnije i jasnije da je on konzervativac, a ne revolucionar. Govorio je kao da je svrha Organizacije da prisili Sistem da prihvati određene reforme, radije nego da uništi Sistem i izgradi nešto krajnje različito na njegovom mjestu. On je bio protiv Sistema zbog toga jer su porezi na njegov posao bili preveliki. (Posjedovao je trgovinu prije nego je otišao u ilegalu.) Protivio se popustljivosti Sistema prema crncima, jer kriminal i neredi loše utječu na posao. Protivio se zabrani posjedovanja oružja, jer je smatrao da treba pištolj za vlastitu sigurnost. Njegovi motivi bili su liberalni, poput egocentričnog individualca koji vidi temeljno zlo u vlasti kao ograničavatelja slobodne trgovine. Netko ga je pitao dali je zaboravio što je Organizacija ponavljala stalno iznova, da je cilj naše borbe da osiguramo budućnost naše rase, te da su mu pitanja osobne slobode podređena. Njegov odgovor bio je da nasilne metode koje Organizacija koristi ne koriste niti našoj rasi niti osobnoj slobodi. Ovaj odgovor potvrdio je da on nije zapravo shvaćao što mi želimo. Njegovo prvotno odbiranje primjene sile protiv Sistema baziralo se na naivnoj predodžbi. Kada je Sistem, umjesto da uzmakne, počeo uzvraćati udarce još jače, odlučio je da je naša politika terorizma kontraproduktivna. Jednostavno nije mogao prihvatiti činjenicu da put do našeg cilja ne može biti skretanje sa puta na neke ranije stadije u prošlosti, već moramo prevladati sadašnjost i ovladati budućnošću - s tim da mi vodimo igru, a ne Sistem. Možda je bio u pravu da je naša taktika pogrešna; reakcija ljudi će s vremenom odgovoriti na to pitanje. Ali cijeli njegov stav, njegova orijentacija je pogrešna. Dok sam slušao Powella prisjetio sam se pisca sa kraja 19. stoljeća, Brooks Adamsa, i njegove podjele ljudske rase na dva dijela: duhovnog čovjeka i materijalnog čovjeka. Powell je bio oličjenje materijalnog čovjeka. Ideologije, razlozi, temeljne razlike između pogleda na svijet kojeg ima Sistem i kojeg imamo mi - njemu ne znače ništa. On je vidio našu borbu kao borbu za moć i ništa drugo. Ako ih ne možemo pobjediti, tada ih moramo pokušati natjerati na kompromis sa nama. Pitao sam se koliko ima takvih u Organizaciji koji misle kao Powell. Bili smo prisiljeni prebrzo izrasti brojčano. Nije bilo dovoljno vremena da razvijemo u našim ljudima osnovni religiozni stav prema našem cilju i našim doktrinama, što bi spriječilo Powellov slučaj unaprijed. Kako su

stvari stajale, nismo imali puno izbora u odlučivanju o njegovoj sudbini. Tu nije bila u pitanju samo njegova neposlušnost, već i činjenica da se otkrio kao potpuno nepouzdan tip. Da jedan od nas - i to još vođa jedinice - otvoreno govori ostalim članovima o kompromisu sa Sistemom, a rat je tek počeo... Postojalo je samo jedno rješenje za ovu situaciju. Osmero prisutnih muških članova izvlačilo je slamke, te smo trojica od nas, uključujući mene, odabrani za streljački vod. Kada je Powell shvatio da će biti ubijen, pokušao je pobjeći. Zavezali smo mu ruke i noge, a morali smo mu i začepiti usta jer je počeo vriskati. Odveli smo ga u šumu pored autoceste odprilike 15 kilometara južno od Washingtona, pogubili ga i pokopali. Vratio sam se nešto poslije ponoći, ali još nisam u stanju zaspati. Vrlo sam deprimiran.

POGLAVLJE 8

4. studeni 1991. Opet juha i kruh, a ni toga previše. Potrošili smo gotovo sav novac, a još nema nikakvih vijesti od WTZ-a. Ako nam novac ne dođe tokom sljedećih nekoliko dana, opet ćemo morati pribjeći oružanoj pljački. Jedinica 2 i dalje ima, kako se čini, neograničenu opskrbu hranom, i bili bismo u još gorjoj poziciji da nam nisu dali pun automobil konzervirane hrane, pogotovo jer imamo sedam ustiju za hraniti. Ali preopasno je voziti do Marylanda radi opskrbe hranom. Prevelike su šanse da naletimo na policijsku blokadu na cesti. To je najprimjetnija, a javnosti mora da je i najiritantnija, posljedica naše terorističke kampanje. Putovanje osobnim automobilom postalo je - barem u području Washingtona - noćna mora, sa posvuda velikim prometnim gužvama zbog policijskih kontrola. U posljednjih nekoliko dana ova se policijska aktivnost pojačala, te izgleda da će to ubuduće postati normalan dio svakodnevice. Za sada ipak nisu počeli zaustavljati pješake, bicikliste ili autobuse. Još uvijek se možemo kretati, iako mnogo neprikladnije nego prije.

Opa, opet su se ugasila svjetla. Ovo je drugi put večeras da moramo paliti svijeće. Do ove godine, najgori nestanci struje dogodili su se po ljeti, ali sada je već studeni, a i dalje imamo "privremenu" redukciju voltaže od 15 % koju su nametnuli u srpnju. Čak niti ove redukcije nas ne spašavaju od sve većeg broja potpunih nestanaka struje. Očito je da netko profitira na tim nestancima struje. Kad je Katherine imala dovoljno sreće da pronade nekoliko svijeća u trgovini prošli tjedan, morala je platiti 1.50 \$ za svaki komad. Cijene kerozinskih i benzinskih svjetiljki su nevjerojatno visoke, ali trgovine ionako nemaju niti jednu u zalihama. Kad budem imao slobodnog vremena, vidjet ću što mogu improvizirati u tom pogledu. Održavali smo pritisak protiv Sistema tokom prošlog tjedna sa mnogo manje riskantnih individualnih akcija. Bilo je odprilike 40 bombaških napada prema savezним objektima i novinskim agencijama u Washingtonu, na primjer, a naša jedinica je odgovorna za njih 11. Pošto je postalo gotovo nemoguće ući u bilo koju saveznu zgradu osim poštanskih ureda bez kompletnog pretraživanja, morali smo biti domišljati. Jednom prilikom Henry je jednostavno izvadio osigurač granate i umetnuo ju između dva kartona na velikoj paleti tereta koji je čekao ispred teretnog ulaza za Washington Post, tako da je osigurač bio učvršćen između kartona. Nije čekao da vidi što će se dogoditi, ali novinske vijesti su potvrdile da se unutar zgrade dogodila eksplozija koja je ubila jednog zaposlenika i ozbiljno ozljedila još trojicu.

Najčešće smo koristili bacače granata napravljenih iz sačmarica. Daju nam najveći domet preko 150 metara, ali granata uvijek eksplodira prije, ukoliko se ne modificira timer. Sve što netko treba, jest naći skrovito mjesto unutar 100 metara od mete. Pucali smo iz stražnjeg dijela jurećeg auta, iz WC-a susjedne zgrade, a po noći - iz grmlja u malom parku preko ceste. Sa malo sreće može se pogoditi prozor i imati eksploziju unutar zgrade. Ali ako se granata i odbije od zida, eksplozija razbije prozore, a šrapneli tjeraju ljude na sklanjanje. Ako dovoljno dugo to nastavimo, možda natjeramo vlast da zagradi sve prozore na savezним zgradama, što će zasigurno pomoći buđenju svijesti među zaposlenicima. Ali sasvim je jasno da ne možemo održavati tu aktivnost u nedogled. Jučer smo izgubili jednog od najboljih aktivista, Roger Greene iz Jedinice 8, a imat ćemo još gubitaka kako vrijeme bude prolazilo. Sistem mora neizbježno pobjediti u ratu tog tipa, s obzirom da imaju brojčanu prednost prema nama. Raspravljali smo o toj temi već više puta, i uvijek dolazimo do istog zaključka: revolucionaran stav je doslovno nepostojeći u Americi, osim unutar Organizacije, i sve naše aktivnosti do sada nisu promjenile tu činjenicu. Većina ljudi sigurno ne simpatizira Sistem, zapravo, njihovo gundanje je poraslo kroz proteklih šest do sedam godina kako su padali standardi života - ali im je ipak dovoljno udobno da bi prihvatili ideju revolte. Tu je i golema prednost koju Sistem ima jer kontrolira medije i šalje lažnu sliku o nama. Redovito primamo izvještaje od naših agenata o tome što javnost misli o nama, i većina ljudi je bez dvoumljenja prihvatila sliku o nama - kao "kriminalcima" i "ubojicama" - koju im šalje Sistem. Bez nekakve povezanosti između nas i javnosti nikad nećemo imati dovoljno novih regruta da nadoknadimo gubitke. A pošto Sistem kontrolira doslovno sve kanale komunikacije sa javnosti, teško je vidjeti kako ćemo pridobiti simpatije među javnosti. Naši letci i povremena zauzimanja radijskih postaja na nekoliko minuta ne može mnogo doprinjeti u borbi protiv

neprekidnog pranja mozga koje Sistem provodi da bi ljude imao pod svojom kontrolom. Svjetla su se opet pojavila, sad kad sam spreman otići na spavanje. Ponekad mislim da će vlastita slabost Sistema donijeti njegov pad i bez naše pomoći. Neprestani nestanci struje su samo jedna od pukotina među tisućama na ovoj kuli od karata koju očajnički pokušavamo srušiti.

8. studeni. Proteklih nekoliko dana dogodile su se velike promjene unutar naše skupine. Populacija je prošlog četvrtka skočila na osam, a sada je opet na četvero ljudi: ja, Katherine, te Bill i Carol Hanrahan koji su prije bili u Jedinici 6. Henry i George su sada zajedno sa Ednom Carlson, koja nam je isto došla nakon nesreće sa Jedinicom 6, te sa Dickom Wheelerom, jedinim preživjelim iz policijske racije na skrovište Jedinice 1 prošlog četvrtka. Njih četvero preselili su se na novu lokaciju. Novi raspored nas je bolje podjelio prema funkcionalnosti nego prije - a riješio je i osobne probleme koji su mučili mene i Katherine. Mi smo sada u stvari prvenstveno tehničko-servisna jedinica, dok su njih četvero koji su otišli jedinica za sabotaze i atentate. Bill Hanrahan je strojar, mehaničar, i poznaje rad u tiskari. Do pred dva mjeseca su on i Carol vodili tiskaru u Alexandriji, njegova žena nema njegove strojarske vrline, ali se također dobro razumije u tiskanje. Čim uspostavimo tiskaru ovdje, njezin posao biti će da proizvodi letke i ostali propagandni materijal koji Organizacija distribuira u ovom području. Ja ću i dalje biti odgovoran za komunikacijsku opremu i za potrebno održavanje. Bill će mi pomagati u ovom posljednjem, ujedno će biti naš oružar. Katherine će imati prilike uvježbati svoje uredničke sposobnosti opet.

Bill i ja smo obavili naš prvi zajednički posao jučer. Transformirali smo 4.2 inčni minobacač da prihvati projekte od 81 mm. To je bilo potrebno jer nismo uspjeli do sada doći do 81 mm minobacača za projekte koje smo dograbili u akciji prošlog mjeseca. Jedan od naših članova je imao upotrebljiv 4.2 inčni minobacač koji je imao skriven još od kraja 1940-ih. Organizacija planira vrlo važnu misiju u sljedećih par dana, u kojoj će minobacač biti upotrebljen, a Bill i ja smo bili pod pritiskom da završimo posao na vrijeme. Glavni problem bio nam je naći komad čelične cijevi odgovarajućeg promjera da ju zavarimo unutar 4.2 inčne cijevi, pošto nismo imali tokarskog stroja na raspolaganju. Kada smo uspjeli naći dobavljača za cijev, ostalo je bilo relativno lako, te smo vrlo ponosni na rezultat - iako teži triput više nego što bi takav minobacač trebao. Danas smo obavili posao koji je teoretski bio vrlo lagan, ali koji nam je u praksi zadao više problema nego što smo očekivali: vađenje eksplozivnog punjenja iz 200 kilogramske bombe. Sa mnogo psovki i izgubljenih živaca, te sa nekoliko dobrih opekline od goruće vode koju smo uspjeli prosuti po sebi, uspjeli smo izvući većinu eksploziva iz bombe u prazne limenke i ostale posudice. Posao je trajao cijeli dan, ali sada imamo dovoljno materijala za izradu bombi srednje veličine da nam traje mjesecima. Mislim da ću u Billu pronaći pravog brata po oružju pri izvođenju novih zadataka za Organizaciju. (Sada smo određeni kao Jedinica 6, a ja sam zapovjednik). Novi raspored je u svakom slučaju pogodniji za Katherine i mene, pošto sada dijelimo zgradu sa još jednim oženjenim parom umjesto sa dvojicom neženja. Upravo sam napiso "još jednim bračnim parom", ali to je naravno greška, pošto ja i Katherine nismo formalno vjenčani. U protekla dva mjeseca, a posebno u posljednja dva ili tri tjedna, proveli smo jako puno vremena zajedno i postali ovisni jedno o drugome tako da se među nama razvila povezanost jednaka onoj bračnoj.

Do sada, kad god je jedno od nas imalo zadatak za obaviti, obično smo nastojali da zajedno radimo na njemu. Zanimljivo je da je Organizacija, koja nam je svima namjenila ovaj način života koji je u mnogočemu neprirodan, dovela do više prirodnih veza među spolovima unutar nje same nego izvan nje. Iako su nevjenčane žene teoretski "jednake" sa muškim članovima, u tome da su podložne jednakoj disciplini, naše žene su zapravo čuvane i zaštićene u većem stupnju nego žene u civilnom društvu. Uzmimo za primjer silovanje, koje je postalo sveprisutna pošast u posljednje vrijeme. Broj se povećava sa oko 20 do 25 % svake godine od početka sedamdesetih godina do prošle godine, kada je Vrhovni Sud odlučio da su zakoni koji osuđuju silovanje neustavni, jer pretpostavljaju zakonsku razliku među spolovima. Silovanje, suci su odlučili, može biti gonjeno samo prema zakonima koji se ne odnose na seksualne napade. Drugim riječima, silovanje se spustilo na razinu udarca u nos. U slučaju gdje fizička ozljeda ne može biti dokazana, sada je nemoguće podići optužnicu ili čak niti uhititi silovatelja. Rezultat ovih sudačkih spletki je taj da je učestalost silovanja takva da su statističari nedavno utvrdili da svaka druga žena u Americi može očekivati da bude silovana jednom u svom životu. U velikim gradovima, naravno, statistike su mnogo gore. Ženske udruge su dočekale ove promjene sa skepticizmom. To nije ono što su imale na umu kada su počele agitirati za "jednakost" prije dvadeset godina. Barem postoji negodovanje među dijelovima tih grupacija; mislim da su njihove vođe, većina kojih su Židovke, imale na umu ovaj ishod od samog početka.

Zagovornici crnačkih prava, s druge strane, imaju samo pohvale na ovu odluku Vrhovnog Suda. Zakoni o silovanju su, kažu, rasistički zbog neproporcionalno velikog broja crnaca koji su osuđeni prema njima. Sada bande crnaca vise po parkiralištima i školskim igralištima i tumaraju hodnicima zgrada tražeći zgodne bijelkinje bez pratnje, znajući da kazna, niti od razoružanih građana niti od uškopljene policije neće doći. Grupna silovanja u školama postala su popularan sport. Neke posebno liberalne žene mogu pronaći

određenu satisfakciju za svoj mazohizam u ovoj situaciji, način da iskažu svoju rasnu "krivnju". Ali za normalne bijelkinje to je svakodnevna noćna mora. Jedan od najbolesnijih aspekata cijele stvari je taj da su mnogi mladi bijelci, umjesto da su suprotstave ovoj novoj prijetnji njihovoj rasi, očito odlučili priključiti se tome. Niti su djevojke ostale u potpunosti pasivne. Seksualna izopačenost svake vrste prema mladim bijelcima i bijelkinjama, čak i djeci, došla je do tih razmjera koji bi bili nezamislivi do pred samo dvije ili tri godine. Pederi, fetišisti, rasno miješani parovi, sadisti, i eksibicionisti, poduprijeti od strane masovnih medija, paradiraju sa svojim perverznostima u javnosti, a javnost im se pridružuje.

Prošlog tjedna, kad smo Katherine i ja otišli podignuti novac za našu jedinicu, koji je konačno stigao iako smo već bili na zadnjoj limenci juhe, dogodio se neugodan incident. Dok smo čekali na autobusnoj stanici za povratak kući, odlučio sam otići do trgovine kupiti novine. Nije me bilo nekih dvadesetak sekundi, ali kad sam se vratio, mladić prljavog izgleda, bijelac sa "afro" frizurom koja je popularna među mladim degenericima, dodijavao je Katherine sa prostotama dok je skakutao oko nje i mahao rukama poput nekakvog boksača. (Uputa čitatelju: "afro" se odnosi na crnačku ili afričku rasu, koja je, do svog iznenadnog nestanka tokom Velike Revolucije, imala velik i degenerativan utjecaj na kulturu i način života stanovnika Sjeverne Amerike.) Zgrabio sam ga za rame, protresao njime i udario ga u lice čim sam jače mogao. Kako je pao, osjetio sam dubok, primitivan osjećaj satisfakcije kad sam ugledao nekoliko zuba kako mu zajedno sa tamnocrvenom krvlju ispadaju iz ustiju. Posegnuo sam za pištoljem koji mi je bio u džepu, s namjerom da ga ubijem, ali Katherine me uhvatila za ruku, i oprez mi se opet vratio u glavu. Umjesto da ga ubijem, uputio sam mu nekoliko udaraca u prepone svom snagom. Prolaznici su odmicali glavama i žurili se da prođu čim prije. Preko ceste dvojica crnaca su izrugivali cijeloj situaciji. Katherine i ja požurili smo i zašli za uglom, hodali smo oko šest ulica i konačno uhvatili autobus na sljedećoj stanici.

Katherine mi je kasnije ispričala da je mladić trčkarao oko nje čim sam ja ušao u trgovinu. Okružio ju je rukama, i počeo dirtai po grudima. Ona je prilično jaka i spretna, uspjela se otrgnuti od njega, ali ju je uspio spriječiti da me slijedi u trgovinu. Pravilo je da Katherine nosi pištolj sa sobom, ali dan je bio neobično topao, neprikladan za kaput, te je nosila odjeću koja nije pružala mjesta za skrivanje oružja. Pošto je bila sa mnom nije uzela sa sobom niti sprej-suzavac koji je danas postao nužni artikal za sve žene. zanimljivo je da isti ljudi koji su toliko zagovarali zapljenu oružja prije Cohenovog akta sada zagovaraju zbranu nošenja suzavca također. Bilo je nedavno čak slučajeva gdje su žene koje su koristile suzavac da bi se obranile od mogućih silovatelja, bile optužene za oružani napad. Svijet je postao toliko lud da me više ništa ne čudi. Za razliku od situacije vani, silovanje unutar Organizacije je gotovo nezamislivo. Ali nema nimalo sumnje da ukoliko bi se silovanje i dogodilo, silovatelj bi unutar nekoliko sati bio likvidiran. Kada smo se vratili iz dućana, Henry i još jedan čovjek su nas čekali. Henry je htio da mu objasnim što smo točno uradili sa minobacač kojeg smo modificirali te kako funkcioniira. Kada su otišli, uzeli su minobacač sa sobom. I dalje ne znam za što će ga koristiti. Katherine i ja smo oboje vrlo bliski sa Henryem, i nedostajat će nam njegovo prisustvo u novoj jedinici. On je vrsta osobe o kojoj će uspjeh Organizacije uvelike ovisiti. Katherine je Henrya već naučila većinu svojih trikova u maskiranju i promjeni identiteta, i kad je odlazio sa minobacačem dala mu je dobar dio svoje zbirke vlasulja, umjetnih brada i kozmetike.

POGLAVLJE 9

9. studeni 1991. Kakav dan! Danas poslijepodne u dva sata predsjednik je sazvao izvanrednu sjednicu Kongresa. Htio je zatražiti odobrenje posebnog zakona koji bi omogućio vladi da zgazi "rasizam" i borbeni terorizam još učinkovitije. Jedna stvar koju je htio tražiti Kongres, kako pišu novinari, bilo je pokretanje dugo očekivanog sustava internih putovnica. Unatoč našoj prošlomjesečnoj akciji gdje smo uništili računalno središte tog sustava, vlada očito i dalje vrši pritisak za početak rada tog sustava. U gradu se nalazilo negdje između 3.000 i 5.000 policajaca u civilnoj odjeći te naoružanih, uniformiranih vojnika. Džipovi naoružani strojnicama nalazili su se posvuda. Moglo se čak vidjeti i dva tenka te nekoliko oklopnih transportera. Novinari i osoblje Kongresa morali su proći kroz tri kruga barikada i bodljikavih žica, gdje su svaki put iznova bili temeljito pretraživani, da bi mogli prići zgradi Kongresa. Helikopteri su prelijetali preko zgrada. Ni jedna skupina gerilaca s namjerom sabotaže ili atentata ne bi mogla prići unutar dva ulice do samog mjesta, čak ni u samoubilačkoj misiji. Zapravo, vlada je očito pretjerala u osiguranju sjednice samo da bi naznačila hitnost prigode. Spektakl svih tih vojnika i oružja ostavio je bez sumnje u glavama TV gledatelja dojam da se radi o situaciji od velikog značaja koja zahtjeva najsnažnije moguće mjere od strane vlade. A tada, kako su TV kamere počele prikazivati sjednicu, gdje je predsjednik trebao govoriti, granata iz minobacača, iako nitko nije shvatio da se o tome radi, eksplodirala je pedesetak metara sjeverozapadno od zgrade. TV gledatelji čuli su eksploziju ali nisu mogli vidjeti ništa osim sivog dima koji se počeo dizati u zrak. Sljedećih nekoliko sekundi vladala je opća konfuzija. Vojnici sa plinskim maskama trčkarali su u

jednom, dok su agenti u civilu sa izvučenim pištoljima trčali u drugom smjeru. TV komentator najavio je bez daha da je netko detonirao bombu na parkiralištu. Blebetao je nešto manje od minute, špekulirajući tko bi to mogao biti, kako su unijeli bombu pored osiguranja, koliko osoba je ozlijeđeno, i tako dalje. Tada je sletjela druga granata. Ova je eksplodirala dvadesetak metar ispred TV kamere. Pogodila je gotovo direktno skupinu vojnika koji su se nalazili kod strojnice iza hrpe vreća pijeska na istočnom parkiralištu. "To je naš minobacač!" povikao sam. Svakome tko ima imalo vojnog iskustva morala je sinuti ideja da je to minobacač. Minobacači su nevjerojatna mala oružja, posebno za gerilsko ratovanje. Ispuštaju svoje smrtonosne granate tiho i gotovo vretikalno na svoju metu. Mogu biti ispaljeni iz podpunog zaklona, a osobe u području mete ne mogu odrediti iz kojeg smjera dolaze projektili. U ovom slučaju odmah sam pretpostavio da naši ljudi pucaju iz gusto pošumljenog područja na zapadnoj obali rijeke Potomac, samo kilometar udaljenog od mete. Henry i ja smo pred neko vrijeme pregledavali to područje iz upravo tog razloga, jer se u dometu 81 mm minobacača nalaze sve važnije savezne zgrade u Washingtonu. Oko 45 sekundi nakon druge eksplozije, odjeknula je i treća na krovu južnog krila zgrade. Sada su odredili pravu putanju i projektili su počeli padati uzastopno u razmacima od četiri do pet sekundi. Gotovo svi, uključujući većinu TV ekipa, potražili su zaklon, ali jedan odlučni snimatelj ostao je na svom položaju. Vidjeli smo prekrasnu erupciju vatre i čelika kako leti posvuda, pleše po asfaltu, razbija beton i spaljuje automobile, eksplodira sada unutar a sada izvan zgrade, uzimajući krvavi danak među redovima tiranije i izdaje. Sve se odigralo unutar tri minute, ali dok je trajalo bilo je nešto najspektakularnije što sam ikada vidio. Kakav je to dojam moralo imati na gledatelje pred TV ekranima!

Danas je bilo još uzbuđenja, u Californiji i New Yorku. Gradsko vijeće Los Angelesa sastalo se da prati obraćanje predsjednika Kongresu, prije nego počnu izglasavati nekoliko vlastitih antirasističkih odredbi. Upravo kada je ovdje započeo vatromet, četvorica naših ljudi, koristeći lažne policijske isprave, ušli su na sastanak gradskog vijeća i počeli bacati granate. Osmero vijećnika je ubijeno na licu mjesta, a naši ljudi su pobjegli bez problema. Sat ranije, u New Yorku, Organizacija je bazukom srušila zrakoplov koji je upravo polijetao za Tel Aviv su putnicima, uglavnom Židovima. nije bilo preživjelih. (Uputa čitatelju: "bazuka" je prijenosni lanser malih raketa, primarno korišten kao pješadijsko oružje protiv oklopnih vozila tokom Drugog Svjetskog Rata, 60. - 54. prije NE, a postalo je zastarjelo do 8. prije NE. Tel Aviv je bio najveći grad u Palestini tokom perioda židovske okupacije te nesretne zemlje u Staroj Eri. Ruševine grada još su previše radioaktivne za ljudsko obitavanje.)

Sve u svemu, Organizacija je imala pune ruke posla! Ohrabren sam ovim demonstracijama sposobnosti lansiranja više istodobnih napada protiv Sistema, a mislim da je isto sa svim naših drugovima. Unatoč svoj buci i dimu zbog napada na Kongres, samo 61 osoba je ubijena, doznali smo kasnije iz TV reportaže. Među njima su i dva kongresmena, jedan podtajnik, te još četiri ili pet pripadnika osoblja Kongresa. Ali prava vrijednost naših napada leži u psihološkom uspjehu, ne u neposrednim žrtvama. Ako ništa, pokazali smo vjerodostojnost, a još važnije je što smo poručili političarima i birokratima. Ovog popodneva naučili su da niti jedan od njih nije izvan našeg domašaja. Mogu se sakriti iza bodljikave žice i tenkova u gradu, ili iza betonskih zidova i alarm sustava njihovih posjeda, ali mi ih svejedno možemo pronaći i ubiti. Svi naoružani stražari i neprobojne limuzine u Americi ne mogu garantirati njihovu sigurnost. To je pouka koju neće zaboraviti. Sada svi rigaju vatru na nas i prisežu javnosti kako će nas zgaziti, ali nakon što imaju prilike razmisliti, neki će pokušati kupiti osiguranje. Velika slabost Sistema je moralna korupcija. Nadmašuju nas brojčano i u oružju, ali niti jedan od njihovih vođa nije motiviran ničim osim vlastitim interesom. spremni su izdati Sistem istog časa kada vide korist u tome. Za sada, ne smiju znati da su svi osuđeni na vješala. Neka misle da mogu pregovarati s nama i spasiti vrtaove kada Sistem propadne. Samo Židovi nemaju tu iluziju.

Što se tiče javnosti, još je rano govoriti o reakcijama na današnje događaje. Većina od njih, naravno, vjerovat će ono što im se kaže. U osnovi, žele da ih se pusti na miru sa pivom i TV ekranom ispred sebe. Njihov mentalitet je odraz TV sapunica i časopisa kojima ih Sistem bombardira. Ipak, moramo pažljivo pratiti što javnost misli o Sistemu i nama. Iako većina njih će i dalje podupirati Sistem dok god su im puni hladnjaci, iz te iste javnosti ćemo dobivati nove regrute da nadoknadimo gubitke. Naša trenutna nemogućnost da regrutiramo predstavlja velik problem svima nama. Glasine kruže da nije bilo niti jednog novog regruta u području Washingtona u posljednja dva mjeseca. Tokom tog razdoblja izgubili smo odprilike 15 % naše snage. Nadam se da drugdje nije tako loša situacija. Od svih segmenata društva iz kojih smo namjeravali dobivati nove regrute, "konzervativci" i "desničari" su bili najveće razočaranje. Oni su najveći zagovornici urota - i najveće kukavice. Zapravo, njihov kukavičluk nadmašuje samo njihova glupost. Trenutačno kola teorija urote da je Organizacija zapravo dio Sistema. Mi smo unajmljeni provokatori čiji posao je dignuti dovoljno prašine kako bi Sistem lakše poduzeo kontrarevolucionarne i antirasističke mjere. Ako bismo samo prestali sa incidentima, stvari bi za svih bile lakše. Bilo dali oni vjeruju u tu teoriju ili ne, daje im izgovor da nam se ne pridružuju. Druga krajnost su liberali, koji su

napustili svoj entuzijazam od prije nekoliko godina, pošto smo mi postali radikali. Uzimaju iedološke stavove iz "pametnih" časopisa i kolumni, a "in" stvar u ovom trenutku je biti u potpunosti za Sistem. Liberali su, unatoč njihovoj težnji prema sofisticiranosti, bezumni i laka meta manipulacije kao i konzervativci.

Kršćani su pak čudna svojta. Neki od njih su među našim najodanijim i najhrabrijim članovima. Njihova mržnja prema Sistemu temelji se na njihovoj spoznaji uloge Sistema u podkopavanju i izopačivanju kršćanstva. Ali svi koji su još pod utjecajem velikih crkava su i dalje protiv nas. Židovsko preuzimanje kršćanskih crkava i korupcija među svećenstvom su sada potpune. Većina ih na nedjeljnim misama zagovara postupke Sistema i za to dobivaju novac u obliku raznih donacija i nagrada. Libertarijanci su također grupa koja je podjeljena. Polovica podupire Sistem, a polovica je protiv njega. Oni su svi protiv nas. Oni koji su protiv Sistema jednostavno vide Sistem kao veću prijetnju nego Organizaciju. Kako naša vjerodostojnost raste, sve više će ih podupirati Sistem. Vjerojatno nema načina kako bismo mogli koristiti ovu grupaciju. Ne, nema previše nade za ove razne ideološke segmente populacije. Ako budemo nalazili nove regrute, to će biti iz redova onih koji su trenutačno neodređeni. Pranje mozga koje sistem vrši još nije ispralo svakome mozak. Još ima miliona i miliona dobrih ljudi koji ne vjeruju propagandi Sistema i nisu si dopustili da budu svedeni na životinjski nivo postojanja poput onih koji žive samo radi udovoljavanja sebi samima. Kako možemo motivirati ove ljude da nam se pridruže? Život je sve ružniji ovih dana, sve više židovskiji. Ali još je dovoljno udoban, a udobnost je veliki kvaritelj, veliki stvaratelj kukavica i slabića. Čini se da smo za sada okupili sve prave revolucionare u Americi. Sada moramo naučiti kako stvarati nove, i to brzo.

14. studeni. Posjetio nas je Henry danas, te sam doznao neke pojedinosti oko minobacačkog napada u ponedjeljak. Uključivao je samo trojicu naših ljudi: Henry i čovjek koji mu je pomogao dopremiti minobacač i projektele do unaprijed određenog mjesta u šumi sve su pripremili, a djevojka sa malim odašiljačem u parku pored mete služila je kao izviđač, dojavljivala je koordinate. Dojavljivala je upute Henryevom pomagaču, dok je Henry ispuštao granate u cijev. Koordinate koje sam unaprijed odredio bile su gotovo savršene. Iskoristili su sve 81 mm granate koje smo ukrali u Aberdeenu prošli mjesec, a Henry je želio znati dali mogu improvizirati nove. Objasnio sam mu težinu tog posla. Bombe možemo izraditi, čak i one sofisticiranije. Ali minobacačke granate su nešto sasvim drugačije. One su previše komplicirane za naše trenutne sposobnosti. Sve što bih uspio improvizirati bila bi vrlo gruba imitacija prave stvari, bez imalo preciznosti. Jednostavno ćemo morati napasti novo skladište, sa svim rizicima koji se pojavljuju, prije nego budemo opet mogli koristiti minobacač. Druga stvar o kojoj smo razgovarali bila je poplava manjih bombaških napada koji su se dogodili u posljednja dva do tri dana. Bilo ih je oko stotinjak diljem zemlje, uključujući četiri u Washingtonu, zainteresirali su me iz nekoliko razloga, najviše zbog odabira meta - banke, korporacijske zgrade - ali također i njihov amaterizam. Za svaku bombu koja je eksplodirala, policija je našla barem još jednu koja je zakazala.

Henry je potvrdio moje sumnje, bombe - barem one u ovom području - nisu postavljene od strane Organizacije. To je interesantno. Očito smo nenamjerno utjecali na neke od pritajenih anarhista - ili pitaj Boga koga - koji su se skrivali u šumarku. Mediji, naravno, pripisuju sve nama, što je neugodno zbog amaterizma, ali možda fenomen sam za sebe i nije loša stvar. Barem će tajna policija imati još više posla, te će se smanjiti pritisak na nas. Porast nihilizma kojeg Sistem godinama potiče, možda sada počinje raditi za nas umjesto za Sistem. Danas sam imao prilično zanimljivo iskustvo u tom pogledu. Morao sam otići u Georgetown zbog sitnog komunikacijskog problema Jedinice 4. Georgetown je nekoć bio elitnije područje Washingtona, u prošlih pet godina utonulo je u istu kaljužu koja je pretvorila ostatak glavnog grada u džunglu na asfaltu. Većina skupih lokala prepuštena je "gay" barovima, salonima za masažu, javnim kućama, trgovinama alkoholom, i ostalim kapitalističkim tvorevinama. Smeće je porazbacano svuda po pločniku, a crnci, koji su prije bili rijetki ovdje, vrve posvuda. Ali još ima mnogo bijelaca koji žive u Georgetownu. Nekoć moderne gradske kuće sada imaju zabarikadirane prozore, ali većina ih je zauzeta od strane skupina mladih beskućnika i onih koji su pobjegli od kuće. Vode marginalan život, prose za sitniš na ulicama, kopaju po smeću za ostacima, povremeno krađu. Neke od djevojaka je povremeno prostituiraju. Doslovno svi - ili sam barem tako mislio do danas - su konstantno pod utjecajem droga. Pošto je Sistem prestao primjenjivati zakon o drogama prošle godine, heroin je postao jeftin i pristupačan poput cigareta. Policija ih uglavnom pušta na miru, iako su neke priče o tim klincima zastrašujuće. unutar njihovih skrovišta, zakrčenih zgrada u kojima kuhaju i jedu i spavaju i vode ljubav i rađaju te se drogiraju i umiru, čini se da su se vratili stilu života prije civilizacije. Čudni religiozni kultovi cvatu među njima. Različiti oblici sotonizma, ostaci starih semitskih kultova, posebno su česti. Kruže glasine da se odvijaju ritualna mučenja i ritualna ubojstva, kao i kanibalizam, ritualne seksualne orgije, i ostale nezapadnjačke stvari. Obavio sam zadaću za Jedinicu 4, te sam se vraćao prema autobusnoj stanici kada sam naletio na incident. Dvoje mladih bandita, ličili su na Portorikance ili Meksikance, navlačili su se na pločniku sa crvenokosom

djevojkom, pokušavajući je odvući u obližnju zgradu. Oprezni građanin prošao bi pored njih bez upletanja, ali ja sam se zaustavio, promotrio, i krenuo prema njima. Dvojica mladića bila su dovoljno obeshrabrena zbog mog dolaska te je djevojka imala priliku im pobjeći. Zurili su u mene i povikali nekoliko psovki, ali nisu pokušali ponovno uhvatiti djevojku koja se odmakla od njih za kojih pedesetak metara. Okrenuo sam se i nastavio svojim putem. Djevojka je hodala polako, dopuštajući da ju stignem. "Hvala", rekla je i osmjehnula se. Bila je prilično lijepa, ali jadno obučena i ne starija od 17 godina, očito je ona jedna od tih mladih ljudi sa ulice. Pričao sam s njom dok smo hodali. Jedna od prvih informacija koju sam dobio od nje je to da nije jela dva dana te da je vrlo gladna. Zaustavili smo se na obližnjem štandu te sam joj kupio hamburger i čašu mlijeka. I dalje je bila gladna pa sam joj kupio još jedan hamburger i prežene krumpiriće. Dok je pričala, doznao sam nekoliko zanimljivih stvari. Jedna je da je život među tih mladima vrlo raznolik u odnosu na ono što sam mislio. Postoje kolonije koje su na drogi i kolonije koje apstiniraju od droge, kolonije koje su rasno miješane i bjelačke kolonije, kolonije obaju spolova i "vučji čopori" gdje su samo muškarci. Grupe su također podijeljene prema religioznim stavovima. Elsa, to je njezino ime, kaže da nije nikad bila na drogi. Napustila je skupinu s kojom je živjela do pred dva dana, nakon unutarnjih nesuglasica, te je upravo bila u opasnosti da ju ne odvedu u "vučji čopor" kada sam ja slučajno prolazio. Dala mi je i nekoliko tragova o tome tko je odgovorna za nedavne bombaške napade koji su zainteresirali mene i Henrya. Čini se da neke kolonije u Georgetownu "izražavaju građanski neposluš" prema vlastima. Elsa je posve apolitična i ni u kojem pogledu je ne interesiraju ti napadi. Nisam htio previše ju daviti o tome da ne pomisli da sam policajac. Pod ovim okolnostima nisam si mogao priuštiti da dovedem Elsu do našeg skrovišta, iako sam bio u kušnji. Dao sam joj nekoliko dolara kada smo se razišli, te me uvjerila da će bez problema naći sebi mjesto u nekoj od skupina. Najvjerojatnije će se vratiti skupini iz koje je otišla. Dala mi je njihovu adresu, tako da je mogu potražiti. Sad kad razmišljam o tome, čini mi se da zanemarujemo potencijalno korisne saveznike među tim mladima. Individualno nisu baš impresivni, ali možda ih možemo iskoristiti kao cjelinu. O tome treba razmisliti.

POGLAVLJE 10

16. studeni 1991. Polako se vidi odgovor Sistema na naš prošlotjedni bombaški napad. Puno je teže kretati se okolo, snage sigurnosti su umnogostručile učestalost pretraga i legitimiranja, te sada zaustavljaju svakoga, pješake kao i vozila. Svakih sat vremena na radiju ponavljaju obavijest ljudima da su podložni uhićenju ukoliko ne mogu dokazati svoj identitet pri legitimiranju. Organizacija je uspjela nekima od nas izraditi lažne legitimacije, ali će potrajati dok se to ne obavi za svih u ovoj regiji. Jučer je Carol umalo izmakla opasnosti. Otišla je u supermarket kupiti namirnice za našu jedinicu, a policijska patrola je upravo stigla dok je ona bila u redu za naplatu. Postavili su čovjeka na svakom izlazu i tražili su svakoga da pokaže svoje isprave na izlazu. Upravo kad je Carol bila na redu da krene, zbila se gužva na izlazu. Policija je ispitivala muškarca koji očito nije imao isprave, te je postao uznemiren. Kad su mu policajci htjeli staviti lisice na ruke, gurnuo je jednoga i pokušao pobjeći. Srušili su ga na pod nakon nekoliko metara, ali su i policajci sa drugog izlaza krenuli pomoći. Carol je tako uspjela pobjeći kroz trenutačno nečuvan izlaz zajedno sa svojim namirnicama. Sva ova gnjavaža sa legitimiranjima odvrtila je policiju od osnovnih dužnosti, te crnci i ostali kriminalni elementi koriste situaciju. Ponešto vojnog osoblja također sudjeluje u legitimiranjima i ostalim policijskim operacijama, ali njihova glavna uloga je čuvanje vladinih zgrada i medijskih objekata. Najinteresantnije jest da su Vijeća za Društvene Odnose postala ovlaštena za obavljanje većine policijskih dužnosti, te unovačuju velik broj crnaca sa burze rada, kao što su činili i za vrijeme racija zbog oružja. U nekim djelovima grada ti crnci su već počeli švrljati okolo i zaustavljati bijelce na ulicama. Čuju se glasine da čak traže novac od onih koje zaustave, prijeteći da će ih uhititi ako ne plate. Odukli su i nekoliko bijelkinja u svoje sjedišta "ispitivanje". Tamo su skinute, silovane, i pretučene - sve u ime zakona! Ali mediji naravno ništa ne govore o tim užasima, iako se sve više čuju takve stvari. Ljudi su ljuti i uplašeni, ali ne znaju što da učine. Bez oružja ne mogu gotovo ništa. U potpunosti su ovisni o Sistemu. Teško je dokučiti zašto Sistem namjerno zaoštrava stvari novačeći ponovno crnce, nakon što se bio zamjerio građanima iz istog razloga pred dvije godine. Razgovarali smo o tome unutar svoje jedinice, i mišljenja su podijeljena. Svi osim mene misle da su događaji prošlog ponedjeljka uznemirili Sistem koji je opet pretjerao u reakciji. Možda, ali ja ne mislim tako. Imali su dva mjeseca da se naviknu na ovaj gerilski rat između nas i njih. A prošlo je i gotovo pet tjedana odkad smo iz zakrvarili nos po prvi put napadom na zgradu FBI-a. Znaju da naše snage diljem zemlje ne mogu brojiti više od 2,000 naoružanih aktivista, a također znaju i da nas iscrpljuju. Mislim da je ovo sa crncima samo njihova preventivna mjera. Plašeći bijelačku populaciju, učiniti će nama teže za novačiti te iste ljude. Bill pak misli da će bijelačka reakcija na te posljednje događaje olakšati nama novačenje. Donekle je to bilo tako 1989. godine, ali bijeli amerikanci

su postali naviknuti na sve otvoreniju tiraniju od strane Sistema u prošle dvije godine, stoga mislim da će ih to prije uplašiti nego pobuniti. Vidjet ćemo. Dotle, čeka me sva sila posla. WTZ je zatražio da izradim novih trideset odašiljača i stotinu novih prijemnika do kraja godine. Ne znam dali će to biti moguće, ali bolje da počnem sa poslom.

27. studeni. Do danas sam se mučio po cijele dane da izradim potrebnu komunikacijsku opremu koju WTZ traži. Pred tri dana - utorak - sakupio sam potrebne dijelove za izradu, s time da sam natjerao Katherine i Carol da mi pomažu. Uz njih da mi pomažu pri jednostavnijim operacijama, možda ću ipak uspjeti dovršiti posao na vrijeme. Jučer sam pak dobio poruku iz WTZ-a zbog koje me nije bilo od jutra do kasno uvečer. Jedan od razloga zbog kojeg su me zvali bila je "provjera odanosti". Doduše, to nisam znao dok nisam stigao na tu adresu. Bila je to malena trgovina u kojoj se odvijalo suđenje Harryu Powellu. Čuvar me uveo u mali ured pored skladišta u podrumu. Dvojica muškaraca su me čekali. Jedan je bio bojnič Williams iz Revolucionarnog Zapovjedništva kojeg sam već upoznao. Drugi je bio dr. Clark - jedan od naših agenata - a kako sam kasnije doznao, i klinički psiholog. Williams mi je objasnio da je Organizacija razvila postupak ispitivanja za nove regrute. Cilj je otkriti prave motive regruta i stavove, te otkriti one koji su nam poslani od strane tajne policije, kao i one koji iz drugih razloga ne zadovoljavaju zahtjeve koje se pred njih postavljaju. Uz nove regrute, ispituje se i dobar dio iskusnih članova Organizacije: posebno one čije zadaće su im omogućile pristup informacijama koje bi bile od posebnog značaja tajnoj policiji. Moja potpuna upoznatost sa komunikacijskim sustavom me odmah uključuje u tu kategoriju, a moj posao me također doveo u kontakt sa neobično velikim brojem naših članova u drugim jedinicama. U početku smo planirali da nitko u jedinici neće znati identitet ili lokaciju bilo kojeg člana izvan njegove jedinice. U praksi, taj plan smo u potpunosti kompromitirali. Kako su se stvari odvijale u posljednja dva mjeseca, sada ima nas nekoliko u području Washingtona koji bi mogli izdati - ili dobrovoljno ili prisilno - velik broj drugih članova. Mnogo smo pažnje posvetili pri procjenjivanju novih regruta nakon racija, ali ništa poput onog čemu sam bio podvrgnut jutros. Dobio sam injekcije nekakve droge - barem dvije, ali bio sam u magli da bih znao točan broj - te pet ili šest elektroda pričvršćenih na različite dijelove tijela. Žarko, pulsirajuće svjetlo ispunilo mi je oči, te sam izgubio kontakt sa okolinom, osim preko glasova ispitivača.

Sljedeće čega se sjećam je zijevanje i protezanje u krevetu podruma kada sam se probudio tri sata kasnije, iako mi je rečeno da je ispitivanje trajalo samo pola sata. Osjetio sam se osvježenim, bez očitih posljedica od droge koje sam primio. Čuvar mi je prišao dok sam ustajao. Čuo sam prihušene glasove iz zatvorenog ureda; netko drugi je također bio ispitivan. Vidio sam i još jednom čovjeka kako spava nekoliko metara od mene na krevetu. Mislim da je također prošao kroz istu proceduru kao i ja. Odveden sam u drugu sobu, gdje se nalazio stol sa stolicom. Na stolu se nalazio fascikl debeo nekoliko centimetara, poput onih u kojima se spremaju izvještaji. Čuvar mi je rekao da pročitam sve u fasciklu vrlo pažljivo, te da će onda bojnič Williams pročitati sa mnom. Zatvorio je vrata za sobom kada je izlazio. Jedva da sam sjeo kada mi je djevojka donijela tanjur sa sendvičima i šalicom tople kave. Zahvalio sam joj, i pošto sam bio vrlo gladan, počeo sa piti kavu i jesti dok sam opušteno čitao prve stranice priloženog materijala. Kada sam završio sa zadnjom stranicom četiri sata kasnije, primijetio sam da su sendviči, uključujući dio onoga kojeg sam načeo još na tanjuru. Kao da sam se upravo vratio na Zemlju, u sobu, nakon tisuću godina putovanja svemirom.

Ono što sam pročitao - oko 400 natipkanih stranica - uzdiglo me iz sadašnjosti gdje sam borac Organizacije, i odvelo na vrh visoke planine sa kojeg se vidi cijeli svijet, sa svim svojim narodima, plemenima i rasama, razasutim preda mnom. Mogao sam vidjeti stoljeća rasprostrta preda mnom, od ključale predpovijesne močvare prije stotinu miliona godina do neograničenih mogućnosti koje nam pružaju stoljeća i tisućljeća pred nama. Knjiga je postavila našu trenutačnu borbu - Organizaciju i njene ciljeve i sav ulog - u mnogo veći kontekst nego što sam prije uviđao. U stvari, mislio sam o mnogim stvarima iz knjige već ranije, ali ih još nikad nisam posložio u jedan zajednički okvir. Nikad nisam vidio cijelu sliku tako jasno. (Napomena čitatelju: Očito je da Turner govori o Knjizi. Znamo iz drugog izvora da je napisana desetak godina prije Knjige Mučenika, u kojoj se spominje, najvjerojatnije negdje u 9. godini prije Nove Ere, ili 1990. godine prema staroj kronologiji. Turner spominje "tipkane stranice", ali nije jasno dali misli na reprodukcije ili na same originale. Ako je ovo posljednje u pitanju, tada možda imamo jedini pravi osvrt na originalne kopije Knjige! Nekoliko reprodukcija originalnih spisa koji odgovaraju Turnerovom opisu preživjeli su i očuvani su u Arhivima, ali arheolozi još nisu našli nikakve tragove o originalu.) Po prvi put razumijem najdublje značenje onoga što činimo. Sada razumijem zašto ne smijemo odustati, bez obzira što moramo učiniti za pobjedu niti koliko nas mora nestati pri tom. Sve što je postojalo i sve što će biti ovisi o nama. Mi smo uistinu božje oruđe u ispunjenju njegovog velikog nauma. Ovo mogu zvučati kao čudne riječi koje izlaze iz mene, koji nikad nije bio religiozan, ali to su doista iskrene riječi.

I dalje sam sjedio ondje, razmišljajući o onome što sam pročitao, kada je bojnič Williams otvorio vrata. Počeo je govoriti, kad je primijetio da nisam pojeo ponuđenu hranu. Donio je još jednu stolicu u sobu i rekao da nastavin jesti dok on govori. Doznao sam nekoliko zanimljivih stvari tokom našeg razgovora.

Jedan je taj da, suprotno mom prijašnjem mišljenju, Organizacija kontinuirano regrutira nove članove. Nitko od nas to nije znao, jer je WTZ postavljao nove ljude u sasvim nove jedinice. Zato je i potrebna nova komunikacijska oprema. Druga stvar koju sam doznao jest da su dobar dio novih regruta bili policijski špijuni. Srećom, vodstvo Organizacije predvidjelo je tu prijetnju i pronašlo rješenje na vrijeme. Shvatili su da, jednom kad krenemo u ilegalu, jedini način da sigurno nastavimo sa regrutacijom je da provjeravamo ljude na sto posto siguran način. Evo kako to funkcionira: Kada naši agenti imaju nekoga tko želi pristupiti Organizaciji, on biva istog časa predan dr. Clarku. Njegova metoda ispitivanja ne ostavlja prostora sumnji ili prijeviri. Kako je bojniki Williams objasnio, ako kandidat ne prođe test, više se neće probuditi iz sna nakon toga. Na taj način, Sistem ne može nikako doznati zašto njihovi špijuni nestaju. Do sada, rekao je, pronašli smo preko trideset infiltratora, uključujući nekoliko žena. Naježio sam se pri pomisli što bi se dogodilo da je moje ispitivanje otkrilo da sam nestabilan ili imam nedostatak lojalnosti da bi mi se povjerilo saznanje koje imam. Osjetio sam trenutnu ljetnu da dr. Clark, koji čak nije u ilegali, može odlučivati o mojem životu i smrti. Ali ljetnja je brzo prošla kada sam shvatio da to što nije u ilegali nije nikakvo olakšanje. Jedini razlog zašto dr. Clark nije u borbenoj jedinici jest to da se njegovo ime nije našlo na FBI-evom popisu za uhićenje u rujnu. Naši agenti koji nisu u ilegali imaju jednako važnu ulogu u našoj borbi poput svih nas. Oni su važni za našu propagandu i novačenje - naš jedini pravi doticaj sa vanjskim svijetom - i oni možda i više riskiraju od nas da budu otkriveni i uhićeni. Bojniki Williams je očito osjetio moje misli, jer je stavio ruku na moje rame, nasmjeshio se, i uvjerio me da je moj test prošao sasvim zadovoljavajuće. Zapravo, toliko zadovoljavajuće, da sam pozvan u posebnu, internu sekciju unutar Organizacije. Čitajući knjigu upravo sam završio prvi korak u inicijaciji.

Sljedeći korak zbilo se sat vremena kasnije. Šestero nas se okupilo u polukrugu nasred prostorije na katu. To je bilo poslije radnog vremena, i prozori su bili zamračeni. Jedina svijetlost dolazila je od dviju velikih svijeća. Bio sam predzadnji za ući u prostoriju. Na vrhu stubišta zaustavila me ista djevojka koja mi je prije donijela sendviče, te mi je predala nekakvu robu, sivi materijal sa kapuljačom na sebi, nešto poput redovničke odjeće. Nakon što sam ju obukao pokazala mi je gdje da stanem i upozorila da budem tih. Njihova lica bila su zakrivena kapuljačama, pa nisam mogao raspoznati sudružnike na ovom čudnom, malom okupljanju. Pošto je šesti sudionik došao do vratiju, okrenuo sam se i primjetio visokog i kršnog čovjeka u uniformi policijskog narednika kako oblači obrednu odjeću. Konačno, iz drugih vratiju ušao je bojniki Williams. On je također nosio istu odjeću, samo što je njegova kapuljača bila spuštena tako da smo mogli vidjeti lice osvijetljeno svijećama. Govorio nam je tihim glasom, objašnjavajući svakome od nas da je izabran da uđe u Order kao njegov član, pošto smo prošli ispit Riječi i ispit Djela. To znači, svi smo se dokazali, ne samo kroz korektan stav prema cilju, već i u djelima tokom borbe za ostvarenje našeg cilja. Kao članovi Ordera moramo biti nosioci Sudbine. Samo iz naših redova će dolaziti budući vođe Organizacije. Rekao nam je i mnogo drugih stvari, ponavljajući dosta stvari koje sam prethodno pročitao. Order će, kako je objasnio, ostati tajani, čak i unutar Organizacije, do uspješnog završetka prve faze naše zadaće: uništenja Sistema. Zatim nam je pokazao Znak pomoću kojeg ćemo se moći međusobno prepoznati. Tada smo izgovorili zakletvu koja me je protresla u dubinu duše. Dok smo izlazili jedan po jedan, u intervalim od minute, djevojka nam je uzela obrednu odjeću, a bojniki Williams stavio nam je svakome oko vrata zlatni lačnić sa malim privjeskom. Već nam je rekao za to, unutar svakog privjeska je mala staklena kapsula. Trebamo ih nositi cijelo vrijeme, danju i noću. Kad god smo u posebno opasnoj situaciji i možemo biti uhvaćeni, trebamo izvaditi kapsulu iz privjeska i staviti ju u usta. A ako smo uhvaćeni i nema šanse za trenutni bijeg, moramo pregristi kapsulu zubima. Smrt će biti bezbolna i gotovo istovremena. Sada naši životi doista pripadaju Orderu. Danas sam u neku ruku ponovno rođen. Sada znam da nikad više neću moći na svijet i ljude oko sebe ili na svoj život gledati na isti način kao do sada. Kad sam se skinuo za spavanje sinoć, Katherine je odmah uočila moj novi privjesak i pitala me o njemu, naravno. Također je htjela znati što sam radio cijelog dana. Srećom, Katherine je tip djevojke prema kojoj se može biti poptuno iskren - rijedak dragulj, doista. Objasnio sam joj funkciju privjeska i rekao da je to potrebno zbog zadatka kojeg imam u Organizaciji, zadatak čije detalje sam se obvezao da neću nikome reći, barem za sada. Očito je bila znatiželjna, ali nije me dalje ispitivala.

POGLAVLJE 11

28. studeni 1991. Uznemirujuća stvara dogodila se večeras koja je mogla imati fatalne posljedice za sve nas. Automobil pun mladih džankija došao je u naše dvorište, očito su namjerali upasti u zgradu misleći da je napuštena, morali smo se riješiti svih njih i njihovog auta. Ovo je prvi put da se nešto takvo dogodilo, ali izgled napuštenosti zgrade mogao bi i u budućnosti izazivati nevolje. Mi smo svi bili na katu i jeli kad se auto zaustavio i aktivirao alarm. Bill i ja otišli smo u zamračenu garažu i kroz špijunku promatrali tko je

vani. Auto je zagasio svijetla, a jedan od mladića izašao je i provao otvoriti vrata. Počeo je navlačiti daske koje su bile zabijene preko stakala na vratima. Drugi mladić izašao je iz automobila i prišao da mu pomogne. Nismo ih mogli dobro vidjeti zbog mraka, ali mogli smo ih čuti kako govore. Očito su bili crnci, i imali su namjeru ući u zgradu, na bilo koji način. Bill ih je provao obeshrabiliti. U najboljoj mogućoj imitaciji njihovog načina govora vikao je kroz vrata: "Hej, stari, ovo mjesto je zauzeto. Miči guzicu odavde." Dva crnca ustuknuli su jer su se iznenadili. Počeli su šaputati, a pridružile su im se još dvije osobe iz auta. Tada je započeo dijalog između Billa i jednog crnca. Odprilike ovako:

"Nismo znali da je neko ovdje. Tražimo mjesto da se ušlagiramo."

"Sada znaš, zato bježi ča!"

"Šta si tako u kurcu, čovječe? Pusti nas unutra. Imamo dobre stvari i neke pičke. Ti si sam?"

"Ne, nisam sam i ne želim nikakve stvari. Bolje idi ča, čovječe."

Ali Bill nije imao sreće u pokušaju da ih odvрати. Drugi crnac počeo je u ritmu lupati po vratima garaže, vičući "Otvori, brate, otvori". Netko u autu uključio je radio, te je crnačka glazba počela zaglušujuće odzvanjati. Pošto je zadnja stvar koju smo htjeli da privučemo pažnju policije ili nekoga iz susjedstva ovom bukom, Bill i ja smo na brzinu napravili plan. Naoružali smo djevojke sa oružjem i postavili ih sanduka na jednoj strani trgovine. Uzeo sam pištolj, izašao kroz stražnja vrata i potiho se šuljao oko zgrade tako da dođem uljezima s leđa. Tada je Bill povikao: "U redu, u redu, otvorit ću vrata, čovječe. Uđi s autom unutra." Dok je Bill otvarao vrata, jedan od crnaca je otišao u automobil i upalio motor. Bill je stajao sa strane i držao glavu pognutu, tako da kad su ga pogodila svjetla od automobila, njegova bijela koža nije došla do izražaja. Kad su svi već bili unutra, počeo je zatvarati vrata. Automobil nije bio dovoljno ušao da bi se vrata mogla zatvoriti, a vozač je ignorirao njegovu sugestiju da se makne još naprijed. Tada je jedan od crnaca bolje pogledao Billa i odmah dignuo uzbunu. "Ovaj nije naš", zaplakao je. Bill je uključio svijetla u garaži, a djevojke su se pojavile sa uperenim oružjem, dok sam ja ušao kroz poluzatvorena vrata.

"Svi van iz auta i na pod", naredio je Bill. "Hajde, crnčuge, mičite se!" Gledali su u četiri puške uperene u njih, te su poslušali, iako ne bez protesta. Dvoje od njih nisu bili crnci. Kad su se svi ispružili na betonskom podu, svih šestero, vidjeli smo da su to tri crnca, jedna crnkinja i dvije bijele drolje. Protresao sam glavom od gađenja kad sam vidio te dvije bijele djevojke, od kojih nijedna nije imala preko osamnaest godina. Nije nam puno trebalo da odlučimo što ćemo. Nismo si mogli priuštiti buku pucnjave, pa sam uzeo tešku željeznu palicu a Bill lopatu. Počeli smo sa različitim strana prostorije, dok su djevojke držale oružje u rukama. Obavili smo posao brzo ali precizno, jednim udarcem u zatiljak po svakome. Do posljednje dvoje, zapravo. Oštrica Billove lopate odbila se od lubanje jednog crnca i pogodila bijelkinju pored njega u rame, zabivši joj se u meso, iako nije nanijela smrtonosnu ozljedu. Prije nego sam uspio doći sa palicom da ju dokrajčim, mala kuja je već bila na nogama. Pritvorio sam vrata koliko sam mogao kad sam dolazio, ali to još ipak nije bilo dovoljno. Istrčala je van kroz otvor na ulazu, dok sam ja bio nekoliko metara iza nje. Sledio sam se od straha kad sam vidio svijetlo na cesti prema kojoj je trčala. Veliki kamion je izlazio na cestu sa parkirališta pored nas. Da je djevojka stigla do ceste bila bi osvijetljena od svijetala kamiona, a vozač bi ju morao vidjeti. Bez oklijevanja izvadio sam pištolj i opalio, djevojka je istog časa pala iz zarasle ograde. To je bio sretan pogodak, ne samo što se tiče njegovog učinka, već i zato jer ga je prikrila buka motora. Sagnuo sam se, obliven hladnim znojem, dok kamion nije odmakao u daljinu. Bill i ja nakrcali smo šest leševa u njihov auto. On ih je odveo, dok ga je Carol pratila u svom vozilu, te je ostavio teret ispred restorana u Alexandriji. Neka policija smišlja o čemu se radi! Posao na novoj komunikacijskoj opremi teče dosta dobro. Djevojke su sastavile priličnu količinu jedinica prije večere danas - i nesretnih događaja večeri - tako da nisam mogao obaviti sve namještanja i probe za sve jedinice, što je moj dio posla. Da imam bolji osciloskop i nekoliko drugih instrumenata, mogao bih učiniti više.

30. studeni. Razmišljajući o subotnjim događajima, začuđuje me to da uopće ne osjećam kajanje ili žaljenje što smo ubili one dvije bijele drolje. Pred šest mjeseci nisam mogao ni zamisliti da hladnokrvno ubijem bijelu djevojku, bez obzira što je učinila. Ali postao sam puno realističniji u posljednje vrijeme što se tiče života. Razumijem da su djevojke bile sa crncima samo zato jer su bile zaražene bolešću liberalizma u školama i crkvama i popkulturom koju Sistem servira današnjoj mladeži. Da su bile odgajane u zdravoj zajednici, pretpostavljam da bi imale nešto rasnog ponosa. Ali takvo suosjećanje nije relevantno za sadašnju fazu borbe. Dok u rukama ne budemo imali lijek za tu bolest, moramo ju suzbijati na sve načine, kao što se mora iskorijeniti zaražene životinje iz stada, ukoliko ne želimo da cijelo stado bude zaraženo. Ta nam je lekcija nametnuta svima preko onoga što smo večeras vidjeli na televiziji. Vijeće za Društvene Odnose Chicaga organiziralo je veliki "antirasistički" miting danas. Izgovor za miting bilo je protestiranje zbog izrešetanog kamiona punog crnih "zamjenika" u petak, u centru Chicaga usred bijela dana, navodno od strane Organizacije. Samo tri crna zamjenika bila su ubijena u tom napadu, ali Sistem želi umanjiti animozitet bijelaca prema Vijeću za Društvene Odnose i njihovim odredima crnih zamjenika. Očito su počinili još veća zlodjela prema bespomoćnim bijelcima u Chicagu nego ovdje. Miting u Chicagu, koji je

naveliko promoviran od strane masovnih medija, uključivao je skoro 200.000 sudionika u početnom stadiju, više od većina njih su bili bijelci. Stotine posebnih autobusa, posuđeni od strane javnog gradskog prijevoza, doveli su ljude iz svih prigradskih naselja za ovu prigodu. Tisuće mladih crnih bandita, noseći oznake Vijeća za Društvene Odnose, arogantno su "pravile red" u toj velikoj gomili.

Miting je bio podržan od svih uobičajenih političkih prodanih duša, koji su zazivali "bratstvo" i "jednakost". Zatim je Sistem istaknuo jednog od lokalnih crnih potrkala koji je održao govor od iskorijenjivanju "zla bijelog rasizma" jednom zauvijek. Nakon toga su vješti agitatori Vijeća za Društvene Odnose poticali dijelove gomile na bratsko ludilo. Ti mali prljavi Židovčići sa megafonima doista znaju svoj posao. Natjeraju gomilu da vrišti krvoločno za "bijelim rasistima" koji bi bili toliko nesretni da padnu u njihove ruke. Kliči "ubi rasiste" i ostale provale bratske ljubavi, gomila je počela marširati kroz centar Chicaga. Trgovci, radnici i ostali ljudi na ulicama bili su natjerani od strane crnih "zamjenika" da se priključe maršu. Tko god bi odbio, bio bi pretučen bez imalo milosti. Bande crnaca počele su provaljivati u trgovine i ured zgrada uzduž rute marša, te su izbacivali ljude na ulicu da se priključe njihovom orgijanju. Obično je bilo dosta prebiti jednog ili dvoje tvrdoglavih bijelaca prije nego bi ostatak stanara shvatio i priključio se mitingu. Kako je gomila bila sve veća i veća, približavajući se skoro do pola miliona pred sam kraj, crnci sa značkama postali su sve bahatiji. Svaki bijelac u gomili koji nije dovoljno glasno klicao bio bi napadnut. Bilo je i nekoliko posebno nastranih incidenata koje su TV kamere snimile. Netko u gomili započeo je glasinu da se u trgovini kojoj se približavaju prodaju "rasističke" knjige. Unutar minute ili dvije grupa od nekoliko stotina demonstiranja, uglavnom mladih bijelaca ovaj put, odvojila se od gomile i nahrupila na trgovinu. Prozori su porazbijani, te su sve knjige porazbacane van. Naložili su vatru ispred trgovine i zapalili knjige. Zatim su izvukli bijelog trgovca i počeli ga mlatiti. Pao je na pločnik, a rulja je nagnula na njega, skačući i udarajući. TV kamera zumirala je tu scenu. Lica bijelih demonstiranja bila su prepuna mržnje - prema svojoj vlastitoj rasi! Drugi incident koji su kamere snimile bilo je ubijanje mačke. Velika bijela mačka primjećena je od strane nekoga u gomili, koji je zavikao, "uhvati prljavu mačku!". Desetak demonstratora krenulo je za nesretnom mačkom. Kad su se ponovno pojavili za nekoliko minuta, noseći krvavu strvinu mačke, razularena gomila klicala je od veselja. Čisto ludilo! Nemoguće je riječima opisati kako smo se osjećali zbog tog spektakla u Chicagu. To je i bila namjera organizatora mitinga. Oni su iskusni psiholozi, i temeljito razumiju primjenu masovnog terora za zastrašivanje. Oni znaju da milioni ljudi koji su i dalje protiv njih neće od straha biti voljni niti otvoriti usta. Ali kako naši ljudi, bijeli Amerikanci, mogu biti takvi beskičmenjaci, kmetovi koji udovoljavaju svojim tiranima? Kako možemo regrutirati revolucionarnu vojsku iz te šljake? Jeli to doista ista rasa koja je hodala po mjesecu i posezala prema zvijezdama pred dvadeset godina? Kako smo nisko svedeni! Zastrašujuće je jasno da nema načina da pobjedimo u borbi u koju smo ušli bez prolijevanja rijeka krvi. Eksplozija automobila bombe kojeg smo ostavili u Aleksandriji u subotu samo je kratko spomenuta na lokalnim vijestima, ali ne i na nacionalnim vijestima. Razlog za to, mislim da nije to što su ubojstva postala svakodnevna stvar i neatraktivna, već to što su vlasti prepoznale rasni značaj stvari i odlučile ne poticati imitatore.

POGLAVLJE 12

4. prosinac, 1991. Otišao sam danas u Georgetown razgovarati sa Elsom, malom crvenokosom "otpadnikom" koju sam upoznao ondje pred nekoliko tjedana. Razlog za moj posjet bio je da pokušam bolje procijeniti potencijale nekih njezinih prijatelja koji bi imali određenu ulogu u našoj borbi protiv Sistema. Zapravo, neki od njih su već uključeni u svoj vlastiti rat protiv Sistema. Prošlog mjeseca dogodilo se dosta incidenata u kojima Organizacija nije sudjelovala. To uključuje bombaške napade, pljačke, otmice, nasilne javne demonstracije, sabotaže, prijetnje smrću istaknutim osobama, čak i dva atentata na njih. Zasluge za razne incidente preuzimaju mnoge različite grupe - anarhisti, nezadovoljni porezom, "oslobodilačke fronte" raznih obilježja, nekoliko vjerskih kultova - nitko to više ne može sve pratiti. Svaki luđak koji ima sjekiru krenuo je u akciju. Većina tih ljudi su neoprezni amateri koje čak i ovar rasno integrirani FBI uspjeva pohvatati, ali novi ipak nastavljaju posao. Opće ozračje revolucionarnog nasilja i vladinog kontrarevolucionarnog nasilja očito ohrabruje većinu njih. To ipak ukazuje da Sistem nema kontrolu nad mislima svih građana. Većina Amerikanaca, naravno, i dalje živi u istom menatnom sklopu zajedno sa visokim svećenstvom TV religije, ali rastuća manjina je napravila korak dalje i smatra Sistem neprijateljem. Nažalost, njihovo neprijateljstvo se obično temelji na krivim razlozima, te bi bilo nemoguće koordinirati njihove aktivnosti. Zapravo, u većini slučajeva nema opravdanih razloga za njihovu aktivnost. To je zapravo samo iskazivanje frustracija kroz vandalizam, prije nego politički terorizam. Oni samo žele nešto razbiti, nanijeti ozljede ljudima koje vide kao odgovorne za ovakav svijet u kojem moraju živjeti. Vandalizam kakav sada vidimo je nešto s čime se policija jednostavno ne može stalno nositi. To ih izluđuje.

Osim političkih vandala i luđaka, dvije skupine su igrale važnu ulogu u proteklim događajima: crni separatisti i organizirani kriminal. Do pred koji tjedan svi su mislili da je Sistem konačno kupio i posljednjeg crnog nacionalistu još krajem sedamdesetih. Očito su samo bili pritajili svoje aktivnosti, a sada vide priliku da prigrabe svoj dio. Uglavnom dižu u zrak urede crnaca koji rade za Sistem i pucaju jedni na druge, ali su organizirali dosta uspješnu demonstraciju i New Orleansu prošli tjedan, gdje se bilo mnogo razbijanja prozora i pljačkanja. Samo neka tako nastave! Mafija, dva ili tri radnička sindikata koje posjeduje, i nekoliko drugih grupa koje se bave organiziranim kriminalom iskorištavaju ovaj nered, a posebno se bave ucjenama i reketarenjem. Kada kažu biznismenu ili trgovcu da će dignuti u zrak njegove prostorije, onda im on plati "zaštitu", to je sve češće posljednjih mjeseci. I otmice su postale unosan posao. Policajci su previše zaokupljeni stvarima oko kojih je Sistem stvarno zabrinut (uglavnom nama) da bi se bavio profesionalnim kriminalcima, tako da oni imaju slobodne ruke.

Gledano hladnokrvno, moramo pozdraviti i tu eskalaciju kriminala, pošto nam pomaže u srozavanju uvjerenja javnosti o snazi Sistema. Ali doći će i dan kada ćemo morati sve ove elemente koje Sistem tolerira izvesti pred zid bez rasprave. Pokucao sam na vrata na adresi koju mi je Elsa dala, to je ulaz u podrum nekada prelijepa gradske kuće, a kad sam pitao za Elsu, pozvan sam unutra od strane očito trudne mlade žene sa djetetom u ruci. Kad su mi se oči priviknule na tamu, vidio sam da je cijeli podrum upotrebljen kao zajednički prostor za stanovanje. Plahte i pokrivači zavezani za cijevi koje se protežu ispod stropa, te služe za koliku toliku privatnost. Uz to, ima i nekoliko madraca na podu usred podruma. Osim stola pored sudopera, gdje su dvije mlade žene prale posuđe, nema namještaja, čak niti stolice. Uz zid se nalazi stara peć na drva koja je jedini izvor topline u podrumu. Kako sam kasnije doznao, tekuća voda je jedina komunalija koju imaju na raspolaganju, a gorivo za peć nabavljaju haračeći po susjedstvu ili šaljući ekipu na kat da razbija vrata, prozore, štokove, i namještaj. Druga, veća skupina zauzima gornji dio kuće, iza zabarikadiranih čeličnih vratiju na vrhu podrumskih stepenica, ali oni se često upuštaju u divlje drogeraške zabave poslije kojih nisu u stanju oduprijeti se uljezima iz podruma. Stanovnici podruma izbjegavaju teške droge i smatraju se superiornima prema onima sa kata. Oni ipak radije žele prljavi podrum za sebe, jer ga je lakše grijati i lakše za braniti od gornjeg dijela. Uz to, po ljeti je ugodnije u podrumu.

Njih sedam ili osam porazbacalo se po madracima, gledajući nekakav blesavi program na baterijskoj televiziji i pušeci marihuanu kad sam ušao. Cijeli prostor bio je ustajao od smrada stare pive, neoprano rublja, i dima marihuane. (Oni marihuanu ne smatraju drogom.) Dva dječaka, oba oko četiri godine, skroz gola, valjali su se po podu i hrvali pored peći. Siva mačka, sjedila je na cijevi ispod stropa i gledala me znatiželjno. Ljudi na madracima, nakon kratkog pogleda, nisu uopće obraćali pažnju na mene. Vidio sam da nijedno od tih lica nije Elsinu. Kada je djevojka koja me uvela izgovorila njeno ime, jedan od pokrivača u kutu odjednom se odmakao, a Elsina glava i gola ramena pojavili su se istog časa. Vrisnula je od sreće kad me vidjela, ponovno zavukla ispod pokrivača, i izašla obučena u spavaćicu trenutak kasnije. Bio sam djelomično uznemiren kad sam primjetio da se s njom ispod pokrivača nalazi još jedna osoba. Tračak ljubomore? Elsa me čvrsto zagrlila i ponudila šalicom tople kave. Zahvalno sam prihvatio kavu, jer me hodanje od autobusne stanice prilično nahladilo. Sjeli smo na prazan madrac pored peći. Zvuk televizije i plač djeteta, te dva dječaka koji su se hrvali, pružali su nam relativnu privatnost u razgovoru. Pričali smo o mnogim stvarima, jer nisam odmah želio izblebetati pravi razlog mojeg dolaska. Doznao sam mnogo toga o Elsi i ljudima s kojima živi. Neke od stvari su ne rastužile, a neke duboko šokirale.

Rastužila me priča o Elsinom životu. Ona je jedino dijete roditelja iz gornje srednje klase. Njezin otac je (ili je bio - ona nije u kontaktu sa svojom obitelji već godinu dana) tajnik jednog od moćnijih senatora u Washingtonu. Njezina majka je odvjetnica ljevičarske udruge čija je glavna aktivnost kupovina kuća u bijelačkim prigradskim kvartovima i useljavanje u njih crnačkih obitelji na socijalnoj pomoći. Do petnaeste godine Elsa je bila veoma sretna. Njezina obitelj živjela je u Connecticutu, a Elsa je pohađala privatnu školu za djevojčice. (Škole samo za djevojčice su sada naravno protuzakonite.) Provodilka je ljeta sa roditeljima u vikendici na moru. Elsinu lice blistalo je dok je opisivala šumu i puteljke oko njihove vikendice i dugačke šetnje u kojima bi uživala. Imala je malu barku i često bi sama jedrila do obližnjeg malog otočića, uživala u moru i suncu. Zatim se obitelj preselila u Washington, a majka je inzistirala da se dosele u većinsko crnački kvart blizu Capitol Hilla, radije nego u bijelačko predgrađe. Elsa je bila jedno od samo četvero bijele djece u srednjoj školi u koju su ju poslali. Elsa se rano počela razvijati. Njezina toplina i otvorenost, u kombinaciji sa prekrasnim fizičkim osobinama iznjedrila je seksualno izuzetno atraktivnu djevojku već sa petnaest godina. Rezultat je bio taj da su crnci u toj školi neprestano gnjavili Elsu, kao i još jednu bijelu djevojku u školi. Crnkinje pak, vidjevši to, mrzile su Elsu iz dna duše i pakostile joj na svakom koraku i kako su god mogle.

Elsa se nije usudila sama hodati po školi bez blizine profesora. Ubrzo je saznala da profesori zapravo ne pružaju nikakvu zaštitu, kada ju je crnac, pomoćnik ravnatelja uhvatio u svom uredu i zavukao joj ruku pod

haljinu. Svakog dana Elsa bi dolazila iz škole u suzama i molila roditelje da ju pošalju u drugu školu. Odgovori njene majke bili su deranje, pljuska po licu, te bi ju nazvala "rasistom". Ako ju crni dečki gnjave, to je njena krivica, ne njihova. I trebala bi se više truditi da bude dobra sa crnim djevojkama. Niti joj je otac pružao potporu, čak ni kad mu je rekla za incident s pomoćnikom ravnatelja. Cijela stvar mu je bila sramotna, te nije htio o tome slušati. Njegov liberalizam bio je pasivniji od majčinog, ali je on bio obično previše u strahu pred svojom "liberalnom" ženom da bi se doticao tema vezanih s rasom. Čak niti kad su ga tri mlada crna bandita pretukla pred njegovim vlastitim vratima, ukrali novčanik i ručni sat, Elsina majka nije mu dopustila da zove policiju i prijavi razbojstvo. Smatrala je samu pomisao prijave policiji protiv crnaca kao "fašizam." Elsa je izdržala još tri mjeseca i onda pobjegla od kuće. Prihvatila ju je mala komuna u kojoj se sada nalazi, te je naučila biti umjereno zadovoljna sa svojom novom situacijom. Zatim je, prije mjesec dana, nastala gužva koja je dovela do toga da sam ju ja upoznao. Nova djevojka, Mary Jane, došla je u skupinu, te je došlo do napetosti između Else i Mary Jane. Dečko s kojim je Elsa dijelila madrac u to vrijeme je očito poznavao Mary Jane od prije, prije nego su obje došle u skupinu, pa je Mary Jane smatrala Elsu kao uljeza. Elsa je za uzvrat zamjerala njezin stalni trud da joj otme dečka. Rezultat je bilo vrištanje, grebanje, povlačenje za kosu između njih dvije jedan dan, gdje je Mary Jane kao snažnija, pobijedila. Elsa je lutala ulicama dva dana - tada sam ju sreo - a onda se vratila u komunu. Mary Jane se u međuvremenu zamjerala još jednoj djevojci u skupini, te je Elsa iskoristila priliku da da ultimatum: ili Mary Jane mora ići, ili ona, Elsa odlazi istog časa. Mary Jane je odgovorila tako što je zaprijetila Elsi nožem.

"I, što se dogodilo?" Pitao sam.

"Prodali smo ju." Elsa je mirno odgovorila.

"Prodali ste ju? Kako to misliš?" Uzviknuo sam.

Elsa je objasnila: "Mary Jane je odbila otići nakon što su svi stali na moju stranu, pa smo ju prodali tipu koji se zove Kappy the Kike. Dao nam je televizor i stotinu dolara za nju."

Izgleda da je "Kappy the Kike" Židov po imenu Kaplan koji se bavi trgovinom bijelim robljem. Redovno dolazi u Washington iz New Yorka zbog kupovine odbjeglih djevojki. Njegovi dobavljači su obično skupine poput one od koje sam spasio Elsu. Te predatorske grupe otimaju djevojke na ulicama zadrže nekoliko tjedana, te zatim prodaju Kaplanu ako njihov nestanak nije izazvao pomutnju. Što se kasnije događa sa djevojkama nitko sa sigurnošću ne zna, ali sumnja se da su većina pritvorene u određenim ekskluzivnim klubovima u New Yorku gdje bogati zadovoljavaju čudne i perverzne apetite. Neke, priča se, bivaju prodane sotonističkim klubovima te raskomadane u krvavim ritualima. U svakom slučaju, netko iz skupine čuo je da je Kaplan u gradu i "kupuje", pa su Mary Jane svezali pošto nije htjela otići, i prodali u Kaplanu. Mislio sam da me se ne može šokirati, ali bio sam užasnut Elsinom pričom o sudbini Mary Jane. "Kako", pitao sam s dozom užasa, "ste mogli prodati bijelu djevojku Židovu?" Elsa je bila vidno posramljena. Priznala je da je to grozna stvar što su učinili te da povremeno osjeća krivnju kada se sjeti na Mary Jane, ali to je u ono vrijeme bila prikladno rješenje za problem skupine. Pružila je jedan izgovor kako se to događa stalno, da vlasti znaju za to i da se ne mijesaju, tako da to nije ničija krivnja već krivnja cijelog društva.

Odmahnuo sam glavom sa gađenjem, ali to je načelo razgovor o temi za koju sam bio zainteresiran. "Civilizacija koja tolerira postojanje Kaplana i njegovog prljavog posla treba biti srušena do temelja", rekao sam. "Trebali bismo na na lomači spaliti sve i započeti iz početka." Nesvjesno sam dignuo glas dovoljno da je moj posljednji komentar čuo svatko u podrumu. Čupava spodoba digla se sa madraca ispred TV-a i okrenula se. "Što bilo tko može učiniti?" zapitao je, ne očekujući odgovor. "Kappy teh Kike je uhićen već desetak puta, ali ga policija uvijek oslobodi. Ima političke veze. Neki utjecajni Židovi u New Yorku su njegove mušterije. Čuo sam i da dva ili tri kongresmena idu redovito u klubove koje snabdjeva."

"Onda bi netko morao dići u zrak Kongres," odgovorio sam.

"Mislim da je to netko već pokušao" nasmijao se, očito govoreći o minobacačkom napadu Organizacije.

"Da ja imam bombu, pokušao bih sam", rekao sam. "Gdje se može nabaviti dinamita?"

Slegnuo je ramenima i vratio se gledanju televizije. Nastavio sam sa izvlačenjem informacija iz Else. Koje grupe u Georgetownu su vršile bombaške napade? Kako mogu doći u kontakt s njima? Elsa je pokušala biti od pomoći, ali jednostavno nije znala odgovore. To je tema u kojoj ona nema posebnog interesa. Konačno, zvala je mladića koji je malo prije razgovarao sa mnom: "Harry, zar nisu ljudi u 29. ulici, oni koji se zovu "Oslobodilačka Fronta Četvrtog Svijeta", oni koji se bore protiv drotova?"

Harry očito nije bio sretan s njezinim pitanjem. Skočio je na noge, oštro nas pogledao, te izjurio iz podruma bez odgovora, zalupeći vrata za sobom. Jedna od žena za sudoperompodsjetila je Elsu da ona danas mora pripremiti ručak, a da još nije niti pripremila krumpir. Stisnuo sam Elsinu ruku, zaželio joj sve dobro, te izašao van. Mislim da sam loše izveo cijelu stvar. Bilo je nevjerojatno naивно misliti da mogu ući u skupinu "odpadnika" i biti uljudno upućen prema nekome tko se bavi nasilnim i ilegalnim aktivnostima protiv Sistema. Očito svaki policijski agent u Washingtonu pokušava istu stvar. Sada sigurno oko kruži priča da

sam policajac. To ruši svaku nadu u stvaranje bilo kakvog kontakta sa militantima koji se bore protiv Sistema. Naravno, mogli bismo poslati nekog drugog da pokuša naći ljude iz "Oslobodilačke Fronte Četvrtog Svijeta", što god da to bilo. Ali sada već sumnjam dali ima koristi od toga. Moj posjet Elsi uvjerio me da među ljudima koji žive njezinim načinom života nema dovoljno potencijala za konstruktivnu suradnju sa Organizacijom. Nedostaje im samodiscipline i bilo kakav pravi osjećaj razloga za borbu. Oni su već odustali. Sve što žele jest po cijeli dan ležati uokolo, ševeti se i pušeci travu. Gotovo mislim da kad bi vlada udvostručila njihovu socijalnu pomoć, čak bi i bacači bombi izgubili militantnost.

Elsa je u načelu dobro dijete, a mora da ima još dosta onih čiji instinkti su uglavnom u redu, ali oni jednostavno nemaju dovoljno snage da se nose sa ovim stanjem u društvu, pa su postali otpadnici. Iako svi mi odbacujemo ovakav svijet i na neki način smo postali otpadnici, razlika između ljudi u Organizaciji i Elsinih prijatelja je ta da smo mi sposobni nositi se s time, a oni nisu. Ne mogu zamisliti sebe ili Henrya ili Katherine ili bilo koga iz Organizacije kako samo sjedi ispred televizora i pušta da svijet oko njega propada kad toliko toga treba učiniti. To je razlika u ljudskoj kvaliteti. Ali ima još kvaliteta koje su nama bitne. Većina Amerikanaca se još nekako nosi sa svime, neki jedva a neki uspješno. Oni nisu odpali jer im nedostaje osjećaj - osjećaj kojeg mislim da svi u Organizaciji dijelimo zajedno sa Elsom i njenim prijateljima - osjećaj koji nam omogućuje da osjetimo smrad ovog raspadajućeg društva. Mnogi ili ne mogu osjetiti taj smrad ili im on ne smeta. Židovi ih mogu navesti na razne svinjarije, glavno da im se mogu prilagoditi. Evolucija je od njih napravila vješte oportuniste koji preživljavaju, ali je zakazala u drugom pogledu. Kako je ljudska civilizacija krhka stvar! Kako je površna prema njegovoj osnovnoj prirodi! Bez prisutnosti možda jedan ili dva posto najспособnijih pojedinaca - najagresivnijih, inteligentnih, i radišnih sugrađana - uvjeren sam da niti ova civilizacija ili bilo koja druga ne mogu same za sebe opstati. Ona bi se postepeno raspadala, tokom stoljeća možda, i ljudi ne bi imali volje niti energije ili genija koji bi pokrpao pukotine. S vremenom bi se sve vratilo njihovom prirodnom precivilizacijskom stanju, stanju poput onog otpadnika u Georgetownu. Ali ni energija i volja niti genij nisu očito dovoljni. Amerika još ima dovoljno onih koji mogu pokrenuti stvar. Ali oni očito nisu primjetili da njihova civilizacija srlja u ponor. Oni su neosjetljivi na ružnoću i neprirrodnost, kao i na krajnju opasnost puta kojim smo krenuli. Doista je samo manjina manjine koja je izvela našu rasu iz džungle prvim koracima prema istinskoj civilizaciji. Sve dugujemo toj nekolicini naših predaka koji su imali dovoljno osjećaja da osjete što treba učiniti i sposobnosti da to učine. Bez osjećaja ne može sposobnost dovesti do velikih dostignuća, a bez sposobnosti osjećaj vodi samo prema sanjarenju i frustraciji. Organizacija je odabrala iz velike mase ljudi one koji posjeduju tu rijetku kombinaciju. Sada moramo učiniti što god je potrebno da pobijedimo.

POGLAVLJE 13

21. ožujak 1993. Danas je novi početak. Prava slučajnost što je danas i prvi dan proljeća. Za mene je to poput povratka iz mrtvih - 470 dana živuće smrti. To što sam ponovno sa Katherine, sa ostalim drugovima, u mogućnosti da nastavim sa borbom nakon toliko izgubljenog vremena, pomisao na te stvari ispunjava me neopisivom srećom. Toliko toga se dogodilo od mojeg posljednjeg upisa u dnevnik (kako mi je drago da ga je Katherine sačuvala!) tako da mi je teško sažeti sve što se dogodilo u međuvremenu. Pa, sve po redu. Bilo je oko četiri sata ujutro, mrkla noć, nedjelja. svi smo još spavali. Prva stvar koje se sjećam bila je Katherine koja me pokušavala probuditi. Čuo sam neprestano zujanje u pozadini, koje mi u stanju polusna ličilo na zvuk budilice.

"Pa još nije vrijeme za buđenje," promrmljao sam.

"To je alarm iz dvorišta" Katherine je šaptala. "Netko je ispred zgrade."

To me probudilo, ali prije nego sam uspio ustati, čuo sam prasak, dok je nešto doletilo kroz pažljivo prekrivene prozore spavaće sobe. Gotovo odmah soba se ispunila dimom suzavca. Sljedećih nekoliko minuta su mi prilično mutne. Nekako smo svi navukli maske bez uključivanja svjetla. Bill i ja smo pojurili niz stepenice, na sreću nitko još nije pokušao ući u zgradu, ali kad smo se spustili čuli smo izvana kako netko naređuje putem megafona da izađemo podignutih ruku. Na brzinu sam pogledao kroz ključanicu. Vani je sve bilo puno svjetala, sve uperene u našu zgradu. Nisam mnogo mogao vidjeti upravo zbog svjetala, ali bilo je jasno da se vani nalazi nekoliko stotina naoružanih ljudi, sa mnoštvom opreme. Bilo je uzaludno pokušati se probiti pucanjavom, ali smo svejedno ispalili nekoliko hitaca iz raznih položaja u kući, samo da odvratimo nekoga od pokušaja da na brzinu provali u kuću. Nakon toga smo se maknuli od prozora i vratiju koji su odmah obasuti paljbom izvana, te smo se koncentrirali na to da iznesemo čim više opreme kroz naš izlaz. betonski zidovi garaže pružali su dobru zaštitu od metaka koji su odasvud prštali. Bill, Katherine i Carol odnosili su opremu kroz tunel, dok sam ja ostao u trgovini i dodavao im stvari za koje sam mislio da trebamo spasiti. U izludujuća tričetvrt sata, sakupili su hrpu oružja i opreme u odvodu

na kraju tunela. Iako su njih troje najviše nosili teret, bili su u najmanjoj opasnosti da budu ubijeni. Čak sam uspio nekoliko puna uzvratiti paljbu kroz vrata na napadače svakih pet minuta ili slično, samo da ih zadržim u zaklonu. Konačno smo iznijeli svo oružje i municiju, polovicu eksploziva i težeg oružja, i sve dovršene komunikacijske uređaje. Spasili smo Billov alat, jer je imao naviku da ga uredno drži u jednoj kutiji, ali smo ostavili moj jer sam ga ostavio posvuda razbacanog. Na brzinu smo se dogovorili da će Bill i djevojke ukrasti vozilo i utovariti stvari u njega dok ja u trgovini pripremam eksploziv koji će urušiti ulaz u tunel. Trebao sam im dati trideset minuta, potom bih upalio upaljač i krenuo za njima. Katherine je na brzinu odjurila na kat po neke svoje stvari i moj dnevnik, potom sam ju zajedno sa ostalima odpretio u tunel. Prozori i daske na njima u prizemlju su već bili napola uništeni od pucnjave, pa je toliko svijetla ulazilo unutra da je bilo kakav pokret bio rizičan. Sav nervozan, sastavio sam eksploziv sa detonatorom kod otvora tunela, i pripremio ga. Zatim sam odpuzao do zida gdje je odprilike 40 kilograma eksploziva bilo spremljeno u kantama. Namjeravao sam provući kabel do njega, kako bi se cijela trgovina urušila jednom detonacijom. trebalo bi policajcima nekoliko dana dok bi otkopali ruševine i ustanovili da smo pobjegli. Ali nisam stigao do zida. Nekako, još mi nije jasno što se dogodilo, eksploziv u tunelu je prerano detoniran. Možda ga je odbijeni metak pogodio. Ili je možda iskra od granata sa suzavcem upalila upaljač. U svakom slučaju, umalo sam poginuo, eksplozija me odbacila i onesvijestila. Osvijestio sam se na operacionom stolu u sobi hitne pomoći.

Sljedećih nekoliko dana bili su izričito bolni. Ne želim ih se niti sjećati. Direktno sam iz bolnice odvezen u sobu za ispitivanje u zgradi FBI-a, koja je još djelomično bila u ruševinama zbog bombaškog napada od prije sedam tjedana. Iako sam i dalje dezorjentiran i u teškim bolovima od ozljeda, prema meni se postupalo vrlo okrutno. Moje ruke su bile u liscama, te sam bio udaran kad god bih posrnuo ili kad ne bih dovoljno brzo odgovorio na zapovijed. Prisiljen da stojim nasred sobe dok nekoliko agenata FBI-a više na mene sa svih strana, nisam mogao drugo do nepotpuno odgovarati, čak da sam i htio surađivati s njima. Iako sam bio u agoniji, osjetio sam olakšanje kad sam od ispitivača doznao da su ostali uspjeli pobjeći. Neprestano su mi postavljali ista pitanja: "Gdje su ostali? Koliko vas je bilo u zgradi? Kako su pobjegli?" Očito je eksplozija sakrila ulaz u tunel. Pitanja su stalno ponavljana zajedno s neprestanim udarcima, dok se nisam ponovno srušio na pod i pao u nesvijest. Kada sam došao sebi, još sam ležao gdje sam se srušio, na betonskom podu. Svijetlo je bilo upaljeno, nitko drugi nije bio u sobi, te sam mogao čuti pneumatske čekiće i ostale zvukove radova iza vratiju sobe. Sve me bolilo, sa liscama koje su mi zadavale posebne bolove, ali glava mi je bila pribrana. Prva pomisao bila je žaljenje da više nemam sa sobom kapsulu sa otrovom. Tajna policija je, naravno, uzela moju ogrlicu čim su pronašli moje tijelo kako leži na podu garaže u nesvijesti. Prokleo sam sam sebe jer nisam poduzeo mjeru opreza i stavio kapsulu u usta prije eksplozije. Vjerojatno ju nebi pronašli na licu mjesta, te bi ju pregrizao čim bi se probudio u bolnici. U danima koji su slijedili, to žaljenje se pojavljivalo ponovno. Druga pomisao bila također puna žaljenja i samookrivljanja. Mučila me sumnja da je moj posjet Elsi dva dana prije bio razlog svega ovoga. Očito me je netko iz Elsine grupe pratio dok sam se vraćao i prijavio policiji. Ova sumnja je kasnije potvrđena od strane mojih ispitivača.

Bio sam na miru tek nekoliko minuta prije nego je počelo drugo ispitivanje. Uvaj put su dva agenta FBI-a ušla u sobu, praćena dvojicom liječnika i trojicom drugih ljudi, od kojih su dva bili krupni mišićavi crnci. Treći čovjek bio je sijedokos, odprilike sedamdeset godina star. Gadan smiješak pojavio se na njegovim usnama, koji je povremeno postajao cerekanje, otkrivajući zube žute od duhana. Nakon što me liječnik na brzinu pregledao, proglasio zdravim i otišao, dva agenta podigli su me s poda i zauzeli pozicije kod vratiju. Daljnja procedura prepuštena je zlokobnom starcu. Govoreći hebrejskim naglaskom na blag, profesionalan način, predstavio se kao pukovnik Saul Rubin, iz Izraelske Vojne Obavještajne Službe. Prije nego sam uopće mogao zapitati što predstavnik strane vlade ima sa mojim ispitivanjem, Rubin je objasnio: "Pošto su Vaše rasističke aktivnosti u sukobu sa Međunarodnom Konvencijom o Genocidu, gospodine Turner, Vama će biti suđeno na međunarodnom sudu, sa predstavnicima Vaše i moje zemlje. Ali prvo od Vas trebamo neke informacije, tako da možemo Vaše kolege kriminalce dovesti pred lice pravde također. Čujem da sinoć niste bili previše razgovorljivi. Upozoravam Vas da ću vrlo grub prema Vama ako ne budetet odgovarali na moja pitanja. Imao sam mnogo iskustva tokom prošlih 45 godina u izvlačenju informacija iz ljudi koji nisu htjeli surađivati sa mnom. Na kraju bi mi sve rekli što me zanimali, i Arapi i Njemci, ali za one koji su bili tvrdoglavi bilo je to vrlo neugodno iskustvo. "

Zatim, nakon kratke pauze: "Ah da, neki od tih Njemaca, još tamo 1945-e i 1946-e, posebno oni iz SS-a, bili su krajnje tvrdoglavi." Očito zadovoljavajuće sjećanje vratilo je smiješak na Rubinovo lice, nisam mogao da ne zadržim. Sjetio sam se zastrašujućih fotografija koje mi je jedan od naših članova, bivši vojni obavještajac, pokazao prije nekoliko godina, njemačke zarobljenike sa iskopanim očima, izvađenim zubima, odsječnim prstima, smrskanim testisima od strane sadističkih ispitivača, od kojih su mnogi nosili uniforme američke vojske, prije nego su osuđeni i pogubljeni od strane vojnih sudova kao "ratni zločinci". Ništa nisam želio toliko do udariti šakom u lice to podmuklo židovsko lice preda mnom, ali lisice mi nisu

dopuštale taj luksuz. Zadovoljio sam se pljuvanjem u Rubinovu facu i pokušajem udarca nogom. Nažalost, moji ukočeni mišići nisu slušali, te je moj udarac samo zahvatio njegovo bedro, što ga je natjeralo da uzmakne nekoliko koraka. Tada su me dohvatila on dva crnca. Pod Rubinovim naredbama, dobro su me znanstveno izbatinali. Kad su završili, cijelo tijelo bilo je hrpa boli, previjao sam se na podu i cvilio.

Ispitivanje koje je uslijedilo bilo je mnogo, mnogo gore. Pošto je za mene pripremano javno suđenje, vjerojatno show tipa Adolf Eichmann suđenje, Rubin je izbjegavao vađenje očiju i rezanje prstiju, što bi me unakazilo, ali stvari koje je radio bile su jednako bolne. (Uputa čitatelju: Adolf Eichmann bio je srednje rangirani njemački dužnosnik tokom drugog svjetskog rata. Petnaest godina nakon rata, u 39. godini prije NE, bio je otet u Južnoj Americi od strane Židova, prevezen u Izrael, i postao središnja ličnost u insceniranoj, dvogodišnjoj propagandnoj kampanji koja je izazivala simpatiju nežidovskog svijeta prema Izraelu, jedinom raju za "progonjene" Židove. Nakon mučenja, Eichmann je prikazan iza zvučno nepropusnog staklenog kaveza tokom četveromjesečnog suđenja u kojem je osuđen na smrt zbog "zločina protiv Židovskog naroda.") Danima sam bio potpuno izvan sebe, i kako je Rubin predvidio, na kraju sam mu rekao sve što je htio. Niti jedno ljudsko biće ne bi učinilo drugačije. Tokom mučenja dvojica agenata FBI-a koji su stalno bili prisutni na trenutak bi probljedili - a kad je Rubin sa svoja dva crna pomoćnika zabio tupi štap u moj rektum, tako da sam urlikao kao svinja, jedan od njih je izgledao kao da će mu doći slabo - ali nisu ništa reagirali. Predpostavljam da je isto bilo nakon drugog svjetskog rata, kada su američki časnici njemačkog podrijetla mirno gledali židovske mučitelje kako obrađuju njihovu rasnu braću koji su bili u njemačkoj vojsci, kao kad nisu reagirali kada bi crni vojnici silovali i ubijali njemačke djevojke. Dali su bili toliko ispranog mozga od strane Židova da su mrzili svoju vlastitu rasu, ili su jednostavno neosjećajni gadovi koji će sve učiniti što im se kaže dok god primaju svoje plaće?

Unatoč Rubinovim iznimno bolnim ispitivanjima, uvjeren sam da su metode ispitivanja Organizacije mnogo efektivnije od ovih. Mi imamo znanstvene metode, dok su oni jednostavno brutalni. Iako je Rubin razbio moj odpor i dobio odgovore na svoja pitanja, srećom nije uspio postaviti mnoga prava pitanja. Kad je konačno završio sa mnom, nakon gotovo mjesec dana duge more, dao sam mu imena većine članova Organizacije koje sam znao, lokacije njihovih skrovišta, te tko je bio uključen u određene operacije protiv Sistema. U detalje sam opisao pripreme za bombaški napad na zgradu FBI-a i moju ulogu u minobacačkom napadu na Capitol. I naravno, objasnio kako su točno ostali članovi moje jedinice izbjegli uhićenje. Sve to je zasigurno izazvalo probleme Organizaciji. Ali pošto su bili u stanju predvidjeti što će sve politička policija doznati od mene, mogli su umanjiti potencijalnu štetu. Uglavnom je to značilo žurno napuštanje dobrih skrovišta i stvaranje novih, ali Rubinova tehnika ispitivanja polučila je samo informacije u obliku odgovora na direktna pitanja. Nije me pitao ništa u vezi našeg komunikacijskog sustava, tako da nije doznao ništa o njemu. (Kako sam kasnije doznao, naši agenti unutar FBI-a obavještavali su Organizaciju o tome koje informacije su proizlazile iz mojeg ispitivanja, tako da smo zadržali uvjerenje u sigurnost našeg komunikacijskog sustava.) Također nije ništa doznao o Orderu ili našim dugoročnim ciljevima, čije znanje bi pomoglo Sistemu da shvati našu strategiju. Kako bilo, sve što je Rubin od mene doznao bilo je taktičke prirode. Mislim da je razlog tome bila njihova arogantna pretpostavka da je likvidiranje Organizacije pitanje nekoliko tjedana. Mi smo bili smatrani glavnim problemom ali ne i smrtnom opasnošću.

Nakon što su završili sa ispitivanjima, i dalje sam držan u zgradi FBI-a daljnjih tri tjedna, očito da im budem pri ruci ako treba identificirati razne članove Organizacije koje uhite na temelju prikupljenih podataka. Nitko u tom vremenu nije bio uhićen, pa su me s vremenom prebacili u specijalni zatvor u Fort Belvoir gdje je držano oko 200 pripadnika Organizacije i isti broj naših agenata koji nisu bili u "ilegali". Vlast nas ne želi staviti u obične zatvore jer se boje da bi nas Organizacija mogla osloboditi, i osim toga, bar mislim, jer se boje da bismo mogli indoktrinirati ostale bijele zatvorenike. Tako da su svi uhićeni članovi Organizacije odvedeni u Fort Belvoir i drži ih se u samicama u zgradama okruženim bodljikavom žicom, tenkovima, stražarskim tornjevima sa strojnicama, i dvama brigadama vojnih policajaca, sve u središtu vojne baze. U tu sam proveo sljedećih 14 mjeseci. Što se dogodilo sa planovima za moje suđenje ne mogu reći. Mnogi ljudi smatraju samice posebno okrutnim tretmanom, ali za mene je to bio blagoslov. Još sam bio u depresiji i abnormalnom stanju uma, dijelom zbog Rubinove torture, dijelom zbog osjećaja krivnje jer sam popustio pod tom torturom, i dijelom jer sam zatvoren i ne mogu sudjelovati u borbi, te mi je trebalo neko vrijeme da se oporavim. I naravno, bilo je olakšanje da ne moram brinuti o crncima, koji bi u boičnom zatvoru bili pravo prokletstvo. Tko nije bio podvrgnut teroru i agoniji kao što sam ja bio, ne može razumjeti dugotrajan učinak takvog iskustva. Moje tijelo sada u potpunosti ozdravilo, i oporavio sam se od neobične kombinacije depresije i nervoznih tikova koje mi je ostavilo ispitivanje, ali ja više nisam isti čovjek. Mnogo sam nestrljiviji, mnogo hladnokrvniji (možda trezveniji), mnogo odlučniji nego prije da nastavim sa našom borbom. Izgubio sam strah pred smrću. Postao sam neoprezniji stoga, ali sada me više ništa ne može užasnuti. Mogu biti stroži prema sebi i prema drugima, ako je potrebno. Ne dao bog nekom

cmizdravom konzervativcu da se nađe na putu naše revolucije ako sam ja u blizini! Neću više slušati nikakve isprike od tih sbičnih izdajnika već ću jednostavno posegnuti za pištoljem.

Sve vrijeme dok smo ja i ostali bili u Fort Belvoir, trebali smo biti izolirani od međusobnog kontakta, nije nam bio dozvoljen nikakav materijal za čitanje, novine ili slično. ipak smo ubrzo naučili kako komunicirati u ograničenom obliku, a uspostavili smo i oralnu komunikaciju preko čuvara, koji sve u svemu i nisu bili svi tako loši. Sve što nas je interesiralo bile su vijesti o borbi Organizacije i Sistema. Posebno bi nas radovala vijest o uspješnoj akciji protiv Sistema, a postajali smo depresivni kada bi tišina odužila na više nekoliko dana. Kako je vrijeme prolazilo, vijesti o akcijama postajale su rijede, te su mediji počeli sa sve većim uvjerenjem predviđati likvidaciju ostataka Organizacije i povratak zemlje "u normalu". To nas je brinulo, ali ubrzo smo primijetili i da je sve manje novopridošli zatvorenika. Prosjek je bio jedan na dan kada sam ja došao, a do kolovoza prošle godine je taj broj sveden na jedan tjedno. Zatim je došlo do velikih bombaških akcija u Houstonu, 11. i 12. rujna 1992. U dva potresna dana izvedeno je 14 većih bombaških napada, koji su ostavili 4.000 mrtvih i većinu industrijskih i trgovačkih postrojenja u ruševinama. Akcija je počela kada je brod pun eksploziva, prevozeći avionske bombe u Izrael, eksplodirao u ispunjenom kanalu u Houstonu u zoru 11. rujna. Taj brod je povukao za sobom još njih četvoro na dno kanala, i time ga u potpunosti zakrčio, dok se istovremeno zapalila i obližnja golema rafinerija. Kroz sat vremena osam većih eksplozija detoniralo je duž kanala, izbacujući drugu najprometniju luku u državi izvan prometa više od četiri mjeseca. Kasnijih pet eksplozija zatvorilo je zračnu luku u Houstonu, uništilo glavnu stanicu za generiranje struje, i srušilo dva strateška vijadukta i most, tako da su dvije najprometnije autoceste u tom kraju bile neprohodne. Houston je istog čas postao područje katastrofe, a federalna vlada je poslala tisuće vojnika da održi situaciju pod kontrolom. Akcija u Houstonu nije nam donijela prijatelja, ali nije niti pomogla vlasti. A temeljito je razbila tvrdnje o tome da se naša revolucija stišala. A nakon Houstona slijedili su Washington, zatim Providence, pa Racine. Akcije su bile rijede nego prije, ali su bile mnogo jače. Svima nam je postalo jasno da je prošle jeseni revolucija ušla u novu i odlučniju fazu, ali o tome više kasnije. Sinoć se odigrala najvažnija akcija za sve nas u Fort Belvoir. Nešto prije ponoći, kao i obično, dva sivo-maslinasta autobusa zaustavila su se ispred vratiju vanjske ograde. Obično dovezu oko 60 vojnih policajaca da od svojih kolega preuzmu ponoćnu smjenu. Ovaj put je bilo drukčije. Prva pomisao na to da je pokušaj bijega u tijeku dogodila se kad su me probudili zvuci strojnice sa jednog stražarskog tornja. Ubrzo su utišani direktnim pogodkom sa 105 mm topa iz jednog od četiri tenka u dvorištu. Nakon toga došlo je do pucnjave i mnogo vikanja i trčanja. Konačno, drvena vrata moje ćelije provaljena su od udara malja, i ja sam bio slobodan. Ja sam bio jedan od oko 150 sretnika koji su se ugurali u autobuse vojne policije i odvezli se u njima. Nekoliko desetaka drugih ukrcalo se u četiri zauzeta tenka, čije su nepažljive posade bile prve mete naših spasioca. Ostatak je morao ići pješice, kroz pljusak koji je kao sudbinski zadržao vojne helikoptere na tlu. Sveukupno smo izgubili 18 zatvorenika i 4 spasioca su ubijena, te 61 zatvorenika je ponovno uhvaćen. Ali 442 od nas, prema vijestima na radiju, uspjelo je doći do kamiona koji su nas čekali izvan baze, dok su tenkovi zadržali naše progonitelje u bazi. to nije bio kraj uzbuđenjima, ali dovoljno je reći da smo do četiri sata jutros uspješno razmjestili u dvadesetčetiri skrovišta u području Washingtona sve ljude. Nakon nekoliko sati odmora, presvukao sam se u civilnu odjeću, uzeo lažne identifikacije koje su pažljivo pripremljene za mene, i noseći novine krenuo svojim putem poput ostalih zaposlenih ljudi prema točki sastanka koja mi je određena. Unutar dvije minute kamion u kojem su bili muškarac i žena zaustavio se pored mene. Vrata su se otvorila i ja sam ušao. Dok je Bill krenuo u prometnu gužvu, ja sam ponovno držao u naručju svoju ljubljenu Katherine.

POGLAVLJE 14

Danas mi je suđeno zbog optužbe za kršenje Zakletve, najtežeg prekršaja za koji član Ordera može biti suđen. To je bilo zastrašujuće iskustvo, ali znao sam da dolazi, te osjećam neopisivo olakšanje nakon što je završilo, unatoč ishodu. Tokom mjeseci zatočeništva, mučio sam se s pitanjem: Da li sam, neuspjehom da se ubijem prije uhićenja, prekršio Zakletvu danu Orderu? Mora da sam stotinu puta razmišljao o okolnostima mojeg uhićenja i događaja koji su slijedili, pokušavajući se uvjeriti da je moje ponašanje bilo bez greške, da sa pao živ u ruke neprijatelju bez svoje krivnje. Danas sam cijelu stvar ponovno ispričao poroti sudaca. Poziv je došao jutros putem radija, i znam sam odmah o čemu se radi, iako sam bio iznenađen zbog adrese na koju se moram javiti; jedna od najnovijih i najvećih zgrada u središtu Washingtona. Kad sam stigao, upućen sam u sobu za sastanke, istodobno sam osjećao zahvalnost za ova tri dana koja sam imao na raspolaganju da se odmorim nakon bjega. Tek sam se uvukao u odjeću koja mi je bila pripremljena, kad su se druga vrata otvorila i osmero zakukuljenih osoba ušlo je u sobu i tiho zauzelo sjedala oko velikog stola. Posljednji od njih osam spustio je kapuljaču, te sam prepoznao poznato lice

bojnika Williamsa. Procedura je bila puna formalnosti, nakon nešto više od sata ispitivanja, rečeno mi je da pričeka u drugoj, manjoj sobi. Čekao sam ondje gotovo tri sata. Kad su ostali konačno završili raspravu o mom slučaju i donijeli odluku, pozvan sam natrag u sobu za sastanke. Dok sam stajao pored jednog kraja stola, vojnik Williams sjedio je na drugom kraju, čitajući presudu. Njegove riječi, koliko sam ih mogao zapamtiti, bile su sljedeće:

"Earl Turner, pregledali smo tvoje djelovanje kao člana Ordera na temelju dva kriterija, te smo pronašli nedostatke u oba. Prvo, u svojim postupcima neposredno prije uhićena u kojem si uhićen, pokazao si velik nedostatak zrelosti i zdrave prosudbe. Tvoja indiskrecija pri posjetu djevojci u Georgetownu - čin koji, iako nije zabranjen, nije bio unutar opsega tvojih djelatnosti i zadataka - dovela je do situacije u kojoj su članovi tvoje jedinice dovedeni u životnu opasnost, i do gubitka vrijednog objekta Organizacije. Zbog tog neuspjeha, tvoj period probnog članstva u Orderu biti će produžen za šest mjeseci. Nadalje, tvoje vrijeme provedeno u zatvoreništvu neće biti uračunato. Prema tome, neće ti biti omogućeno da pristupiš činu Sjedinjenja prije ožujka sljedeće godine, i to najranije. Mislimo da tovoje ponašanje tokom opsade ne predstavlja kršenje Zakletve."

Odahnuo sam kad sam to čuo.

"Činjenica da si uhvaćen živ od strane političke policije i ostao živ tokom gotovo mjesec dana ispitivanja je mnogo teža stvar. U prisezi Zakletve, posvetio si život služenju Orderu. Predpostavio si služenje Orderu ispred svih drugih stvari, pa i ispred očuvanja svojeg života. Prihvatio si tu obavezu svojevolumno i sa spoznajom da će tokom naše borbe biti vrlo vjerojatno da ćeš morati predati svoj život kako ne bi prekršio Zakletvu. Posebno si upozoren da ne smiješ biti živ uhvaćen od strane političke policije, te smo ti dali način kako možeš to izbjeći. Ipak si pao u njihove ruke i ostao živ. Informacije koje su izvukli ozbiljno su naštetile radu Organizacije u ovom području i stavile mnoge tvoje drugove u životnu opasnost. Razumijemo, naravno da nisi namjerno prekršio Zakletvu. pažljivo smo pregledali okolnosti tvog uhićenja, i svijestni smo metoda ispitivanja kojima se koristi politička policija protiv naših ljudi. Da si običan vojnik u bilo kojoj vojsci na svijetu, bio biš nedužan. Ali Order nije poput drugih vojski. Mi smo uzeli pravo da odlučujemo o sudbini naših ljudi, i da s vremenom, vladamo svijetom u skladu s našim principima. Ako želimo biti dostojni tog prava, tada moramo biti u stanju prihvatiti odgovornosti koje idu s tim. svakog dana donosimo odluke i vršimo akcije koje rezultiraju smrću bijelaca, od kojih mnogi nisu krivi niti za jedan čin koji mi smatramo kažnjivim. Mi smo spremni oduzeti živote tih nevinih ljudi, jer će veće zlo zahvatiti naše ljude ako sada ne uspijemo djelovati. Naš kriterij je krajnje dobro za našu rasu. Ne možemo ništa manje primijeniti ni na sebe. Doista, moramo biti oštriji prema sebi nego prema drugima. Moramo osigurati viši standard ponašanja od onog kojeg tražimo od opće javnosti ili čak običnih članova Organizacije. Zapravo, ne smijemo nikad prihvatiti ideju, rođenu u bolesti našeg doba, da je dobar izgovor za nedjelovanje zadovoljavajuća zamjena za djelovanje. Za nas ne može biti izgovora. Ili vršimo svoju dužnost, ili ne. Ako ne vršimo, tada nam ne treba izgovor; jednostavno prihvatimo odgovornost za posljedice. A ako postoji kazna, i nju prihvaćamo. Kazna za kršenje Zakletve je smrt."

Sobom je vladala tišina, ali mogao sam čuti zujanje u ušima, i pod mojim nogama kao da se sve vrtilo. Stajao sam u tišini dok Williams nije ponovno počeo govoriti, sada u nešto blažem tonu: "Dužnost ovog suda je jasna, Earl Turner. Moramo se u tvom slučaju ponijeti kao prema svakom članu Ordera koji bi se u budućnosti našao u sličnim okolnostima, koji treba znati da je smrt neizbježna ako ne može izbjeći uhićenje, ili častna smrt od vlastite ruke, ili manje časna od strane njegovih drugova kasnije. Ne smije doći u napast da zanemari svoju dužnost, u nadi da će dobar izgovor kasnije spasiti njegov život. Neki od nas ovdje smatraju da će kruti primjer ovdje prema drugima biti odlučujući za tvoju sudbinu. Drugi pak misle da, s obzirom da još nisi postigao puno članstvo u Orderu, i jer još nisi sudjelovao u činu Sjedinjenja, tvoje ponašanje treba drugačije promatrati u odnosu na nekoga tko je prošao probni rok i sudjelovao u Sjedinjenju. Naša odluka nije bila lagana, ali moraš ju poslušati i držati je se. Najprije, moraš proći probni period koji ti je zadan. Nakon toga će ti biti omogućeno da pristupiš Sjedinjenju, ali samo na uvjetnoj osnovi, nešto što još nismo nikad prije dopustili. Uvjet je taj da kreneš u misiju čiji će uspjeh najvjerojatnije rezultirati tvojom smrću. Nažalost, prečesto smo suočeni sa teškim odlukama tko će ići u samoubilačke misije, kada ne možemo naći ni jedan drugi način da ostvarimo zadane ciljeve. U tvom slučaju, takva misija služiti će u dvije svrhe. Ako ju završiš uspješno, tvoje Sjedinjenje će biti potpuno. Tada, iako umreš, nastavit ćeš živjeti u nama i naših nasljednicima dok god postoji Order, kao i svaki drugi član koji pristupi Sjedinjenju i izgubi život. A ako kojim slučajem preživiš takvu misiju, možeš zauzeti mjesto među našim redovima bez ikakve mrlje na svojoj prošlosti. Dali razumiješ sve što sam ti rekao?"

Kimnuo sa glavom i odgovorio: "Da, razumijem, i prihvaćam vašu odluku bez primjedbi. To je pošteno i pravedno. Nikad nisam očekivao da ću preživjeti borbu u koju smo se upustili, i zahvalan sam što će mi biti dopušteno da i dalje pridonosim u toj borbi. Također sam zahvalan jer čin Sjedinjenja stoji preda mnom."

25. ožujka. Danas je svratio Henry, te smo ja, on i Bill imali dugačak razgovor. Henry sutra putuje na Zapadnu Obalu, pa želi pomoći Billu da uputi u razvoj događaj tokom prošlih godinu dana, prije nego otiđe. Očito će trenirati nove regrute i voditi određene poslove u Los Angelesu, gdje smo prilično jaki. Kad me pozdravio pokazao mi je Znak, tako sam znao da je i on postao član Ordera. U biti, ono što sam danas doznao samo je potvrda onoga o čemu sam razmišljao u zatvorskoj ćeliji: Organizacija je preusmjerila većinu napada od taktičkih ciljeva na strateške, gospodarske ciljeve. Više ne pokušavamo direktno uništiti Sistem, već se koncentriramo na rušenje javne potpore prema Sistemu. Već dugo milim da je ta promjena nužna. Očito su dvije stvari naveli Revolucionarno Zapovjedništvo na taj isti zaključak: činjenica da regrutiramo nedovoljno novih članova kako bismo nadoknadili gubitke u direktnom ratu protiv Sistema, i činjenica da niti naši udarci prema Sistemu niti njegovi represivni odgovori nemaju stvarni utjecaj na javno raspoloženje i potporu Sistemu. Taj faktor bio je odlučujući. Jednostavno nismo mogli pratiti nivo aktivnosti protiv Sistema dok su naše žrtve stalno rasle, čak i da smo htjeli. Henry je procijenio da je ukupan broj naših boraca diljem zemlje koji su sposobni koristiti nož, pušku ili bombu protiv Sistema, pao na nisku brojku od oko 400 ljudi prošlog ljeta. Naše borbene jedinice čine samo četvrtinu ukupno članstva Organizacije, te su trpjeli disproporcionalno velike gubitke. Stoga je Organizacija bila primorana smanjiti intenzitet borbenih aktivnosti trenutačno, dok još imamo dovoljno jaku jezgru boraca za buduće akcije. Naša cijela strategija protiv Sistema nije valjala. Nije valjala jer većina bijelih Amerikanaca ne reagira na situaciju na način kako smo se mi nadali. To jest, mi smo računali na pozitivan odgovor na našu propagandu, ali to se nije obistinilo. Nadali smo se da će, kada pružimo primjer otpora tiraniji, i ostali započeti s otporom. Nadali smo se će dramatični udarci na vhovne osobe u hijerarhiji Sistema i na važne objekte, inspirirati amerikanca da pokrenu slične akcije. Ali, u većini slučajeva, gadovi su ostali sjediti na svojim guzicama. Naravno, desetak sinagoga je spaljeno, i povećao se udio politički motiviranog nasilja, ali generalno je to sve neusmjereno i neefikasno. Bez organiziranja takve aktivnosti nemaju nikakvu vrijednost, osim ako su posvuda raspoređene i ako se mogu održavati kroz dugi period. A odgovor Sistema na naše akcije iziritirao je mnoge ljude i izazvao mnogo buke, ali nije došlo niti blizu pobune. Tiranija i nije, kako smo otkrili, tako nepopularna među američkim narodom. Ono što je zapravo dragocijeno prosječnom Amerikancu nije njegova sloboda ili čast, ili budućnost njegove rase, nego njegova plaća. Bunio se kad je Sistem počeo prije dvadeset godina autobusima voziti njegovu djecu u crnačke škole, ali su mu dopustili da zadrži svoj lijep automobil i plastični gliser, pa se nije išao boriti.

Prigovorio je kad su mu oduzeli oružje prije pet godina, ali je i dalje imao TV u boji i roštilj u dvorištu, pa se nije borio. I danas prigovara kada crnci siluju njegove žene i jer ga Sistem tjera da pokazuje svoju iskaznicu kad god ide kupiti hranu ili oprati rublje, ali i dalje ima pun želudac većinu vremena, pa se neće boriti. U glavi nema ni jednu ideju koja nije skinuta sa TV ekrana. Očajnički se želi "prilagoditi" i raditi, misliti i govoriti ono što misli da se od njega očekuje. Ukratko, postao je ono što je Sistem pokušavao od njega učiniti proteklih 50 godina: dio velikog proletarijata ispranog mozga; životinja u stadu; pravi demokrat. To je, nažalost, prosječan bijeli Amerikanac. Možemo željeti da to nije tako, ali tako je. Čista, zastrašujuća istina jest da smo pokušavali probuditi junački duh idealizma kojeg tamo jednostavno više nema. On je ispran iz 99 posto naših ljudi kroz poplavu židovsko-materijalističke propagande u koju su bili uvučeni cijeli život. Što se tiče ostalog jednog postotka, više je razloga zašto nam ne pomažu. Neki su, naravno, previše malodušni da bi radili sputani organiziranom skupinom, oni mogu raditi jedino samostalno, kao što većina i radi. Ostali možda imaju različite ideje od naših, ili jednostavno nisu bili u mogućnosti da nas kontaktiraju pošto smo krenuli u ilegalu. S vremenom smo mogli većinu njih regrutirati, ali više nemamo vremena za to. Ono što je Organizacija počela raditi prije šest mjeseci je tretiranje Amerikanaca onakvima kakvi jesu, po prvi put - kao stado stoke. Pošto više nisu sposobni reagirati da idealističke pozive, počeli smo utjecati na njih preko stvari koje razumiju: strah i glad. Uzet ćemo im hranu sa stolova i isprazniti hladnjake. Ukrast ćemo Sistemu ono čime vlada njima. A kada postanu gladni, natjerat ćemo ih da nas se boje više nego se boje Sistema. Ponašat ćemo se prema njima onako kao zavrjeđuju. Ne znam zašto smo do sada odugovlačili sa tim pristupom. Imali smo primjere desetljeća gerilskih ratova u Africi, Aziji i Latinskoj Americi da nas pouče. U svakom slučaju gerilci su pobijedili tako što su natjerali ljude da ih se boje, ne da ih vole. Javnim mučenjem do smrti seoskih vođa koji su im se suprotstavili i brutalnim pokoljima cijelih sela koja su ih odbila hraniti, utjerali su strah svim okolnim selima, i svi su se bojali odbiti njihove zahtjeve.

Mi Amerikanci promatrali smo sve to ali nismo uspjeli primijeniti lekcije za sebe. Smatrali smo nebijelce kao sotku i životinje te nismo bili iznenađeni njihovim ponašanjem. A sebe smo neopravdano smatrali nečim boljim. Postojalo je vrijeme kada smo bili bolji, te se borimo da bi tog vremena opet bilo, ali sada smo samo obična stoka kojom se manipulira kroz temeljne instinkte od strane pametnih tuđinaca. Spustili smo se do te razine da više ne mrzimo svoje tlačitelje niti im se pokušavamo suprotstaviti, već ih se jednostavno bojimo i pokušavamo im se umiliti. Pa neka bude tako. Teško ćemo požaliti što smo dopustili

da padnemo pod utjecaj židovske magije. Prestali smo rasipati resurse na sitne terorističke napade i prešli na velike akcije od ekonomskog značaja: električne centrale, rafinerije, izvore hrane, industrijska postrojenja. Ne očekujemo krah američke ekonomske strukture istog časa, ali očekujemo velik broj lokaliziranih i privremenih zastoja, koji će s vremenom imati kumulativan efekt na cjelokupnu javnost. Već sada velik dio javnosti natjeran je da shvati da neće biti u mogućnosti sjediti i gledati rat preko TV-a u sigurnosti i komforu. U Houstonu, primjerice, stotine tisuća ljudi bilo je bez struje gotovo dva tjedna prošli rujan. Hrana u njihovim hladnjacima brzo se pokvarila, kao i u trgovinama. Vojska je morala čuvati skladišta hrane od gladnih građana. U jednom slučaju su federalne trupe ubile 26 osoba dok su pokušavali masovno provaliti u državno skladište hrane, zatim je Organizacija potaknula još jednu pobunu šireći glasine da su obroci koje vlast daje zaraženi botulizmom. Houston se još nije vratio u normalu, još je veći dio grada pod šestsatnom redukcijom struje svaki dan. U Wilmingtonu smo pola grada zamračili tako što smo dignuli u zrak elektranu DuPont. Isto smo napravili i New Englandu kad smo sabotirali generatore struje. Proizvođač elektronike koji nam je bio meta u Racineu, nije bio od velike važnosti, ali on je bio opskrbljivač važnih komponenti za druge proizvođače diljem zemlje. Uništenjem te tvornice, uzrokovali smo prestanak rada još njih dvadeset. Posljedice onih akcija još nisu došle do pravog izražaja, ali ako anastavimo, doći će. Reakcija javnosti već nas je uvjerala u to. Ta reakcija se sigurno ne može protumačiti prijateljska prema nama. U Houstonu je rulja uhvatila dvoje zatvorenika, osumnjičenike za jedan od bombaških napada, te ih rastrgala na komade. Svom srećom, to nisu bili naši ljudi, već samo dva nesretna tipa koji su se našli na krivom mjestu u krivo vrijeme. A konzervativci su, naravno, udvostručili svoje skvičanje kako smo uništili sve šanse za poboljšanje stanja "izazivajući" vlast sa ovim nasiljem. Ono što konzervativci smatraju pod "poboljšanjem" je stabilizacija ekonomije i još jedna rudna koncesija crncima, tako da se svi mogu opet vratiti multirasnom komforu. Ali već smo odavno naučili da ne brojimo svoje neprijatelje, već samo prijatelje. A broj posljednjih sada opet raste. Henry je naznačio da je broj članova porastao za pedeset posto od prošlog ljeta. Očito je naša nova taktika osvijestila dio gledatelja pored ograde, neke na našoj strani i neke na suprotnoj. Pronicavi ljudi počinju shvaćati da neće moći prosjediti ovaj rat. Mi ih tjeramo na borbenu liniju, gdje moraju izabrati stranu i sudjelovati, htjeli oni to ili ne.

POGLAVLJE 15

28. ožujka, 1993. Napokon sam se vratio u stari ritam. Tokom vikenda Katherine mi je odgovorila na mnogo pitanja i uputila me u detalje, posebno o lokaknim zbivanjima, o kojima me Henry nije obavijestio. Dok sam bio zatvoren, rad na komunikacijskoj opremi se morao nastaviti, te su sada u okolici još dva kvalificirana čovjeka koji obavljaju taj zadatak. Ali tu ima još mnogo tehničkog posla za mene. Bill je mehaničar i stručnjak za oružje, ali ne može obavljati poslove koji traže kemijske ili elektroničke tehnike. Imamo dug popis zahtjeva za specijalne naprave koji su nam pristigli u jedinicu dok sam ja bio u zatvoru, te koje smo morali ostaviti po strani. Prošli smo popis sinoć i odlučili koje stvari su najvažnije u ovom trenutku za Organizaciju. Zatim sam napravio vlastiti popis materijala i opreme koja mi je potrebna za početak rada. Billov popis najvažnijih stvari sadrži detonatore sa daljinskim upravljanjem, detonatore sa satnim mehanizmom i upaljače. Organizacija je improvizirala sa posljednjima, te su imali prevelik postotak neuspjelih detonacija. Želimo satni mehanizam koji se može podesiti na nekoliko minuta pa do više od jednog dana, i koji je sto posto točan. Potrebne su i bombe koje se mogu prikriti te zapaljive naprave. Jednostavno nije moguće ući u vladinu zgradu ili medijski objekt bez prolaza kroz detektor metala, a svi paketi se skeniraju rentgenskim zrakama. To zahtjeva domišljatost, ali već imam nekoliko ideja. Tu je i Billov projekt, u kojem treba tehničku pomoć: krivotvorenje! Organizacija uspješno tiska lažni novac naveliko na Zapadnoj Obali, kaže Bill, te žele da on započne istu stvar ovdje. Sada mi je jasno zašto se financijsko stanje Organizacije toliko poboljšalo u posljednjih godinu dana! Zapravo, od kad smo prešli na novu strategiju, počeli smo primati novac iz novih izvora, uglavnom bogate face koje plaćaju "zaštitu", tako sumnjam - ali i dalje nam se isplati tiskati svoj novac. Koji god genij vodi posao krivotvorenja na Zapadnoj Obali, dao je temeljite instrukcije, koje mi je Bill pokazao. Čovjek je očito radio za Tajnu Službu Ureda za kovani i tiskani novac. Stvarno se razumije u svoj posao. (Obavijest čitatelju: Ured za kovani i tiskani novac je bila vladina agencija koja je stvarala novac u S.A.D.-u, a Tajna Služba je policijska agencija koja se borila protiv krivotvorenja. Kako znamo, krivotvorenje je kasnije upotrebljeno od strane Organizacije ne samo za snabdjevanje svojih jedinica, već i za slabljenje državne ekonomije. U posljednjim danima Velike Revolucije, Organizacija je stvarala velike količine krivotvorenog novca, tako da je vlada, u očaju, zabranila sav papirnati novac, tražeći da se sve monetarne transakcije obavljaju kovanim novcem ili putem čeka. Taj potez srušio je moral javnosti i bio je jedan od faktora koji su doveli do konačnog uspjeha Revolucije.)

Bill je sve već pripremio, samo mu je potrebna pomoć sa fluorescentnom bojom. Upute mu kažu koje kemijske aditive mora dodati u tintu, ali ne i gdje da ih nabavi. A nije ni siguran kako napraviti i koristiti napravu za ultraljubičastu provjeru gotovih proizvoda. To neće biti teško. Naše radno okruženje bitno je različito od onoga u kojem smo prije boravili. Umjesto tadašnjeg skrivanja, sada smo takoreći na otvorenom. Na ulazu je neonski znak tiskare, te je čak i upisana u imenik. Tokom dana smo otvoreni za posao, Carol je iza pulta, ali Bill drži cijene tako visoko da imamo posla taman za pokriće posla. Njegov pravi posao počinje kasnije, obično u podrumu, gdje se nalazi oružarna. Nas četvoro živimo iznad trgovine, kao i prije, ali ne moramo držati zamračene prozore kao prije. A Billov kamion je stalno parkiran ispred ulaza. Što se javnosti tiče, mi smo samo dva mlada para koji zajedno imaju tiskaru. Problem je, naravno, bio stvoriti lažne identitete koji bi izdržali provjere, ali Organizacija je postigla zavidan stupanj stručnosti u tome. Svi imamo zdravstvene iskaznice, a dvoje nas ima i vozačku dozvolu. Iskaznice i dozvole su stvarne (čuo sam neke neugodne priče o tome kako ih je Organizacija nabavila), tako da možemo otvoriti bankovne račune, plaćati poreze, i raditi ostale stvari poput bilo koga drugoga. Samo moram zapamtiti svoje novo ime, - uf - "David J. Bloom". To me dosta muči. Na sreću, fotografija na vozačkoj dozvoli može proći, dok god bojim svoju kosu. Organizacija nije imala izbora oko stvaranja novih identiteta za nas koji smo u ilegali. Osoba bez dokumenata jednostavno više ne može funkcionirati u ovom društvu. Može kupiti hranu ili voziti se autobusom samo ako pokaže iskaznicu kojom dokazuje svoj identitet.

Još je uvijek moguće proći sa lažnom iskaznicom, ali računalni sustav će biti dovršen za nekoliko mjeseci, i onda će lažne automatski biti detektirane. Tako je Organizacija odlučila dati nam svima "pravi" identitet, iako je to spor i težak posao. Nekoliko specijalnih jedinica obavljaju taj zadatak s hladnokrvnom okrutnošću, ali zahtjevi za identitetima i dalje premašuju mogućnosti. Izgleda da je Sistem postao još okrutniji u kampanji protiv nas. Dio naših ljudi - oko pedeset diljem zemlje - ubijen je od strane profesionalnih ubojica u protekla četiri mjeseca. Teško je oderiti prave gubitke jer neki za koje sumnjamo da su ubijeni su nestali i tijela im još nisu pronađena. Kad su naši ljudi počeli nestajati ili bivali pronađeni mrtvi u rijeci sa rukama svezanim iza leđa i šest, sedam metaka u glavi, svi smo prepostavili da su ubojstva interni čin same Organizacije. Zapravo, prošlu jesen imali smo više gubitaka u jednom periodu zbog internih suđenja nego zbog ičeg drugog. To je bio period kad je moral bio vrlo nizak, i bilo je potrebni koristiti ekstremne metode da se uvjeri ljude u obveze prema Organizaciji. Ali Revolucionarnom Zapovjedništvu bilo je odmah jasno, a ubrzo i svima ostalima, da je novi element ušao u igru. Od naših agenata unutar federalne policije doznali smo da naši ljudi bivaju ubijeni od strane dviju grupa: specijalnih izraelskih likvidacijskih odreda i od strane mafijaša - plaćenih ubojica koji rade za izraelsku vladu. Što se tiče obje grupe, američka policija je dobila naredbu od FBI-a da se ne dira u te slučajeve. (Obavijest čitatelju: "Mafia" je bila kriminalna organizacija, sastavljena primarno od Talijana i Sicilijanaca, ali često instruirana od strane Židova, koja je procvatila u S.A.D.-u tokom osmog desetljeća prije Velike Revolucije. Bilo je nekoliko polovičnih vladinih pokušaja da se uništi Mafia tokom tog perioda, ali je neograničeni kapitalizam u to vrijeme pružao idealne uvjete za organizirani kriminal i njegovu vezu sa političkom korupcijom. Mafia je opstala sve dok gotovo svi njezini članovi - više od 8.000 ljudi - nije okruženo i likvidirano od strane Organizacije u masovnoj operaciji čišćenja koja je uslijedila nakon Velike Revolucije.) Sve žrtvu do sada su bile među našim članovima koji nisu u ilegali. Očito netko u FBI-u daje imena osoba osumnjičenih za pripadanje Organizaciji nekome u izraelskoj ambasadi, a oni nastavljaju posao. Izveli smo nekoliko odmazdi - u New Orleansu na primjer. Nakon što su naša dva agenta, od kojih jedan poznati odvjetnik, ubijeni u mafijaškom stilu prije šest tjedana, minirali smo noćni klub koji je služio kao mafijaško okupljalište. Kad su bombe odjeknule i lokal planuo tokom rođendanske proslave jednog od "bossova", oni koji su provali pobjeći nemilosrdno su dočekani sa strojnica od strane naših ljudi, koji su bili raspoređeni na krovovima blizu jedina dva izlaza. više od 400 osoba izgubilo je život te noći, uključujući oko 60 članova Mafie. Ali ta nova opasnost i dalje ostaje aktualna, i teško je oštetila moral onih naših članova koji su izloženi toj opasnosti, posebno onih koji, zadržavajući status običnih građana i djelujući pod novim identitetima, ne uživaju u anonimnosti nas u ilegali. Jasno je da ćemo uskoro morati krenuti protiv izvora te prijetnje.

2. travnja. Problem opskrbe je riješen, barem privremeno. Zahtjevalo je jednu od onih operacija koje prezirem. Nisam bio nervozan kao kad smo Henry i ja izveli prvu takvu akciju - to kao da je bilo u prošlom životu - ali ipak mi se nije sviđalo. Bill i ja smo rasporedili listu potrebnih stvari u tri kategorije. Oko dvije trećine kemičarskih potrebitina koje su nam trebale nisu se mogle nabaviti u trgovinama, već se mogu dobiti samo u posebnim skladištima i tvornicama. Zatim, trebao sam najmanje 100 ručnih satova za tempiranje eksploziva, a to bi nas došlo preskupo kad bismo ih išli kupovati. Na kraju, tu je još bilo i dosta elektroničkih i električkih komponenti, nekoliko predmeta opće potrebe, i nekoliko potrebnih kemikalija, od kojih su se sve mogle kupiti bez poteškoća i s malim novcem. Proveo sam cijeli utorak i srijedu u skupljanju stvari iz posljednje kategorije. Problem kemikalija je također riješen u srijedu. To je bilo

zahtjevno, jer dobavljači laboratorijskih i industrijskih kemikalija sada moraju provjeravati sve kupce zajedno sa policijom, kao i trgovci eksplozivom. To bih rado htio izbjeći. ali provjerio sa sa WTZ-om i pronašao jednog našeg agenta u Silver Sprinhu koji ima malu trgovinu elektroničkom opremom, pa sam mogao preko njega naručiti što sam htio. Podići ću narudžbu u ponedjeljak. Ali ti satovi! Znao sam točno što mi treba za tempiranje, i želio sam da budu istog tipa tako da tajmeri budu standardni, zbog lakšeg sastavljanja i preciznijeg ponašanja u djelovanju. Stoga smo Katherine i ja opljačkali skladište u sjeveroistočnom dijelu Washingtona jučer i uzeli 200 komada. Trebalo je samo dva dana telefoniranja dok nisam pronašao satove koje sam želio. Zatim su trebali poslani iz Philadelphie. Rekao sam čovjeku u Washingtonu da mi se žuri te da ću poslati nekoga odmah sa čekom na 12.000 \$ da ih pokupi. Rekao je da će me čekati ispred ureda. I čekali su. Htio sam da Bill ide sa mnom, ali imao je previše posla u trgovini cijeli tjedan. A Katherine je stvarno htjela ići. Djevojka ima divlju crtu u sebi za koju netko tko ju ne zna ne bi nikad posumnjao. Najprije, maskiranje da budem uvjerljiv kao "David Bloom" iz identifikacije. Identitet ispod identiteta ispod identiteta - umalo sam zaboravio tko je Earl Turner ili kako on zapravo izgleda! Zatim smo morali ukrasti vozilo. Za to nam je trebalo samo nekoliko minuta, te je uslijedila uobičajena procedura: parkirati vozilo ispred velikog trgovačkog centra, otići do druge strane parkirališta, pronaći nezaključani automobil i ući. Uzeo sam mala kliješta za presjeći kabel paljenja ispod upravljačke ploče, i postalo je samo pitanje nekoliko sekundi da pronađem prave žice i kabelu i spojiti ih. Nadao sam se da neće biti nasilja u skladištu, ali želje mi nisu obistinjene. Predstavili smo se upravitelju i pitali za paket. Tražio je ovjereni ček. "Imam ga," rekao sam, "i dat ću ti ga čim pregledam dali su to satovi koje sam naručio." Moj plan bio je da uzmem satove i jednostavno pobjegnem, a vlasnik nek se dere. Ali kad je došao sa paketom, i dvojicom krupnih radnika, jedan od njih se postavio između nas i vratiju. Nisu riskirali. Otvorio sam paket, pregledao sadržaj, i poizvadio pištolj. Katherine je izvukla svoj, i uperila ga u čovjeka na vratima. Ali onda se vrata nisu htjela otvoriti kad je probala! Uperila je pištolj u radnika i on je na brzinu objasnio: "Moraju stisnuti prekidač u uredu da bi se otvorilo." Vratio sam se do poslovođe i zaderao se, "Otvori ova vrata, ili ću ti platiti ove satove u olovu!" Ali utekao je kroz hodnik u skladište i zalupio metalnim vratima prije nego sam uspio reagirati. Naredio sam blagajnici da pritisne prekidač. Ona je pak nastavila sjediti okamenjena od straha. Počeo sam se osjećati očajno, odlučio sam pucati u bravu na vratima. Trebala su mi četiri hitca, jer sam bio previše nervozan. Otrčali smo do auta, ali je onaj trgovac već bio tamo i ispuštao nam zrak iz guma! Udario sam ga držačem pištolja po glavi i ostavio da se valja na tlu. Na svu sreću, samo je djelomično ispraznio jednu gumu, i auto se mogao i dalje voziti. Katherine i ja više nismo trošili vrijeme već smo se udaljili što je brže moguće. Kakav život!

Do popodneva sam završio sa sastavljanjem i testiranjem prvog tajmera. Funkcionira perfektno, uvjeren sam da će smanjiti postotak neuspjelih detonacija na nulu. Pomagao sam i Billu sam njegovim UV ispitivačem, te će moći tiskati prve novčanice čim u ponedjeljak donesem aditive za tintu. Njegov proizvod neće biti savršen, ali biti će blizu. Zapravo, trebao bi proći sve standardne preglede u bankama. Trebali bi ispitivati u laboratoriju da bi otkrili da je krivotvorina. Završio sam sa dizajniranjem tri različita mehanizma za bombe koji bi trebali proći kroz rendgenski pregled bez izazivanja sumnje. Jedan od njih stane u dršku kišobrana, na primjer. Osovina kišobrana se može ispuniti eksplozivom, a drška može biti korištena kao detonator.

POGLAVLJE 16

10. travnja 1993. Ovoj je prvi put u tjednu da imam vremena za sebe i za odmor. Sada sam u motelu u Chicagu i nemam ništa za raditi do sutra uvečer, kada ću obići Evanston elektranu. Doleto sam petak popodne zbog dvije stvari: da obidem elektranu i obavim dostavu novca našim jedinicama u Chicagu. Bill je počeo sa tiskanjem u ponedjeljak ujutro, čim smo smješali kemijske aditive za tintu, te je gotovo neprestano tiskao novac do ranih jutarnjih sati u petak, s tim da ga je Carol dva puta mijenjala na nekoliko sati. Nije prestao dok nije iskoristio sav papir kojeg smo pribavili za tu potrebu. Katherine i ja smo mu pomogli u rezanju i dodavanju papira. Posao nas je gotovo ubio, ali Organizacija hitno treba novac. Sad ga zbilja imaju brdo! Nikad nisam sanjao da ću vidjeti toliko novca u svom životu. Bill je tiskao preko deset miliona dolara u novčanicama od po 10 i 20 dolara - više od tone svježih, novih novčanica. I stvarno dobro izgledaju! Usporedio sam jednu novu desetku sa pravom, i nisam mogao raspoznati razliku, osim po serijskim brojevima. Bill je stvarno odradio svoj posao. Svaka novčanica čak ima različit serijski broj. Ovaj projekt pokazuje što se može postići pažljivim planiranjem, predanošću, i radom. Naravno, Bill je imao šest mjeseci da sredi stvari i da se ispraksira, prije nego sam mu ja bio u mogućnosti pomoći sa tintom i aditivima, te UV jedinicom. Sve smo razriješili prije početka ovog trodnevnog posla. Donio sam 50.000 novih dvadesetica sa sobom i predao ih vezi u Chicagu jučer. Njegova jedinica imao zadatak "pranja"

novca, tako da ista količina prave valute bude dostupna za potrebe Organizacije u ovom području. To je je zamršeniji i dugotrajniji posao od samog tiskanja. U isto vrijeme kad sam krenuo ovamo, Katherine je krenula u Boston sa 800.000 dolara u svojoj prtljazi. Kasnije ovog tjedna obaviti ćemo dostave za Dallas i Atlantu. Proći kroz osiguranje na aerodromu sa svim tim novcem je zeznuto, ali dok god ne čine ništa drugo osim rendgenskog pregleda prtljage, sve će biti u redu. Sve što zasad traže, čini se da su bombe i oružje. Ali samo čekajte da počnu pronalaziti naše krivotvorene novčanice diljem zemlje!

Imao sam prilike da razmišljam u avionu dok sam putovao. Sa visine od 10.000 metara dobiješ drukčiju perspektivu na stvari. Dok gledaš te razbacane ulice i predgrađa sa tvornicama kako se protežu ispod tebe, shvatiš kako je zapravo Amerika velika i u kako smo velik poduhvat ušli. U biti, ono što činimo sa programom strateškog bombardiranja samo požuruje prirodno proođanje Amerike. Mi rušimo izgrizene stupove ekonomije, tako da će cijela stvar propasti nekoliko godina prije - i mnogo katastrofalnije nego bez naše pomoći. Depimirajuće je shvatiti kako mali utjecaj sve naše žrtve imaju na tijek stvari. Uzmimo za primjer naše krivotvorenje novca. Morat ćemo tiskati i podijeliti godišnje barem tisuću puta više novca nego što je Bill tiskao prošlog tjedna - barem 10 milijardi godišnje - krije nego postignemo ikakav utjecaj na nacionalnu ekonomiju. Amerikanci potroše tri puta toliko samo na cigarete. Naravno, imamo još dvije tiskare na Zapadnoj Obali, a uspostaviti ćemo ih još u budućnosti. A ako pronađem način za provedbu projekta Evanston, to će biti kapitalan gubitak od oko 10 milijardi u jednom udarcu - ne računajući ekonomsku štetu koja će proizaći iz gubitka električne energije u regiji Velikih Jezera. ali mi činimo nešto drugo što je mnogo važnije od naše kampanje protiv Sistema. Dugoročno, to će biti mnogo važnije. Stvaramo jezgru novog društva, cijelu novu civilizaciju, koje će izrasti iz pepela stare. To je zato jer će naša nova civilizacija biti bazirana na drukčijem pogledu na svijet od sadašnje, te može biti ostvarena samo revolucionarnim putem. Nema načina da društvo temeljeno na arijskim vrijednostima izraste iz društva koje je utonulo u židovsku duhovnu korumpiranost. Osim toga, naša borba je neizbježna, bez obzira na činjenicu da nam je nametnuta od strane Sistema. Gledajuće događaje iz prošla 31 mjeseca, uzimajući u obzir konstruktivan zadatak izgradnje nove društvene jezgre umjesto destruktivnog rata protiv Sistema - čini mi se da naša prvotna strategija napada na vođe Sistema umjesto opće ekonomije i nije bila tako loša za početak kao što sam mislio. To je oblikovalo karakter borbe od početka između nas i Sistema, umjesto nas i ekonomije. Sistem je odgovorio represivno da bi se zaštitio od napada, i to je rezultiralo time da se u određenoj mjeri izolirao od javnosti. dok nismo radili drugo osim ubijali kongresmene, savezne suce, tajne policajce, i medijske magnate, sami ljudi se nisu osjećali ugroženima, ali su zamjerali zbog neugodnosti koje su im donijele sigurnosne mjere koje je uveo Sistem. Da smo od početka napali ekonomiju, Sistem je lakše mogao prikazati našu borbu kao da je uperena protiv ljudi, i bilo bi im lakše u medijima uvjeriti javnost da surađuje sa Sistemom protiv zajedničke pošasti - nas. Tako je prvotna greška u strategiji omogućila da danas lakše regrutiramo ljude, kada namjerno radimo na pogoršanju općeg stanja u državi. I nije samo Organizacija ta koja ima uspjeha u regrutiranju u posljednje vrijeme. Order također raste brzinom neviđenom u posljednjih 48 od ukupno 68 godina postojanja. Praznovjerno sam pokazao znak kad sam se našao sa našom vezom jučer - kao što uvijek činim kada sretnem novog člana Organizacije - i bio sam ugodno iznenađen kad mi je odgovorio na isti način. Pozvao me da budem gost na ceremoniji za probne članove u području Chicaga. Drage volje sam prihvatio, te sam bio začuđen kad sam vidio odprilike 60 osoba na ceremoniji, od kojih su gotovo trećina bili regruti. To je više od tri puta nego broj svih članova Ordera u području Washingtona. Bio sam dirnut ceremonijom gotovo jednako kao pred godinu dana kada sam ja postajao probni član.

14. travnja. Problemi i samo problemi! Ništa ne ide kako treba od kad sam se vratio iz Chicaga. Bill ne može više naći papira kakvog je koristio za tiskanje novca, i želi da mu pomognem u improviziranju. Pokušali smo koristiti sličan papir iste temeljne teksture i kompozicije, ali rezultat nije bio zadovoljavajući. Bill će gledati da čim prije dođe do originalnog papira, dok ja pokušavam nešto smisliti. Zatim tu je bila i delegacija lokalnog Vijeća za Društvene Odnose koja nas je posjetila jučer. Četiri crnca i bolesni, bolesni bijelac, svi su nosili njihove oznake, ušli su u trgovinu. Htjeli su postaviti veliki poster na prozor trgovine, kakve se vidi posvuda kako traže od građana da pomognu u "borbi protiv rasizma" prijavljujući sumnjive osobe političkoj policiji, i htjeli su ostaviti kutiju za donacije na pultu. Carol je bila iza pulta u to vrijeme, i rekla im je, u biti, da se gone. To, naravno, nije bio pravi potez, s obzirom na okolnosti. Prijavili bi nas političkoj policiji da nisam čuo sve to i reagirao. Došao sam iz podruma sa, kako sam se nadao, židovskim izrazem lica i počeo: "Pa, što se događa ovdje?" Nadao sam se da će shvatiti poruku: vlasnik trgovine je i sam pripadnik manjine, posebne manjine, i teško da ga se može osumnjčiti da ima nešto protiv Vijeća za Društvene Odnose i njegovih napora. Glavni crnac mi se počeo žaliti zbog Carolinog odgovora. Prekinuo sam ga nervoznim mahanjem ruku i uperio prezriv špogled prema Carol. "Naravno, naravno," rekao sam, "ostavite svoju kutiju za priloge ovdje. To je za dobru stvar. Ali bez postera, nema dovoljno mjesta. Nisam dopustio čak ni svom rođaku Abeu da postavi poster Ujedinjenog Židovskog Vijeća. Dodi! Pokazat ću ti

gdje." Kako sam službeno vodio delegaciju prema vratima, naredio sam Carol da radi u najboljem mogućem stilu Simona Legreea. "Da, gospodine Bloom", odgovorila je ponizno. Vani na pločniku uspio sam potisnuti gađenje dok sam prijateljski položio ruku na rame jednog od crnaca i pokazao im trgovinu preko puta. "Mi ovdje nemamo mnogo mušterija," objasnio sam mu. "Ali moj dobar prijatelj Solly Feinstein ima mnogo kupaca. I ima velik izlog. Biti će sretan da mu postavite poster ondje. Možete ga postaviti odmah ispod gdje piše 'Solova zalagaonica', i svi će ga moći vidjeti. I obavezno mu ostavite kutiju za donacije, on ima veliku trgovinu." Svi su izgledali zadovoljni mojim prijateljskim prijedlogom i krenuli preko ceste. Ali bijelac žalosnog izgleda sa prištevima i imitacijom afro frizure, okrenuo se, i rekao: "Možda bismo trebali uzeti ime one djevojke. Neke od stvari koje je rekla zvučale su rasistički." "Ne gubite vrijeme na nju", odgovorio sam samouvjeren, brišući sumnju s njegovog lica. "Ona je sam glupa shiksa, govori tako sa svakim. Riješit ću je se ubrzo." Kad sam ponovno ušao u trgovinu, Bill, koji je čuo razgovor sa dna stuba, i Carol su prasnuli u smijeh. "To i nije tako smješno", rekao sam otresito. "Morao sam nešto na brzinu učiniti, i ako ih moj lažni naglasak nije zavarao, bit ćemo u gadnoj nevolji." Zatim sam održao predavanje Carol: "Ne možemo si priuštiti taj luksuz da ovim stvorenjima kažemo što doista mislimo o njima. Imamo posao koji moramo obaviti, a nakon toga ćemo obračunati sa tom gomilom jednom zauvijek. Stoga, progutajmo ponos i igraymo tu igru dok moramo. Oni koji nemaju našu odgovornost mogu biti pod istragom zbog rasizma ako žele, i svaka im čast." Ali nisam mogao suzdržati smješak kad sam vidio poster na izlogu zalagaonice preko puta, kako prekriva većinu Solove zbirke rabljenih kamera i dvogleda. Mora da si je čvrsto pregrizao jezik! I sad će svi ljudi koji vide taj poster ispravno povezati ga sa Vijećem i programom kojeg vode ljudi iza njega.

Zadnje što je krenulo krivo je bolest koja je zavatila Katherine. Ona je trebala odnijeti novac u Dallas jutros, ali je bila bolesna, i čini se da će biti u krevetu slijedeća dva ili tri dana. Što znači da ja moram obaviti ne samo put u Atlantu sutra, već moram obaviti i put u Dallas. To će biti cijeli dan potrošen na letove, a trebam vremena za pripremu Evanston projekta. Želimo napasti novu nuklearnu elektranu u Evanstonu tokom slijedećih šest tjedana, dok još ima turista koji ju obilaze. Nakon 1. lipnja, kad će postati zatvorena za javnost, napad će biti puno teže izvesti. Evanston elektrana je ogromni kompleks: četiri velika nuklearna reaktora okružena najvećim turbinama i generatorima na svijetu. I cijela stvar stoji na betonskim pilotima dva kilometra unutar jezera Michigan, koje ga opskrbljuje vodom za hlađenje reaktora. Elektranu generira 18.000 megawata električne energije - skoro 20 milijardi wata! Nevjerovatno! Elektranu opskrbljuje čitavo područje Velikih Jezera. Prije puštanja u pogon elektrane prije dva mjeseca, cijeli srednji zapad patio je od nedostatka struje - mnogo gorih od ovih koje imamo ovdje, što je samo po sebi loše. U nekim područjima tvornice su morale raditi samo dva dana u tjednu, i uz to je bilo toliko nenadanih nestanaka struje tako da je cijela regija bila na rubu prave ekonomske krize. Ako možemo izbaciti iz pogona novu elektranu, stvari će postati još gore nego prije. Da bi svijetal ostala upaljena u Chicagu i Milwaukeeu, vlasti će morati uzimati struju skroz iz Detroita i Minneapolisa, gdje je također nedostaje. Tako će i taj dio zemlje biti pogođen. A trebalo je deset godina da se izprojektira i izgradi projekt Evanston, tako da neće biti u stanje na brzinu popraviti stvar. Ali vlast je razmišljala o posljedicama gubitka elektrane, te je osiguranje ondje značajno. Ne može se prići elektrani osim putem broda ili aviona. Tu su i reflektori, patrolni čamci, i mreža plutača povezanih kablovima oko elektrane, što čini prilaz vodenim putem gotovo nemoguć. Obala je ograđena, i na njoj se nalaze vojni radari i protuavionske instalacije iza ograde, koji čine pokušaj napada zrakoplovom punim eksploziva lošom idejom. Čini mi se da je jedini način da napadnemo postrojenje taj da prokrijumčarimo teške minobacače unutar dometa, negdje na obali gdje ima mogućnosti za skrivanje. Ali, prema mojem saznanju, mi nemamo takvo oružje na raspolaganju u ovom trenutku. Ionako su vitalni dijelovi elektrane unutar masivnog objekta, tako da sumnjam da minobacački napad može učiniti bilo kakvu štetu. Stoga, Revolucionarno Zapovjedništvo traži od mene da obidem postrojenje i dođem sa nekim nekonvencionalnim idejama, što sam i učinio, ali i dalje mi je ostalo nekoliko većih problema koje treba riješiti.

Moj posjet prošlog ponedjeljka dao mi je dobar uvid u snagu i slabosti osiguranja. Neke od slabosti su stvarno začuđujuće. Najveća od svih je vladina odluka da dopusti turistima pristup lokaciji, makar privremeno. razlog za tu odluku, vjerujem, bila je buka koju su izazvali aktivisti protiv nuklearke. Vlada se smatra odgovornom da javnosti pokaže sigurnosne mjere koje su ugrađene u objekt. Kad sam se prijavio za obilazak, namjerno sam se nakrao raznim glupostima samo da vidim što sve mogu unijeti u elektranu. Uzeo sam torbu, kameru, kišobran, te sam napunio džepove kovanicama, ključevima, i mehaničkim olovkama. Na trajektu koji vodi turiste bilo je malo osiguranja. Samo su mi rekli da otvorim torbu za površnu pretragu. Ali kad sam došao na stražarsku postaju na elektrani, riješili su me torbe, kamere i kišobrana. Zatim sam morao proći kroz detektor metala, koji je očitao sve metalno smeće koje sam imao u džepovima. Ispraznio sam džepove pred stražarima, ali su mi odmah sve vratili natrag. Nisu previše pregledavali te stvari. Pa, barem se može prokrijumčariti eksplozivna olovka. Ono što me je zapravo

zainteresiralo, jest da je jedan stariji gospodin u grupi nosio štap sa metalnim vrhom, i stražarima su mu dopustili da ga zadrži tokom obilaska. U načelu, ideja je slijedeća: pošto nema načina da jedan turist unese dovoljno eksplozivnog materijala - niti može pozicionirati malu količinu koja bi bila stvarno efektivna, poput sobe sa sustavom hlađenja reaktora, možemo zaboraviti na eksploziv. Umjesto toga, pokušat ćemo kontaminirati postrojenje sa radioaktivnim materijalom, tako da se ne može koristiti. Što tu ideju čini mogućom, jest činjenica da unutar Organizacije imamo mogućeg dobavljača radioaktivnog materijala. To je profesor kemije na sveučilištu na Floridi, koji koristi te materijale za svoja ispitivanja. Možemo lako pakirati dovoljno učinkovitog radionuklida - nešto sa poluraspadanjem od godine ili više - u štap ili slično, zajedno sa malim eksplozivnim punjenjem da ga rasprši, tako da cijelo postrojenje postane nenastojivo. Elektrana neće biti fizički oštećena, ali morat će je zatvoriti. Dekontaminacija će biti takav zadatak da će možda elektrana morati ostati zatvorena do daljnjega. Nažalost, to će biti samoubilačka misija. Tko god bude nosio radioaktivan materijal u elektranu biti ozračen smrtonosnom dozom radijacije prije kraja misije. Nema praktičnog načina za zaštitu. Najveća briga su detektori radijacije koji se nalaze posvuda. Ako jedan od njih počne pištati prije nego je naš čovjek spreman obaviti stvar do kraja, moglo bi postati poznato. Primjetio sam da nema detektora na ulaznoj postaji elektrane, gdje stražari pregledavaju turiste. Ima ih nekoliko u prostoriji velike turbine i generatora, kamo se turisti vode, i ima jedan na izlaznim vratima - očito da ne bi slučajno neki od posjetioca prokrijumčario dio nuklearnog goriva van. Ali očito im nije palo na pamet da bi netko pokušao prokrijumčariti radioaktivni materijal unutra. Dobro se sjećam gdje se nalaze detektori, te ću se morati posavjetovati sa čovjekom na Floridi o tipu koji bih uzeo sa sobom. Ako se alarm uključi nakon što naš čovjek uđe u elektranu ali prije prostorije s generatorom, onda će jednostavno morati potrčati prema njoj. Ali pokušat ćemo izraditi napravu tako da mu pruži najbolju moguću šansu. Cijeli plan je zastrašujuć, ali ima jednu veliku prednost: psihološki udar na javnost. Ljudi su gotovo prazno vjerni u svom strahu od nuklearne radijacije. Anti-nuklearni lobi imat će svoj dan. To će više zaokupiti ljude od bilo kakvog običnog bombaškog ili minobacačkog napada. Zastrašiti će većinu ljudi, te će probuditi. Moram priznati da mi je drago u ovom trenutku da moj probni rok traje još jedanaest mjeseci, te da me neće tražiti da se prijavim za ovu misiju.

POGLAVLJE 17

20. travnja 1993. Predivan dan, dan odmora i mira nakon divljeg tjedna. Katherine i ja odvezli smo se u planine rano jutros i proveli dan u šumi. Bilo je predivno vrijeme. Nakon doručka vodili smo ljubav na livadi pod vedrim nebom. Pričali smo o mnogim stvarima, i bili smo sretni i bezbrižni. Jedino što nam je narušavalo tu sreću bio je njen prigovor kako me Organizacija prečesto šalje na put izvan grada, iako sam izašao iz zatvora pred manje od mjesec dana. Nisam imao hrabrosti reći joj da ćemo ubuduće još manje biti zajedno. Ja sam to doznao tek jučer. Kad sam se jučer nakon povratka sa Floride javio vojniku Williamsu, rekao mi je da ću mnogo putovati slijedećih nekoliko mjeseci. Nisam doznao sve detalje od njega, ali natuknuo je da Organizacija planira veliku ofenzivu ovog ljeta, a ja ću biti nekakva vrsta putujućeg vojnog inženjera. Ali danas sam to izbacio iz glave i jednostavno uživao u životu i slobodi sa svojom dragom djevojkom usred ljepote prirode. Dok smo se vozili kući večeras, čuli smo na radiju vijesti koje su nam još više uljepšale dan: Organizacija je napala izraelsku ambasadu u Washingtonu popodne. Niti jedan bolji dan u godini nije mogao biti izabran za takvu akciju. Mjesecima izraelski tim plaćenih ubojica napada naše ljude diljem zemlje. Danas smo poravnali račune, barem za sada. Udarili smo sa teškim minobacačima dok su izraelci održavali koktel zabavu za svoje poslušne slugе iz američkog Senata. Određen broj izraelskih dužnosnika došao samo za tu priliku, te je tamo moralo biti preko 300 ljudi u ambasadi kad ih je 120 mm minobacač počeo zasipati TNT-om i fosfornim granatama. Napad je trajao samo dve do tri minute, prema novinarskom izvještaju, ali je oko 40 projektila pogodilo ambasadu, tako da je od nje ostala hrpa ruševina - i samo šačica preživjelih! Tako da smo morali imati barem dva minobacača. to odgovara onome što mi je prošlog tjedna rečeno o zahtjevima za novo oružje. Fascinantni incident u cijelom prilogu, koji su cenzori nekako propustili izbaciti, bio je uobjstvo grupe turista od strane straže iz ambasade. Tokom napada Izraelac je istrčao iz zgrade sa automatskom puškom, dok mu je gorjela odjeća. Primjetio je skupinu turista, svi žene i mala djeca, koji su se slučajno našli preko puta ceste. Vrišteći mržnju na prljavom hebrejskom, Židov je otvorio vatru na njih, ubivši devetero njih na licu mjesta i teško ozlijedio još troje. Naravno, nije bio uhićen od strane policije. Vaš dan dolazi, Židovi, vaš dan dolazi! morao bih krenuti na spavanje rano večeras zbog sutrašnjeg dugog i napornog dana, ali uzbuđenje zbog našeg pothvata popodne ne da mi spavati. Organizacije je ponovno demonstrirala kako je minobacač neprocijenjivo oružje za gerilsku borbu. Sada sam puno optimističniji glede našeg plana za Evanston, te ću se morati pripremiti za eventualne prepreke od strane našeg profesora na Floridi.

Prošle subote Henry, ja i Ed Sanders smo razgovarali o mom planu da dobijemo radioaktivni materijal za operaciju Evanston, i uvjerali su me da bi minobacač bolje obavio posao. Stoga sam redizajnirao paket da može u njega stati minobacački projektil. Zamijenit ćemo fosfor sa radioaktivnim materijalom. Nakon što zaspemo metu sa konvencionalnim projektilima, ispalit ćemo tri modificirana projektila, koje će biti baždareni na istu težinu. Ovako imamo tri prednosti pred prvim planom. Prvo, sigurnije je; manje su šanse da nešto pođe k vragu. Drugo, upotrijebiti ćemo deset puta veću količinu materijala, te će se raspršiti bolje. Treće, ne treba biti samoubilačka misija. Možemo držati na sigurnom ozračenje projektila dok na njih ne dođe red, tako da ljudi neće biti izloženi smrtonosnoj dozi zračenja. Brinulo me dali možemo poslati projekte unutar generatorske prostorije, umjesto samo na krvo. Zgrada je tako masivno građena, da ne vjerujem da bi probili krov, čak niti sa tempiranim upaljačima. Ed Sanders me uvjerio da nakon što 120 mm minobacač bude namješten i stabiliziran, može izbacivati projetele sa takvom preciznošću i niskom trajektorijom tako da ćemo imati veliku mogućnost pogodka zgrade generatora koja gleda na obalu, gdje je zapravo ogromni prozor. Naoružani novim planom, krenuo sam na Floridu razgovarati sa našim kemičarom Harrisonom. Objasnio sam mu da je njegov posao da prokrijumčari odgovarajući radioaktivni materijal, te da ga zatim na siguran način ugradi u minobacačke projekte koje ću mu donijeti. Harrison je imao prigovor. Rekao je da se samo ponudio Organizaciji za opskrbu malim količinama radionukleida i ostalih materijala koje je teško nabaviti. Nije htio biti uključen u samu akciju, a posebno je prigovarao zbog količine materijala koju tražimo za svoj plan. Malo ljudi ima pristup tolikoj količini radioaktivnog materijala, pa se boji da će ga otkriti. Pokušao sam ga urazumiti. Objasnio sam mu da ako sami budemo pokušali napuniti projekte bez zaštitne opreme koju on ima, jedan ili više naših ljudi će sigurno biti izložen smrtonosnoj dozi zračenja. I rekao sam mu da može sam izabrati radionukleide, ili njihovu mješavinu, koja će baciti najmanju sumnju na njega, glavno da prikladno za plan. Jednostavno je odgovorio. "Ne dolazi u obzir, ugrozio bih svoju cijelu karijeru."

"Dr. Harrison", odgovorio sam, "mislim da ne razumijete kakvo je stanje. Mi smo u ratu. Budućnost naše rase ovisi o ishodu ovog rata. Kao član Organizacije dužni ste svoju odgovornost za zajednički cilj staviti ispred svih osobnih stvari. Vi ste predmet discipline ove Organizacije."

Harrison je probljedio počeo mucati, ali nastavio sam: "Ako nastavite odbijati moj zahtjev, spreman sam Vas ubiti na licu mjesta." Zapravo sam bio nenaoružan, jer sam doletio komercijalnim zrakoplovom, ali Harrison to nije znao. Progutao je par puta, uzdahnuo, i rekao da će napraviti što može. Prije nego sam otišao rekao sam Harrisonu da ako osjeća da će ga ova operacija ugroziti, možemo ga povući u "ilegalu" nakon što završi. Očito je i dalje vrlo nervozan i nesretan, ali mislim da nas neće izdati. Organizacija je osigurala visok kredibilitet glede svojih prijatelja. Da budemo sigurni, koristit ćemo drugog kurira kada dođe vrijeme da odvezemo modificirane projekte na Floridu da se napune i vrate natrag. Za to nije potrebno tehničko znanje. Ne volim izigravati grubijana i prijetiti ljudima, to je neprirodna uloga za mene. Ali imam malo suosjećanja za ljude poput Harrisona, i siguran sam, da nije pristao surađivati skočio bih na njega i zadavio ga golim rukama. Vjerojatno ima dosta ljudi koji misle da su pametni ako gledaju samo na sebe i puštaju nas da sami riskiramo i radimo prljav posao. Misle da će profitirati s nama ako mi pobijedimo, a neće ništa izgubiti ako mi izgubimo. Tako je bilo u većini ratova i revolucija, ali mislim da neće biti tako ovaj put. Naš stav jest da oni koji se samo brinu o uživanju u ovim vremenima suđenja našoj rasi ne zaslužuju život. Neka umru. Tokom ovog rata sigurno se nećemo brinuti o njihovoj dobrobiti. Sve više će to biti pitanje - ili si za nas, u potpunosti, ili si protiv nas.

25. travnja. Opet natrag u New York barem tjedan dana. Nekoliko stvari se zbiva kojima trebam posvetiti pažnju. Posao na Floridi bi do mog povratka trebao biti riješen, tako da ću opet ići u Chicago, ovaj put autom. Židovi su počeli galamiti zbog napada na njihovu ambasadu. Pridaju puno više pažnje tome u medijima nego što su davali napadu na Capitol ili zgradu FBI-a. Svaki dan na TV-u bude sve gore, sa sve više stare propagande tipa "plinske komore" koja im je tako dobro koristila u prošlosti. Doista si čupaju kosu i glumataju: "Oh, kako patimo! Kako smo proganjani! Kako ste mogli dopustiti da nam se to dogodi? Zar šest miliona nisu bili dosta?" Koja krajnja nevinost! Oni su u tome tako dobri da skoro i ja počnem jecati zajedno s njima. Ali, začudo, nije bilo ni spomena o ubojstvu onih devetoro turista od strane izraelskog čuvara. Ah, pa oni su samo bijelci! Neočekivana korist došla nam je zbog svađe između crnaca i njihovih židovskih gospodara. slučajno je napad izveden tri dana prije predviđenih demonstracija za jednakost koje je planiralo Vijeće za Društvene Odnose, gdje bi bijelci i crnci u više gradova trebali zajedno pozvati vladu da sruši i posljednje zapreke među rasama kako bi crncima bila osigurana "potpuna jednakost". Ali prošlog četvrtka, nakon što smo napali Izraelce, glavonje u Vijeću - Židovi, naravno - odustali su od toga. Odlučili su da si ne mogu priuštiti dijeljenje medijskih naslovnica sa crncima dok ne završe sa iskorištavanjem događaja u ambasadi do kraja. Nekoliko militantnijih crnačkih vođa, koji su proveli vrijeme pripremajući se za prosvjede, nisu na to tako gledali. Dugo već zamjeraju Židovima na načinu na koji manipuliraju i iskorištavaju cijeli pokret za "jednakost", a ovo je bila posljednja kap koja je

prelila čašu. Došlo je do svađe, koja je kulminirala subotu kada je glavni crnac, predsjednik Nacionalnog Udruženja Vijeća za Društvene Odnose, dao izjavu medijima u kojoj se odriče svojih židovskih gospodara. Od sada, rekao je, Vijeća neće priznavati židovsku tvrdnju o statusu manjine. Prema njima će se ponašati kao prema bijeloj većini, i više neće biti izuzeti iz istraga i kažnjavanja zbog "rasizma". Prije nego što se snašao već je bio smjenjen, a na njegovo mjesto doveden je poslušniji crnac, ali stvar je već načeta. Na ulicama su bande crnaca dobile poruku, i jao onim pripadnicima samoizabranog plemena koji im dopadnu šaka. Nekoliko ih je već umrlo dok su bili "ispitivani", samo u posljednja dva dana. S vremenom će oni opet ići jedni drugima pod ruku, ali dotle ih lijepo gledati kako su međusobno kolju.

6. svibnja. Lijepo je ponovno biti doma, barem nekoliko dana. Ali New York je bio zanimljiv! tamo sam vidio više opreme nego što sam uopće zamišljao da imamo na raspolaganju. jedna od naših specijaliziranih jedinica u New Yorku skuplja razne vojne materijale i skladišti ih. Razlog mog posjeta bio je da vidim kakvu sve opremu imamo koja mi može pomoći u dizajniranju i izradi posebnih oružja i naprava za sabotazu, tako da mogu dati upute za daljnju opskrbu i potreban materijal. U zračnoj luci me dočekala djevojka, koja me odvezla do vodoinstalaterske trgovine u nevjerojatno prljavom industrijskom području Queensa, pored East Rivera. Smeće, stare novine, prazne boce leže posvuda. Morali smo zaobilaziti ostavljene automobile nasred uske ceste, sve dok nismo došli do malog blatnog parkirališta ograđenog lancem. Pokucala je na vrata gdje je pisalo "samo za zaposlene", te smo ubrzo ušli u prašnjavo skladište prepuno cijevi. Uputa me prema do veselog mladog momka, oko 25 godina, nosio je prljavu kabanicu i držao notes u ruci. predstavio se samo kao "Richard" i ponudio me kavom. Krenuli smo starim teretnim dizalom do drugog kata zgrade. Kad smo izašli iz dizala, ostao sam u čuđenju. U ogromnom sobi s niskim stropom, dugačkoj tridesetak metara, nalazilo se čitavih hrpa svakojakog vojnog naoružanja: automatskih pušaka, strojnica, bacača plamena, minobacača, i doslovno tisuće limenki municije, granata, eksploziva, detonatora, upaljača i rezervnih dijelova. Ne znam kako to pod uopće sve može nositi. U kutu sobe četiri muškarca i jedna žena raditi su za dva stola pod fluorescentnim svjetlima. Jedan muškarac brisao je serijske brojeve sa automatskih pušaka, koje je uzimao jednu po jednu sa hrpe od oko 50 komada, dok su drugi nauljavali i ponovno sastavljali puške, te ih pažljivo pakirali u veliki bojler sa kojeg je bio skinut poklopac. Vidio sam još desetak kutija sa strane koje su sadržavale bojlere.

"Tako pakiramo i šaljemo oružje," objasnio je Richard. "Izbrišemo im serijske brojebe tako da vlasti teže pronađu odakle dobivamo oružje, ako ga ikad pronađu. Kad bojleri odu odavdje, nema načina da ih se opet poveže s nama. Lažne naljepnice i etikete na kartonskim kutijama su kodirane i govore nam što se u njima nalazi. Od ovuda šaljemo pošiljke pakete diljem zemlje."

U čuđenju sam lutao kroz hrpe naoružanja. Stao sam uz do stropa naslagane sanduke maslinaste boje. Na svakom snaduku pisalo je: "Minobacač, 120 mm, M 30, potpun," s ispod toga, "bruto težina 280 kg."

"Odakle vam ovo?" pitao sam. Sjetio sam se svog posla pred godinu i pol kada smo morali modificirati samo jedan stari minobacač.

"to je došlo prošli tjedan iz Fort Dixa" odgovorio je Richard. "Ljudi iz jedne naše jedinice kod Trentona platili su crncu, zapovjedniku opskrbe u bazi 10.000 dolara da ukrade kamion pun tih stvari i dopremi ga njima. Zatim su ih dovezili ovamo po dva komada u pickupu. Ovdje dobivamo materijal iz više od desetak baza i arsenala u New Yorku, New Jerseyu, i Pennsylvaniji. Vidi što nam je došlo prošli mjesec iz skladišta Picatinny," rekao je i otkrio hrpe cilindričnih predmeta ispod cerade. Sagnuo sam se da bolje vidim o čemu se radi. to su bile tube oko 70 cm dugačke i deset centimetara u promjeru. Svaka je sadržavala M329 visokoeksplozivni minobacački projektil. Mora da ih je bilo barem 300 komada na toj hrpi. Richard je nastavio: "Prije je većina tih stvari bila izvlačena iz vojnim baza od strane naših ljudi koji ondje rade. Ali u posljednje vrijeme prešli smo na unajmljivanje crnih časnika koji nam stvari dovezu kamionom. Ne dobijemo uvijek ono što želimo, ali dobijemo puno više toga. Uglavnom glumimo da smo mafija koja preprodaje oružje. Naši ljudi u bazi povezuju nas sa crncima zaduženima za skladišta. Za dovoljno novca dopremiću nam cijelu bazu. Samo moraju dio novca koji im dajemo podijeliti sa svojom braćom na straži. Tu je nekoliko prednosti za nas. Prvo, crncima je lakše prokrijumčariti oružje. Politička policija ih ne pregledava kao bijelačko osoblje, a crnci već imaju organiziranu mrežu u svim bazama za krađu i preprodaju guma, goriva, i ostalih stvari za kojima postoji potražnja. A to dopušta našim ljudima u vojsci da se posvete glavnom zadatku, koji je regrutacija drugih bijelaca unutar vojske i izgradnja naše snage unutar vojske."

Proveo sam ostatak dana u razgledavanju skladišta. Kad sam otišao, uzeo sam primjerke nekoliko desetaka različitih tipova visokoeksplozivnih upaljača, detonatora, i drugih tričarija sa kojima mogu eksperimentirati. Što znači da sam se morao vratiti vlakom. Situacija u vojsci je dvosjekli mač. Sa više od 40 % crnaca u vojsci i gotovo toliko u drugim službama, moral, disciplina, i efikasnost su užasno niski. To nam olakšava da krademo oružje i da regrutiramo ljude, posebno među časnicima, koji zamjeraju zbog onoga što se događa njihovoj vojsci. Ali to predstavlja i veliku opasnost dugoročno, jer doći će dan kada ćemo morati

učiniti nešto unutar vojske. Sa toliko crnaca pod oružjem, doći će do krvoprolića. Dok čistimo crnce i reorganiziramo službu, zemlja će biti doslovno bez obrane. Valjda je tako i planirano.

POGLAVLJE 18

23. svibnja 1993. Ovo mi je zadnja noć u Dallasu. Ovdje sam već dva tjedna, i planirao sam se vratiti sutra u Washington, ali naredba je poslijepodne stigla da umjesto toga idem u Denver. Čini se da ću tamo raditi isto što i ovdje; poučavati. Upravo sam završio sa predavanjem tečaja u tehnologiji sabotaze za osmero odabranih aktivista ovdje, a ovo su prvi slobodni sati koje imam na raspolaganju od kada sam ovdje. To je trajalo od osam sati ujutro do osam navečer, sa samo nekoliko minuta stanke za obroke. Naučio sam ove ljude doslovno svemu što znam. Počeli smo učenjem kako izraditi improvizirane detonatore, mjerace, upaljače, i druge stvari iz ničega. zatim smo proučavali strukturu, osobine i djelovanje trenutno dostupnih vojnih naprava koje se mogu koristiti u razne svrhe. Svi učenici sada mogu rastaviti i sastaviti svaki tip oružja koji smo proučili. Nakon toga smo proučili velik broj hipotetskih ciljeva i razradili planove za napad. Uzeli smo u obzir rezervoare, cijevovode, naftne tankove, željezničke pruge, zračne luke i zrakoplove, naftne rafinerije, električne centrale, autoceste, skladišta, i razne tipove strojeva i proizvodne opreme. Konačno, odabrali smo pravu metu i uništili je; telefonska centrala u Dallasu. To je bilo jučer. Danas smo se sastali i raspravljali o operaciji u detalje. Zapravo, sve je krenulo odlično; moji učenici su svi prošli završni ispit. Ali ja sam poduzeo sve da ne bi došlo do greške. Proveli smo tri puna dana pripremajući se samo za napad. Najprije smo detaljno ispitali jednu našu članicu koja je prije radila u zgradi kao operater. Opisala nam je zgradu, dajući nam približne položaje soba na svakom katu koja sadrži kontrolnu opremu. S njezinom pomoći napravili smo grubi nacrt, prikazujući stubište, ulaz za osoblje, sobu stražara, i ostale bitne detalje. Zatim smo pripremili opremu. Odlučio sam da ćemo radije koristiti preciznost nego snagu u ovoj akciji, osim toga, nismo imali dovoljnu količinu eksploziva za jaku, razornu eksploziju. Imali smo 150 metara namotaja PETN detonirajućeg kabela i nešto više od 5 kilograma dinamita. Razdijelio sam naših osmero aktivista na četiri dvočlane grupe. Jedan čovjek u svakoj grupi nosio je kratku automatsku pušku, dok je drugi nosio eksploziv. Tri grupe su bile zadužene kontrolne sobe, svaka za svoj kat. Svaka od tih grupa imala je namotaj detonirajućeg kabela, dvadeset litara mješavine benzina i tekućeg sapuna, i detonator sa tajmerom. Četvrta grupa je dobila 5 kilograma dinamita i termit granatu, njihov cilj bio je podrum. Jučer navečer, u oko deset sati parkirali smo dva automobila u mračni dio ulice dvijestotinjak metara od cilja. Svakih nekoliko minuta kamion telefonske kompanije prošao bi pored nas na raskrižju. Konačno je došla naša prilika koju smo čekali; kamion je stao na crveno svijetlo na raskrižju, i nije bilo drugih vozila ni pješaka u blizini. Izjurili smo na cestu, blokirali smo kamion, dok su dvojica naših otvorila vrata kamiona i uperila oružje u vozača. Zatim smo sva tri vozila odvezli u sporednu ulicu i preselili se u kamion zajedno sa svom opremom. To je trajalo svega nekoliko minuta, ali nam je trebalo još pola sata odk smo izvukli potrebne informacije iz vozača kamiona kojeg smo oteli. Odgovorio je na sva pitanja koja su nas interesirala o zgradi i opremi, te o osiguranju i proceduri.

Ugodno smo se iznenadili kad smo doznali da se u zgradi tokom noći nalazi samo jedan naoružani čuvar koji ovisi o direktnoj liniji koja ga povezuje sa obližnjom policijskom postajom. Skinuli smo vozaču odoru i kodiranu značku, koja je potrebna za otvaranje ulaza za zaposlene. Ja sam nosio uniformu. Prateći upute koje nam je dao vozač, uspio sam ući u zgradu dok su ostali ostali skriveni u kamionu. Bilo je samo pitanje trenutka dok sam čuvara razoružao i javio ostalima da uđu. Dok su se naša četiri tima raspršila zgradom, našao sam prikladan ormar u kojeg sam strpao i zaključao čuvara njegovim vlastitim ključem. Od tog trenutka nadalje operacija je trajala manje od pet minuta. Tri tima zadužena za kontrolne sobe obavili su posao brzo i efikasno. Dok je čovjek sa puškom u svakom timu držao na oku zaposlenike koji su se tamo našli, drugi je radio sa svojom opremom. Detonirajući kabel proveden je preko dvije-tri elektroničke ploče na svakom katu. Zatim je čovjek uzeo kanister zapaljive smjese i polio po elektroničkoj opremi. Konačno, detonator sa tajmerom prikopčan je za detonirajući kabel. Dok su naši ljudi trčali po stubama da mi se pridruže u prizemlju, tri zaglušujuće eksplozije uzdrmale su zgradu. Trenutak zatim je četvrti tim dotrčao iz podruma. Nismo gubili vrijeme već smo odmah ušli u kamion. Dok smo izlazili sa parkirališta, dinamit je eksplodirao u podrumu, učinivši pritom ruhu na fasadi, tako da smo mogli vidjeti kako plamen guta prostorije u podrumu. U lokalnim novinama pročitali smo da je desetak zaposlenika koji su bili u zgradi uspjelo izaći - svi osim čuvara kojeg sam zatvorio u ormar, on se ugušio od dima. Žao mi je zbog toga, ali nije bilo pomoći, bili smo u žurbi. Iako smo detaljno uništili opremu u zgradi, telefonska kompanija naglasila je kako očekuje da će većina telefonskih linija biti opet u upotrebi za dva dana, a kompletnu obnovu telefonskih usluga u gradu očekuju unutar dva tjedna. Ta najava nas nije iznenadila. Znali smo da telefonska kompanija može dovesti novu opremu i timove specijalista koji će brzo popraviti štetu koju smo

učinili. Naš napad bi imao pravog smisla kad bi bio koordiniran sa masovnim napadima na svim frontovima. Sistem to, naravno, zna, i ne znajući da je jučerašnja operacija bila samo vježba, priprema se na najgore. Na gotovo svakom raskrižju nalaze se tenkovi, a policija je postavila toliko punktova po cestama tako da je promet kroz grad gotovo nemoguć. Da nema toga, išao bih u Denver večeras umjesto sutra.

8. lipnja. Danas sam primio poruku od Katherine! Stigla je zajedno sa kutijom opreme koju sam tražio da mi Organizacija pošalje iz našeg skladišta kod kuće. Nisam vidio poruku dok nisam otvorio kutiju, tako da nisam bio u mogućnosti poslati odgovor po kuriru koji je donio pošiljku. Ona i ostali rade po 70 do 80 sati tjedno u trgovini, uglavnom tiskaju novac, ali rade i velike količine propagandnog materijala. Sumnja zbog hitnosti kojom su propagandni letci bili traženi da će startati nova kampanja u Washingtonu. (Ionako će ubrzo doznati o čemu se radi!) Ona i dalje misli da sam u Dallasu, te se nada da će biti poslana da preda još jednu pošiljku novčanica u Dallas kako bi me vidjela. Kako me srce boli što ne mogu biti s njom, makar samo na nekoliko sati! Nema puno izgleda da ću biti poslan natrag u Washington još barem tri tjedna. Stvari su postale napete ovdje. Organizacija tu nije baš jaka, a Revolucionarno Zapovjedništvo odredilo je 43 mete visokog prioriteta u ovom području - pola od toga su vojni objekti - za koje se moramo pripremiti da istovremeno udarimo, čim naredba krene, vjerojatno početkom srpnja. Pored toga, ovdje nema gotovo nikog sa specijaliziranim obukom, stoga moram svih podučavati iz samih osnova - ukupno 26 ljudi. Oni će biti odgovorni za pripremu i upotrebu eksplozivnih naprava potrebnih za mete u ovom području. Srećom, imamo nekoliko vojnika sa poznavanjem gerilske taktike, tako da ću svoju poduku ograničiti samo na tehnički dio, a taktiku ću prepustiti njima. Unatoč sažetijem spektru posla ovdje, svejedno mi ide sporije nego u Dallasu. Bilo je glupo održavati poduku za 26 ljudi istovremeno, stoga se sastajem sa šestoricom ovdje u Denveru, jedanaestoro u Boulderu, gradiću 40 kilometara sjeverno odavdje, i sa devetero na farmi južno odavdje. Sa svakom grupom se nalazim svaki treći dan, ali im dajem dosta posla za zadaću između sastanaka. U ovom području nismo poduzimali gotovo nikakve nasilne akcije protiv Sistema, i opća atmosfera je mnogo opuštenija nego na Istočnoj Obali. Nešto vrlo neugodno dogodilo se prošli tjedan, što je pak pokazalo da će ovdje borba biti jednako brutalna kao i drugdje. Jedan naš član, građevinski radnik, uhvaćen je dok je pokušavao ukrasti nekoliko štapina dinamita sa gradilišta gdje je radio. Očito je često krijumčario dinamit tokom odmora u kutiji za ručak. Čuvar gradilišta predao ga je mjesnom šerifu, koji je odmah pretražio njegovu kuću i pronašao nešto dinamita, pušaka i literaturu Organizacije. Šerif je shvatio da je naletio na nešto što bi moglo pomoći u njegovoj karijeri. Kad bi uspio razbiti Organizaciju u ovom području, Sistem bi mu bio vrlo zahvalan. Imao bi velike šanse za unaprijeđenje, i to na visoke pozicije. Tako su šerif i njegovi ljudi počeli premlaćivati našeg čovjeka, pokušavajući ga natjerati da oda imena ostalih članova Organizacije. Pošteno su ga prebili, ali nije htio govoriti. Tada su doveli njegovu ženu i počeli nju tući pred njegovim očima. Rezultat je bio taj da je naš čovjek, u očaju, zgrabio pištolj jednog od policajaca. Ubijen je na licu mjesta prije nego je uspio povući okidač. Žena je predana FBI-u i odvedena u Washington na ispitivanje. Ne bi ima trebala ništa odati jer ništa niti ne zna, ali ne želim ni pomisliti na torturu kroz koju će proći. Šerifova slava bila je kratkotrajna. Navečer istog dana kad je naš član ubijen, šerif se pojavio na televiziji, dajući intervju u kojem se hvalio kako je u ime zakona, reda i jednakosti zadao udarac koji će biti opomena svim "rasistima" koji padnu u njegove ruke. Kad je stigao doma tu večer poslije intervjua, pronašao je svoju ženu na podu dnevnog boravka sa prerezanim vratom. Dva dana nakon toga njegov patrolni auto pao je u zasjedu. Njegovo izrešetano tijelo pronađeno je u izgorenoj olupini automobila. Strašna je stvar ubiti ženu svoje rase, ali upustili smo se u rat u kojem stara pravila više ne vrijede. U ratu smo do smrti sa Židovom, koji sebe smatra bliskim konačnoj pobjedi tako da može sigurno skinuti masku i prijetiti svojim neprijateljima kao "stoci" kakvima ih njegova religija smatra. Naša odmazda prema šerifu trebala bi biti upozorenje onima koje služe Židovima, u najmanju ruku, ako prihvate židovski stav prema našim ženama i djeci, onda ne mogu očekivati da će njihove obitelji biti sigurne. (Obavijest čitatelju: Nekoliko svezaka knjiga koje sadrže židovsku vjersku doktrinu, koja se zvala "Judaizam", i danas su očuvane. Te knjige, Talmud i Tora, doista opisuju nežidove kao "stoku". Posebno nam je stran stav Židova prema ženama nežidovkama. Riječ koju koriste za djevojku naše rase je "shiksa", koji je izvedena iz hebrejske riječi koja istovremeno znači "odvratno" i "meso koje nije košer" ili "nečisto meso".)

21. lipnja. Večeras su me zaustavili na cestovnoj blokadi dok sam se vraćao iz Bouldera. Prošao sam bez problema; samo su provjerili vozačku dozvolu, pitali me kamo idem, i na brzinu pregledali automobil. Ali blokada je napravila kolonu dugu nekoliko kilometara, pa su vozači bili bijesni. Jedan od njih rekao mi je da je ovo prvi put da koriste cestovnu blokadu u ovom području. Blokada i nekoliko informacija koje sam pokupio sa radijskih vijesti u posljednjih par dana uvjerali su me da Sistem zna kako se nešto veliko sprema. Nadam se da neće pojačati osiguranje ovdje kako su napravili na Istočnoj Obali, jer će nam to pokvariti planove. S druge strane, to će ovim glupim ljudima barem pokazati što znači briga Velikog Brata o njima. Većina rijedko vidi crna ili Židova, pa se i ponašaju kao da rata nema. Očito misle kako su dovoljno daleko od stvari koje im kvare svakodnevnu rutinu. Bježe od svega što bi ih moglo natjerati da obustave

svoju potragu za zadovoljstvom i krenu u borbu da iskorišteni rak koji će nas sve uništiti ukoliko ga ubrzo ne eliminiramo. Brine što još nisam čuo nikakve novosti o operaciji Evanston. Očekivao sam napad svakog dana od posljednjeg tjedna prošlog mjeseca. Jeli Harrison opet radio neprilike? Ili je Revolucionarno Zapovjedništvo odlučilo odgoditi napad, možda do velike ofenzive sljedeći mjesec? Nije bilo pokazatelja za to u posljednjem konzultiranju. vjerojatnije je problem u Harrisonu, proklet da je! Kad sam ponovno proračunao vjerojatnost pogodaka mete sa dometa koji je predložio minobacački tim prije nego sa krenuo u Dallas, odlučio sam da trebamo raspodijeliti radioaktivni materijal u pet projektila umjesto u samo tri. To nam daje vjerojatnost od gotovo 90 % da će barem jedan projektil uletiti u zgradu generatora. Ali Harrison je možda počeo priječiti stvar zbog veće količine posla. Ako je u tome stvar, zašto mi to nitko nije rekao? Postajem zabrinut i zbog toga jer nisam primio nikakve naredbe što da činim kad završim svoj posao ovdje slijedeći tjedan. Ako se tada ne vratim u Washington, bojim se da neću dospjeti same ofenzive. Želim se vratiti i biti sa Katherine i ostalima kad sve kulminira slijedeći mjesec. I ne znam zašto ne bi, jer ionako neće biti dovoljno vremena da me više ikamo pošalju da vodim obučavanje.

POGLAVLJE 19

27. lipnja, 1993. Dakle, konačno su mi došle naredbe! Tokom velike ljetne ofenzive nalazit ću se u Kaliforniji. Prvo sam bio razočaran što neću biti u mogućnosti da se vratim u Washington, ali čim više razmatram neke pojedinosti koje sam doznao danas popodne, sve sam uvjereniji da će se glavne stvari odvijati slijedećih tjedana upravo na Zapadnoj Obali. Čini se da ću biti usred glavnih zbivanja, i to će napokon biti promjena u odnose na ovaj profesorski posao u zadnje vrijeme. Terensko Zapovjedništvo u Uenveru pozvalo je mene i mojih šestoro učenika na sastanak danas. Gotovo nam ništa nisu rekli, osim da ćemo ja i još četvorica otići u Los Angeles najkasnije do srijede navečer. Zadnja dvojica otići će u San Mateo, odmah izvan San Francisca. Odmah sam protestirao: "Svi ovi ljudi trenirani su za napade na ciljeve u ovom području. I podučavani su kao timovi. Nema ih smisla rastavljati i slati neke u Kaliforniju, akd će biti mnogo efektivniji ovdje. Ako budu poslani, cijeli naš program za ovo područje biti će ugrožen." Dvojica zapovjednika na sastanku uvjerala su me da odluka nije donesena olako, te da su svijestni mojih primjedbi, ali važnije su stvari u pitanju. Na kraju sam ih natjerao da odaju kako im je stigla hitna naredba iz Revolucionarnog Zapovjedništva da se koliko je god moguće aktivista pošalje na Zapadnu Obalu istog časa. Očito su i druga Terenska Zapovjedništva diljem zemlje primila istu naredbu. Nisu htjeli više reći, ali na temelju nekih pojedinosti zaključio sam da će stvari startati tokom lijedećeg tjedna. Jedno sam ipak uspio: Uredio sam da Albert Mason, koji je trebao ići u San Mateo ali čija je prisutnost ovdje presudna za uspjeh operacija u ovom području, bude zamijenjen za drugog čovjeka. Ali čak sam i to jedva uspio. Inzistirao sam na tome da znam koji su kriteriji određivali odabir ljudi. Čini se da su, osim u mom slučaju, to bila dva: iskustvo u pješačkoj borbi i strijelastvo - izgleda kao da će im prije trebati snajperisti i ljudi na barikadama nego saboteri i stručnjaci za eksploziv. Al je doista ocijenjen među najboljima u strijelastvu dok je bio u vojsci, i proveo je tri godine kao vodnik u Jugoistočnoj Aziji. (Obavijest čitatelju: Turner govori o takozvanom "Vijetnamskom ratu", koji je bio gotov dvadeset godina prije revolucije, ali je odigrao važnu ulogu kao podloga za kasnije uspjehe u borbi Organizacije protiv oružanih snaga Sistema.) Ali on je bio i moj najbolji učenik. On je jedini čovjek s kojim sam provodio vrijeme pričajući o novoj vojnoj opremi koju mislimo nabaviti iz vojnih skladišta. On je jedini koji će biti u stanju koristiti novi M-58 laserski tragač, na primjer, i naučiti naše minobacačke timove kako da ih koriste. On je i jedini ovdje kojeg sam naučio osnove elektronike tako da može sastaviti detonator na daljinsko upravljanje koji su osnovni dio plana rušenja mreže autocesta u ovom području. Tek kad sam sve ovo izložio, složili su se da Al ostane ovdje. Zatim smo proveli pola sata prelazeći listu ostalih aktivista koji bi zamijenio Ala, kako ne bismo ugrozili operacije ovdje, a koji bi zadovoljio kriterije. Moj je dojam da je sve što je planirano u ovom kraju i dalje aktualno, te je i dalje važno da ovdje ostvarimo ciljeve, ali najvažnije stvari događat će se na Zapadnoj Obali. Udvostručujemo broj ljudi na tom području u posljednje vrijeme, ali to činimo tako da samo većina planiranih operacija na ostalim područjima se mogu nastaviti, iako sa manje ljudi. Pa, imamo samo četrdesetosam sati da se prevezemo više od 2.000 kilometara, i ne znamo koliko ćemo uopće blokada morati proći. Ostali će doći za dva sata da me pakuje, a onda će mi trebati barem četiri sata da spakiram svu opremu u automobil kako ne bi bila pronađena ako nas budu pretraživali. Mislim da ću sada malo odspavati.

1. srpnja. Stvari su se zakuhale! Stigli smo jučer, oko jedan u jutro, nakon puta kojeg želim čim prije zaboraviti. Ostali su resporedeni u svoje jedinice, a ja za sad ostajem u Terenskom Zapovjedništvu Los Angelesa, u mjestu Canoga Park, oko 40 kilometara sjeverozapadno od samog grada. Vidljivo je da je Organizacija ovdje mnogo jača nego drugdje, već samo iz činjenice da u području Los Angelesa nalazi

osam Terenskih Zapovjedništava, dok u većini ostalih gradova diljem zemlje ima samo jedno. To bi značilo da u ovom području ima između 500 i 700 aktivista spremnih za borbu. Uglavnom sam se pokušavao odmoriti od puta od kako sam došao, ali ovdje očito nitko ne spava. Kuriri stalno dolaze i odlaze, i sastanci se stalno održavaju. Konačno sam dobio barem djelomičan izvještaj o cjelokupnoj situaciji. Istovremeni napad na preko 600 vojnih i civilnih meta diljem zemlje dogovoren je za slijedeći ponedjeljak, 4. srpnja. Nažalost, jedan naš član uhvaćen je od strane policije u srijedu, nekoliko sati prije našeg dolaska. Čini se da se radi o slučajnosti. Zaustavljen je na cesti prilikom rutinskog pregleda, a policajci su postali sumnjičavi oko nečeg. Pošto čovjek nije u Orderu, nije bio pripremljen, niti je pod zakletvom da će se ubiti ako bude uhvaćen. Glavna briga je ta da ne bi pod mučenjem otkrio dovoljno da vlasti saznaju kako se veliki napad priprema za ponedjeljak. Tada će, iako vlasti neće znati koje su točno mete na udaru, pojačati osiguranje svugdje gdje bi njihove žrtve bile velike. Revolucionarno Zapovjedništvo ima dvije mogućnosti: da ušutka našeg čovjeka prije nego bude ispitivan, ili da premjesti termin ofenzive. Posljednja opcija je gotovo nezamisliva: previše stvari je pažljivo isplanirano i sinkronizirano za slijedeći ponedjeljak, a odgoda bi onda mogla značiti čitave mjesece, sa golemim rizikom imanja toliko ljudi, spremnih za ponedjeljak, koji znaju toliko puno za to vrijeme. Stoga je jučer odlučeno da se krene sa prvom opcijom. Ali i to predstavlja velik problem: ne možemo ubiti našeg čovjeka u Los Angelesu bez rizika da razotkijemo jednog od najvrijednijih naših obavještajaca, specijalnog agenta FBI-a. To je zato jer se zatvorenik drži na lokaciji koja bi trebala biti posebno tajna. Ako napadnemo, imat će samo pet-šest ljudi na koje mogu sumnjati da su nam odali informaciju. Uobičajena procedura je da najprije obave rutinsko ispitivanje kad pokupe našeg čovjeka, samo da provjere dali postoje indikacije da je u ikakvoj vezi sa Organizacijom. Ako jest, tada ga šalju u Washington na detaljno ispitivanje od strane izraelskih stručnjaka za mučenje. A to je ono što ne možemo dopustiti. Zanimljiva stvar u cijeloj situaciji - koja je držala Revolucionarno Zapovjedništvo u neodlučnosti posljednja dva dana - jest ta da FBI drži zatvorenika ovdje, umjesto da ga šalju u Washington čim se posumnjalo da ima veze sa Organizacijom. Nitko ne zna točno zašto je tako, čak niti naš čovjek u FBI-u. Možda se samo radi o neorganiziranosti u njihovim redovima. Ili možda dovode tim za ispitivanje iz Washingtona ovamo ovaj put, suprotno uobičajenoj rutini. Kako bilo, Revolucionarno Zapovjedništvo je odlučilo da pričekava sa atentatom i vidi što će se dogoditi. Ako unutar slijedećih 36 sati naš čovjek ne bude premješten u Washington radi ispitivanja, problem će biti riješen, svaka informacija koju Sistem kasnije izvuče iz njega doći će prekasno da bi utjecala na naše planove za ponedjeljak. Ali ako premještaj ili ispitivanje budu neizbježni prije nedjelje popodne, spremni smo napasti tajni zatvor FBI-a, čak pod rizikom gubitka našeg čovjeka u redovima FBI-a, čije informacije u slijedećim mjesecima mogu biti od neprocijenjive vrijednosti za nas. Što se tiče mene, ja još ne znam zašto sam ovdje i što trebam raditi, a ne znam niti dali to itko zna. Rekli su mi da čekam. Pa, izgleda da nas doista čeka velik ispit, kao što je bilo u rujnu 1991. Nevjerojatno je da Organizacija doista sprema sveopći napad na Sistem za dva dana. Ukupan broj ljudi koje možemo poslati na bojište, diljem zemlje, ne može biti veći od 1.500, unatoč velikim naporima u novačenju posljednjih mjeseci. Sve u svemu, uključujući pomoćno osoblje, ženske članice, i obavještajce, naša snaga sigurno ne prelazi 5.000 ljudi, i mislim da je samo trećina njih sada koncentrirana ovdje u Kaliforniji. Čini se nerealno, kao da komarac pokušava ubiti slona. Naravno, niti ne očekujemo da će se Sistem urušiti u ponedjeljak. Kad bi se to dogodilo, ne bismo znali kako se nositi sa situacijom, jer je Organizacija i dalje premala da preuzme vođenje zemlje i izgradnju američkog društva. Trebat će nam infrastruktura sto puta veća od one koju sad imamo da bismo se mogli uhvatiti tog posla. Mi ćemo u ponedjeljak tek eskalirati ovaj sukob na višu razinu i nastaviti rasti pod novim težim okolnostima koje su nam nametnute. Opasnost u tome da stalno ne intenziviramo sukob leži u tome da će Sistem pronaći novu ravnotežu, kolotečinu na koju će se javnost brzo priviknuti. Jedini način da se osigura stalan dotok regruta jest da se dovoljni dio javnosti drži u nestabilnosti, da budu barem na pola uvjerenida Sistem nije dovoljno jak i efikasan da nas izbriše, da smo mi nezaustavljiva sila, da će ih sve to prije ili kasnije uvući u ovaj rat. Inače će bezvrijedni gadovi ići lakšim putem čekanja i gledanja što će se dogoditi. Američki narod je već dokazao da može besramno nastaviti potragu za zabavom i zadovoljstvom i pod nezamislivim okolnostima - toliko dugo dok se nove provokacije uvode dovoljno postepeno da se oni mogu priviknuti na to. U tome leži najveća nedjelovanja. Osim toga, politička policija sve jače stišće obruč. S vremenom će uspjeti prodrijeti unutar Organizacije i uništiti nas ako im damo vremena. Postaje sve teže za nas da ne budemo uhićeni. Uskoro se uvodi interni sustav putovnica koji smo srušili pred više od godinu dana, duplo gori nego prije. Ne znam kako ćemo opstati ako to postane funkcionalno. Kad pogledam posljednje dvije godine, najvjerojatno je kako smo uopće uspjeti preživjeti do sada. Bilo je stotinu puta da sam pomislio kako nećemo izdržati više od mjesec dana. Dijelom je razlog zašto smo uspjeti opstati do sada to što je Sistem neučinkovit. Napravili se neke velike pogreške i nisu uspjeti pratiti mnoge stvari na temelju kojih je Organizacija naučila opstojati unatoč svemu. Radimo dosta stvari koje su apsolutno vitalne za naš opstanak a o kojima nismo gotovo uopće razmišljali u posljednje dvije godine. Naša metoda provjeravanja novih

regruta, naprimjer; nema šanse da bismo opstali ovoliko dugo bez toga, i nismo ju razvili dok nismo stvarno bili primorani na to. Što bismo da dr. Clark nije razvio tu metodu, ne znam. Tu je i pitanje lažnih identiteta. Nismo imali pojma kako se nositi s tim problemom kad smo krenuli u "ilegalu". Sad imamo veći broj specijaliziranih jedinica koje rade samo izradi lažnih identiteta za naše aktiviste. To su pravi profesionalci, ali bili su primorani naučiti svoj zanat na brzinu. A tek novac, koji je to problem bio u početku! Morali smo zbrajati sitniš, i to je bitno utjecalo na našu psihu. Koliko znam, nitko u Organizaciji nije ozbiljno razmišljao o problemu financiranja pokreta dok to nije postalo ozbiljan problem. Tada smo naučili kako krivotvoriti. Bilo je sudbonosno što imamo u Organizaciji nekoga sa tim znanjem, ali ipak smo još trebali uspostaviti distribucijsku mrežu kako bi krivotvoreni novac cirkulirao nakon što ga tiskamo. Imati spremnu zalihu gotovine, biti u mogućnosti kupiti što god trebamo umjesto da otmamo kao u starim danima, olakšalo nam je život. Dalo nam je veću pokretljivost i veću sigurnost. Imali smo i podosta sreće do sada, i nema sumnje da je Revolucionarno Zapovjedništvo vodilo dobar posao. Imali smo dobro planiranje, dobru strategiju, ali povrh svega pokazali smo sposobnost suočavanja sa novim izazovima i rješavanja novih problema. Ostali smo fleksibilni. Mislim da je povijest Organizacije dokazala da nitko ne može napraviti fiksni plan za revoluciju i držati ga se. Budućnost je uvijek nesigurna. Ne može se biti siguran kako će se data situacija razvijati. I podpuno neočekivane stvari se uvijek događaju, stvari koje niti jedan planer, koliko temeljit bio, ne može predvidjeti. Stoga, kako bi bio uspješan, revolucionar mora uvijek biti spreman prilagoditi se novim okolnostima i iskoristiti nove prilike. Mi smo u tome bili uspješni, ali ipak sam prilično nesiguran u stvari koje će se zbiti slijedeći tjedan. Siguran sam da ćemo uzdrmati gadove u ponedjeljak. Uzdrmat ćemo ekonomsku mašineriju zemlje ako samo pola stvari koje planiramo budu uspješne. I natjerat ćemo Sistem na totalnu mobilizaciju, koja će rezultirati psihološkim šokom za javnost. Ali što onda? Što sa slijedećim mjesecima? Ulažemo sve što imamo u ofenzivu sljedeći tjedan, i nema šanse da možemo održati takav nivo aktivnosti više od nekoliko dana. Pretanki smo na svim linijama. Ali ipak mi instinkt govori da Organizacija ovaj put ne djeluje samo iz očaja. Ne vršimo jedan, posljednji, očajnički napor da srušimo Sistem u ponedjeljak. Barem se nadam. Ako krenemo u sveopći napad, pa se budemo morali povući, što je sigurno, psihološki efekt biti će jednako smrtonosan za nas koliko će biti od pomoći za Sistem. Stoga očito Revolucionarno Zapovjedništvo ima neki adut u rukavu za koji ne znam. Siguran sam da je visoka koncentracija naših ljudi u Kaliforniji znak toga, ali još mi je sve nejasno.

POGLAVLJE 20

7. srpnja 1993. Čini se da ću biti ovdje do jutra, pa si mogu koji sat uzeti da zapišem događaje posljednjih dana. Ovo je pravo snobovsko mjesto. Penthouse apartman iz kojeg se može vidjeti većina Los Angelesa, zato ga i koristimo kao zapovjednu postaju. Ali luksuz je nevjerojatan: satenske plahte, pozlaćene instalacije u WC-u, skupocijene tapete, skupocijeno piće u svakoj sobi, velike uokvirane pornografske fotografije na zidovima. Apartman je pripadao stanovitom Jerryu Siegelbaumu, sindikalnom agentu Municipal Employees Uniona, i glavnom akteru prljavih fotografija na zidu. Izgleda da voli plave, bijele djevojke, iako mu je na jednoj slici partnerica crnkinja, a na drugoj neki mladić. Koji predstavnik radnika je on bio! Nadam se samo da će ga netko čim prije maknuti iz hodnika, nema klimatizacije još od ponedjeljka, i počeo je već gadno smrditi. Ovaj veliki grad sasvim drukčije izgleda u odnosu na zadnji put kad sam imao ovakav pogled u noći. Sva silina svijetala koje obasjavaju glavne ulice nestala je. Umjesto toga, sveopća tama prekinuta je samo stotinama požara koji su porazbacani diljem grada. Znam dolje prolaze tisuće vozila, ali voze bez svijetala, kako be ni pucali na njih. Posljednja četiri dana čuje se neprestano zavijanje sirena policije i ostalih interevntnih službi, pomiješano sa zvukom pucnjave i eksplozija i zvukom helikoptera. Večeras se čuje samo pucnjava, i to ne puno. Čini se da je bitka ušla u odlučujuću fazu. U dva sata ujutro u ponedjeljak više od 60 naših borbenih jedinica simultano je udarilo na ciljeve diljem područja Los Angelesa, dok su stotine drugih jedinica udarile ciljeve diljem zemlje, od Kanade do Meksika, i od obale do obale. Još nisam doznao što smo postigli drugdje, jer je Sistem stavio totalnu cenzuru na sve medije - odnosno one koje nismo mi već zauzeli - a ja nisam imao prilike razgovarati s nikim od naših ljudi koji su bili u kontaktu sa Revolucionarnim Zapovjedništvom. Ali ovdje u Los Angelesu imali smo iznenađujućeg uspjeha. Naš prvi napad srušio je opskrbu vodom i električnom energijom u području grada, onesposobio glavne zračne luke, i blokirao glavne prometnice. Onesposobili smo i telefonsku mrežu, te digli u zrak sva skladišta goriva. Područje luke ova četiri dana prepuno je plamena. Zauzeli smo 15 policijskih stanica. Uglavnom smo im uzeli oružje, uništili komunikacijsku opremu i vozila koja nisu bila u patroli, i onda izašli. Ali očito neki naši ljudi su i dalje ostali u policijskim zgradama i koriste ih kao zapovjedna mjesta. Najprije su policajci i vatrogasci trčali okolo poput kokoši bez glave - sirene i rotaciona svijetla posvuda. Do ponedjeljka popodne, komunikacije su bile uništene i požara je bilo toliko da su

policija i vatrogasci morali birati gdje će reagirati. U mnogim područjima naši timovi mogli su gotovo bez ometanja obaviti svoj posao. Sada, naravno, većina policijskih i vozila drugih službi ostala su bez goriva i uopće se ne miču. A i ona koja još imaju goriva izgleda da su se pritajila.

Ključna stvar u neutraliziranju policije - i svega ostaloga, što se toga tiče - bio je naš rad unutar vojske. Bilo je očito svakome već u ponedjeljak poslijepodne da se nešto važno događa unutar vojnog etablimenta. Prvo, osim jedinica i tenkova koji su čuvali razna postrojenja, TV odašiljače, i ostalo, niti jedna vojna jedinica nije upućena protiv nas. A druga stvar, očiti su bili znaci oružanog sukoba unutar vojnih baza u ovom području. Mogli smo vidjeti i čuti vojne zrakoplove kako preleću grad, ali nisu nas napadali, barem ne direktno. Bombardirali su oružarnice Nacionalne Garde. Ti zrakoplovi su očito bili iz baze El Toro južno odavdje. Kasnije smo vidjeli nekoliko zračnih dvoboja na nebu i čuli da je kamp Pendleton, oko 130 kilometara odavdje napadnut od strane bombardera iz zračne baze Edwards. Sve u svemu, vrlo konfuzni scenarij za sve nas. Ali u ponedjeljak na večer, igrom slučaja naletio sam na Henrya, od svih ljudi, i on mi je objasnio dio vojne situacije. Dobri stari Henry, kako mi je bilo drago da ga vidim! Sreli smo se u zgradi odašiljača KNX-a, gdje sam pomagao našem timu da ponovno osposobi stanicu nakon što smo ju zauzeli. To je, između ostaloga, ono što sam radio ova četiri dana: popravljao odašiljače, namještao frekvencije, i improvizirao s opremom. Sada imamo jednu FM i dvije AM stanice koje rade, sve rade na pomoćnim generatorima. U sva tri slučaja isčupali smo kabele iz studija i instalirali timove direktno na mjestu odašiljača. Henry se dovezao do KNX-a u džipu, noseći vojnu uniformu američke vojske sa oznakama pukovnika i u pratnji sa tri vojnika koji su nosili strojnice i protutenkovske rakete. Nosio je proglas kojeg je trebalo odaslati putem radio stanice, on je prvenstveno bio namijenjen vojnom osoblju. Čim sam završio sa poslom oko mikrofona i ostale opreme, Henry i ja izašli smo da popričamo dok se njegova poruka snima. Poruka se sastojala od zahtjeva svom bijelačkom vojnom osoblju koje već nije pristupilo revoluciji, zajedno sa upozorenjem svim koji se ogлуše na zahtjev. Poruka je dobro izrađena, i siguran sam da je imala jak utjecaj i na vojne i na civilne slušatelje. Izgleda da je Henry bio na čelu cijelokupnog angažmana novačenja vojnog osoblja za interese Organizacije posljednjih godinu dana, i bazirao se na Zapadnu Obalu pošto je ovamo prebačen prošlog ožujka. Priča koju mi je ispričao duga je, ali, zajedno sa svime što sam doznao od tada, bit je sljedeća. Počeli smo regrutirati ljude unutar vojske na dvije razine još od kad je Organizacija stvorena. Na nižoj razini djelovali smo poluotvoreno prije rujna 1991 i potajno nakon toga. To je uključivalo širenje naše propagande među osobljem, uglavnom pojedinačno, čovjek s čovjekom. Ali, Henry mi je rekao, također smo regrutirali i na višim razinama, u najvećoj tajnosti. Strategija Revolucionarnog Zapovjedništva temeljila se na pridobivanju dovoljnog broja visoko pozicioniranih vojnih zapovjednika, a u ponedjeljak smo počeli koristiti taj skriveni adut. Zbog toga vojne snage nisu bile korištene protiv nas, i zašto neke vojne jedinice pucaju jedne na druge posljednja četiri dana. Sukob unutar vojske počeo je između jedinica pod zapovjedništvom naših simpatizera sa jedne strane i onih odanih Sistemu (koji su većina) sa druge strane. Drugi aspekt sukoba zasjenio je pak ovog prvog; crnci protiv bijelaca. Vojne jedinice pod zapovjedništvom naših simpatitera počele su razoružavati crnačko osoblje čim smo u ponedjeljak krenuli u napad. Izlika koju su koristili bila je ta da su crni militanti započeli pobunu u drugim jedinicama te da su dobili naredbu da razoružaju sve crnce kako bi spriječili širenje pobune. U većini slučajeva su bijeli vojnici progutali tu priču i nije im trebalo dva puta govoriti da upere oružje u crnce u njihovim jedinicama. Onih malo koji su zbog svojih liberalnih predispozicija okljevali, bili su upucani na licu mjesta.

U drugim jedinicama naši su ljudi jednostavno počeli pucati na sve crnce koje su vidjeli u uniformi i zatim prebjegli u jedinice pod zapovjedništvom naših simpatizera. Crnci su reagirali tako da je priča o crnačkoj pobuni postala stvarna. Čak i u onim jedinicama koje su pod zapovjedništvom časnika lojalnih Sistemu, izbile su borbe između crnaca i bijelaca. A pošto su neke od tih jedinica gotovo na pola crnačke, borba je bila krvava i dugotrajna. Rezultat je bio taj, da su jedinice pod zapovjedništvom naših simpatizera u početku imale samo oko pet posto snage od protivnika koji je bitno oslabljen internim sukobom crnaca i bijelaca, a sada im sve više raste broj ljudi. Naše radio poruke uvelike su pridonijele tome. Naravno, preuveličali smo svoju snagu, i rekli bijelom osoblju koje nam se želi pridružiti kako da to učini. A da ih uvjerimo, i ujedno držimo crnčuge u strahu i neizvjesnosti, čak smo na drugoj frekvenciji emitirali lažni poziv za Crnačku Revoluciju, govoreći crncima da pucaju na bijele časnike i vojnike prije nego ih razoružaju. Jedinice u cijelom području koje su nam se stvarno suprotstavile bile su jedinice ratnog zrakoplovstva u El Toru. Oni su napadali vojne jedinice za koje su vjerovali da su nam pristupile. Ali, prema Henryu, učinili su jednaku štetu protivničkim jedinicama kao i našima. Henry mi je objasnio da Organizacija nije uspjela regrutirati dovoljan broj ljudi u Nacionalnoj Gardi, stoga nismo mogli niti računati na njihove jedinice koje bi nam pristupile. Zato je Organizacija otela lokalnog zapovjednika Nacionalne Garde, generala Howella, taman prije jutarnjeg napada u ponedjeljak, kao preventivnu mjeru. Kad Sistem nije mogao pronaći Howella, počeli su se bojati da nije prešao nama. Njihov strah je potvrđen kad su

doznali da je u žurbi otišao od kuće sa trojicom stranaca poslije ponoći u ponedjeljak, manje od četiri sata prije kulminacije događaja. Kako bilo, njihove sumnje bile su prevelike, pa su naredili zračnim jedinicama bombardiranje skladišta i oružarnica Nacionalne Garde. U kampu Pendleton nismo bili ni blizu pobjedi dok Sistem nije poslao bombardere. Siguran sam da je to upravo pridonijelo našem uspjehu. Tamo se još vodi žestoka borba, ali stvari kreću u našu korist. Ne znam iz koje baze je krenula kolona tenkova koja je neutralizirala glavnu policijsku postaju u Los Angelesu danas, ali bili su kao od boga poslani. Bez njih ne bismo nikad uspjeli. Od početka su policajci u L.A.-u bili naša jedina prava opozicija. Manje policijske snage u okolici nisu predstavljale veći problem. Neke smo u potpunosti izbacili iz stroja, drugi su se odlučili pritajiti nakon nekoliko početnih okršaja. Ali oko 10.000 ljudi u L.A.P.D.-u bili su žestoki u borbi s nama do pred nekoliko sati. Imali smo barem stotinu poginulih ovdje u posljednja četiri dana - između 15 i 20 posto ukupne borbene snage u tom području. Ne znam zašto nismo uspjeli učiniti istu stvar s policijom ovdje kao i s vojskom. Možda je razlog bio nedostatak naših kadrova u tom području, te je infiltracija unutar vojske imala prioritet. U svakom slučaju, glavno policijsko zapovjedništvo istog je časa postalo središte kontrarevolucionarnog otpora. Pretvorili su svoju zgradu u tvrđavu neprobojnu za sve što smo mogli upotrijebiti protiv njih. Zapravo, bila je gotovo sigurna smrt za nekog od naših ljudi da se uopće približi nekoliko ulica do zgrade. Imali su ogromno skladište goriva, više od tisuću vozila, pomoćno napajanje za svoju komunikacijsku opremu, i bili su uvelike mnogobrojniji od nas. Koristeći helikoptere za izviđanje, napadali su naša okolna uporišta, jer naši ljudi nisu imali oružja kojim bi se suprotstavili oklopu. Tek danas je protutenkovsko oružje postalo dostupno našim jedinicama. Da su se policajci iz Los Angelesa uspjeli povezati sa vojnim jedinicama lojalnim Sistemu, to bi bio naš kraj. Srećom, desetak starih M60 tenkova iz jedinice koja je prešla na našu stranu došlo je na vrijeme. Pregazili su cestovne blokade koje je policija postavila na okolnim ulicama i obasuli zgradu granatama, te izrešetali stotine policijskih vozila strojnica. Uništili su im komunikaciju i napajanje, a zgrada je na desetak mjesta počela gorjeti. Morali su evakuirati zgradu, zatim smo počeli granatirati iz 81 mm minobacača na parkiralište i cestu dok nismo sve uništili. Mjesto je sad napušteno i još gori. Većina policajaca je očito uspjela pobjeći svojim kućama ili su se presvukli u civilnu odjeću. Sada kad je većina organiziranog otpora protiv nas neutralizirana, sve se svodi na to dali možemo ovo područje efikasno staviti pod našu kontrolu prije nego vojne jedinice iz drugih krajeva zemlje budu poslane ovamo. Ne razumijem zašto se to već nije dogodilo. Prije nekoliko sati rečeno mi je da se ujutro javim grupi ljudi koja će imati zadatak riješiti detalje ponovne uspostave opskrbe električnom energijom i vodom u ovom području, ponovnog osposobljavanja prometnica, te lociranja i osiguravanja preostalih skladišta i zaliha benzina i dizelskog goriva. Više mi se čini kao posao za građevinara nego za mene. Još je prerano za reći, ali ohrabrujuće je znati da je Revolucionarno Zapovjedništvo uvjeren u uspješnu budućnost. Možda ću više doznati o cijelokupnoj situaciji sutra.

10. srpnja. Tako dakle! Stvari se odvijaju ubrzanim tokom, neke dobre i neke loše stvari, uglavnom dobre. Stvar oko policije i vojske se riješila ovdje, zapravo i na većini Zapadne Obale, iako se još vodi borba oko San Francisca i još nekih područja. A još se i ovuda nađu neke manje naoružane skupine, policajci i vojno osoblje, koje rade zbrku. Ali osigurali smo sve vojne baze i aerodrome ovdje, i pokupit ćemo sve preostalo vojno osoblje unutar nekoliko dana. Zapovjed je da pucamo na svakoga tko nosi oružje ako nema jedno od naših obilježja. To je velika promjena u odnosu na prije nekoliko dana, kada smo mi bili na meti. Nakon godina skrivanja, šuljanja i lažnih identiteta, prekrasan je osjećaj biti na otvorenom - i biti onaj koji ima oružje. Veliki problem je civilno pitanje, koje postaje sve gore. Zapravo, nitko ih ne može kriviti, čudim se da su se do sada suzdržavali. Na kraju krajeva, bez struje i vode su već tjedan dana. Velik dio njih je i bez hrane nekoliko dana. Prvih nekoliko dana, ponedjeljak i utorak, civili su radili što smo i očekivali. Stotine tisuća nakrcalo se u automobile i krenulo na autocestu. Naravno, nisu mogli daleko stići, jer smo digli u zrak sve ključne dionice i spojeve, oni su svojim prometnim kolapsom odradili dodatan posao za nas. Ali u utorak se većina bijelačke populacije vratila kući - ili barem u svoja susjedstva - mnogi od njih ostavili su svoje automobile i išli pješke. Kao prvo, otkrili su da nema načina da odu iz područja Los Angelesa automobilom; drugo, da ne mogu kupiti gorivo, jer električne pumpe na benzinskim postajama ne rade; treće, da je većina trgovina zatvoreno; i četvrto, da se nešto veliko događa. Ostali su kod kuće, uključili radio, i brinuli se. Bilo je nevjerojatno malo kriminala i nasilja, osim u crnačkim područjima, gdje su pljačke i palež počeli još ponedjeljak popodne i rasli te širili se. Ali u četvrtak ujutro zbilo se dosta pljačkanja u bijelačkim područjima također, uglavnom su mete bile trgovine hranom. Neki ljudi nisu jeli duže od 48 sati i djelovali su iz očaja prije nego zbog bezakonja. Pošto smo tek četvrtak uvečer bili sigurni da smo se riješili policije, nismo činili ništa da bismo obeshrabrili građanski neposluš. Čim ih je više na ulicama, gladnih i očajnih, razbijajući izloge i krađu hranu, traže pitku vodu i baterije za radio, međusobno se sukobljavaju, time je manje policije usmjereno na nas. To je, naravno, bio glavni cilj onesposobljavanja opskrbe strujom, vodom i transporta u samom početku. Da je policija imala samo o nama se brinuti, mi ne bismo pobijedili. Ali nisu se mogli nositi sa nama i općim kolapsom javnog reda u

isto vrijeme. Sada smo mi ti koji moraju uspostaviti red, a to će biti problem. Ljudi su u potpunosti izvan pameti zbog straha i panike. Ponašaju se iracionalno, i velik broj života biti će žrtvovan prije nego stavimo stvari pod kontrolu. Dijelomično će, na žalost, glad i iscrpljenost odraditi posao za nas, jer naša brojčana i materijalna snaga su neadekvatne za taj zadatak. Danas sam izašao sa timom za opskrbu gorivom, i vidio sam izbliza veličinu cijelog problema. Doista me potreslo. Vozili smo veliku cisternu, uz pratnju naoružanog vozila, od benzinske stanice do benzinske stanice u području Pasadene, izpumpavajući gorivo i svih rezervoara u cisternu. U okolici ima dovoljno goriva za naše potrebe određeno vrijeme, ali civili će jednostavno morati neko vrijeme biti bez svojih automobila. Pasadena je do pred nekoliko godina bila uglavnom bijelačka, ali sada je podjednako crnačka. U crnačkim područjima, gdje god smo naišli na crnce pored benzinske postaje, jednostavno smo otvorili vatru na njih da ih održimo na udaljenosti. U bijelačkim područjima, na nas su nahrupili gladni bijelci moleći nas za hranu, koju naravno nismo imali za dati im. Dobra je stvar da nemaju oružje, inače bismo bili u gadnoj situaciji. Hvala ti, senatore Cohen! Opa! Nemam više vremena za pisanje, moram ići na sastanak. Tamo bismo trebali dobiti obavijesti o situaciji diljem zemlje.

POGLAVLJE 21

11. srpnja, 1993. Naporan dan! Nekoliko područja ponovno je dobilo električnu energiju iz hidroelektrana sa sjevera, ali ne puno. Struja se mora štediti, i cijeli dan sam proveo iscrtavajući područja grada koja se treba opskrbiti strujom i slao timove da režu i prespajaju žice. Kasnije, ako to uspije, moći ćemo opskrbiti strujom i neke druge dijelove grada. Sinoć sam doznao zašto Washington nije slao vojsku ovamo iz drugih dijelova zemlje: zato jer imamo u rukama nuklearne projekte u Vanderbergu. Prvih 48 sati nakon našeg napada u ponedjeljak, Sistem je bio u takvoj panici i vojna situacija je bila neodređena, da veći pomaci vojnih jedinica nisu bili mogući. Iako smo bili toliko rašireni da nije bilo šanse da možemo zadržati teritorij bilo gdje osim na Zapadnoj Obali, prouzročili smo veliki nered i konfuziju posvuda. Naši ljudi unutar vojske u drugim dijelovima zemlje napućeni su da izvode akcije koje bi privremeno paralizirale njihove jedinice. To uključuje sabotaze, pljačku, ali u većoj mjeri uključuje selektivno ubijanje. U jedinicama velikim udjelom nebijelaca, naši ljudi su pucali nasumce na crnce, vičući slogane poput "White Power!", sa namjerom da izazovu crnačku reakciju. Usljedila je ista taktika koju smo uspješno koristili ovdje: zauzeli smo radio stanice i odašiljali lažne pozive crncima da okrenu svoje oružje na bijelačko osoblje. U drugim jedinicama komunikacijski centri su zauzeti i poslani su poruke koje su stvorile lažni dojam da su jedinice prešle na našu stranu. Povrh svega, napravili smo pravu pomutnju među civilima. Elektrane, komunikacijske instalacije, brane, autoceste, naftovodi, i sve ostalo što je moglo biti razoreno ili zapaljeno udarili smo u ponedjeljak ujutro sa svim snagama diljem zemlje, kako bismo prouzročili paniku među civilima i držali Sistem zauzetim sa tim trenutačnim problemima. Također sam doznao, zajedno sa svim ostalim, da je napad na projekt Evanston izveden u ponedjeljak ujutro. Neobično mi je bilo drago čuti da to bio potpun uspjeh. Rezultat je bio slijedeći; dok Sistem uspio staviti situaciju pod kontrolu i skupio dovoljno povjerenja u lojalnost svojih vojnih jedinica da bi nas napao, mi smo završili sa čišćenjem Vanderberga i izdali ultimatum: svaki vojni potez protiv nas rezultirati će lansiranjem naših nuklearnih projektila na New York i Tel Aviv. I zato su stvari utihnule posljednjih dana! A sada razumijem i cijelu strategiju Revolucionarnog Zapovjedništva, koja me zbunjivala toliko vremena i navodila me na krive zaključke. RZ je shvatilo da nema načina, uz sadašnji broj ljudi, da održavamo vojni napad na Sistem dovoljno dugo vremena. Mogli smo nastaviti gerilsku kampanju ekonomske sabotaze i psihološkog rata još neko vrijeme, naravno, ali vrijeme je bilo na strani Sistema. Osim ako bismo nekim dramatičnim slijedom događaja mogli postići znatno povećanje broja članova, rastuće policijske snage Sistema bi nas s vremenom paralizirale. Dramatični slijed događaja se zbilo, sada imamo oko dvanaest miliona ljudi pod svojom kontrolom u samom području Los Angelesa. Koliko je velika ukupna populacija pod našim nadzorom još nije jasno, zbog neriješene situacije u sjevernoj Kaliforniji. Pod direktnom kontrolom Organizacije u ovom trenutku se nalazi pravac Kalifornije koji ide od meksičke granice do oko 300 kilometara sjeverozapadno od Los Angelesa i u širini od obale koja varira između 100 i 200 kilometara. Tu su uključeni San Diego, Los Angeles, i najvažnije od svega Vanderberg. Sierra i pustinja Mojave čine prirodnu istočnu granicu našem teritoriju. Dalje uz obalu skroz do granice Oregona, što uključuje San Francisco i Sacramento, vojne frakcije koje su protiv Sistema čini se da vode situaciju, ali koliko imam saznanja naš autoritet tamo još nije utvrđen. A države Oregon i Washington su i dalje pod čvrstom vlašću Sistema, protivno prvotnim glasinama. Drugdje u zemlji stvari se i dalje odvijaju po starom, nastavljamo sa napadima, ali Sistem nije u ozbiljnoj opasnosti. Glavni problem koji muči vladu jest taj da nije sigurna dali može vjerovati svojim vojnim snagama. Posljedica te brige je ta da su jedinice u nekim područjima i dalje u svojim garnizonima,

iako su prijeko potrebni da uvedu red među civilno pučanstvo. U nekima od najgorih područja vlada koristi posebne vojne jedinice sastavljene samo od nebijelaca. Poslali su neke od tih crnačkih jedinica na pogranično područje oko naše kalifornijske enklave. Najbliža takva jedinica je u Barstowu, oko 200 kilometara sjeverozapadno odavdje. Nešto bijelih izbjeglica dolutalo je ovamo iz tog područja, a njihove priče su uglavnom o masovnim silovanjima i teroru crnačkih jedinica, koje harače lokalno bijelačko stanovništvo. Mrzim čuti da se takve stvari događaju bijelim ljudima, ali reakcija nam samo ide u korist. I dobro je da smo natjerali Sistem da pokaže nedostatak povjerenja u lojalnost bijelačke populacije i svoju ovisnost o nebijelim elementima. Što je najvažnije za nas sada, jest da vlast ne pokušava prisilno ući u naš teritorij. Naša nuklearna prijetnja iz Vanderberga ih zadržava, iako takva situacija sigurno neće trajati vječno. Ali bar nam pruža priliku da stavimo civilnu populaciju pod kontrolu ovdje. A kakva je to samo zbrka! Ima više požara nego ikad, i pljačke su sve češće. Jednostavno nemamo dovoljno ljudi, čak ni uključujući svo vojno osoblje koje je na našoj strani sada, da održimo red dok ne vratimo u funkciju osnovne komunalije i uspostavimo sustav distribucije hrane.

Imamo sveukupno oko 40.000 naoružanih vojnika na raspolaganju, gotovo dvije trećine njih se nalazi na području grada, a ostala trećina je razbacana od San Diega do Vanderberga. To je zeznuta situacija, jer uvelike premašuju broj pripadnika Organizacije u ovom području, oko dvadeset na jednoga - što zapravo nije ni upola loše kako sam mislio da će biti. Većina tih vojnika nisu obećali lojalnost Organizaciji, i zapravo, niti ne znaju da im naredbe dolaze od nas. Za sada smo ih držali zaposlene dan i noć, i nisu imali vremena postavljati previše pitanja. Pripadnici Organizacije dodijeljeni su svakoj jedinici, a Henry, kojeg sam opet na kratko sinoć vidio, misli da smo u dobrom položaju. Nadam se! Imao sam priliku pričati sa nekim vojnicima koje smo uzeli za opskrbu gorivom i logističke popravke. Čini se da su impresionirani trima činjenicama: da je vlast u Washingtonu u potpunosti izgubila kontrolu ovdje; da su crnci, unutar vojske i izvan nje, opasan i nepouzdan element; i da je njima koji imaju oružje i hranu, mnogo bolje trenutačno nego civilnoj populaciji. Ali ideološki su u jadnom stanju! Neki su dijelomično na našoj strani, drugi su još pod utjecajem Sistema i pranja mozga, a većina je negdje u sredini. Jedina stvar koja ih drži na kupu je nedostatak alternativnog autoriteta. Službeni stav Sistema jest da je situacija pod kontrolom, a "rasistički banditi" u Kaliforniji (to smo mi) će ubrzo biti likvidirani. Pošto smo danonoćno emitirali pozive na revolt njihovim vojnicima i opisivali situaciju ovdje mnogo svijetliju nego jest, priča koju prodaje Sistem zvuči prilično šuplje. Umjesto pobijanja naših tvrdnji Sistem je počeo blokirati naša emitiranja, što im je vjerojatno najoštrumniji potez.

14. srpnja. Prva veća pošiljka hrane stigla je u područje grada danas, konvoj od 60 šlepera punih svježih proizvoda iz doline San Joaquin. Iskrcavali su na 30 točaka koje smo uspostavili u bijelačkim područjima, ali to je kao pokušavamo napuniti ocean. Trebamo barem pet puta više hrane svaki dan kako bismo bijelačku populaciju održali na nivou egzistencije. Još ima velikih zaliha trajno konzervirane hrane u skladištima, iako su sve trgovine ispražnjene. Čim budemo bolje organizirani i lociramo sva skladišta, moći ćemo ih koristiti zajedno sa dolazećom svježom hranom. U međuvremenu je bilo nekoliko gadnih incidenata u skladištima, gdje smo morali pucati u ljude koji nisu htjeli prihvatiti "ne" kao odgovor. Posebno gadno bilo je kad smo naletjeli u crnačka područja. Posljednja dva dana upravljao sam sa timovima čija je jedina zadaća bila spašavanje robe u napuštenim skladištima. Posao vojnih jedinica je odvojiti crnce od ostatka populacije i čuvati ih na kontroliranom području dok ne budu konvojem izvedeni iz naše enklave. Nakon toga počinje pretraživanje okolnih kvartova, jedinice pješadije slijede kamione sa zvučnicima koji neprestano ponavljaju obavijest poput: "Svi se crnci moraju odmah okupiti u školi Martina Luthera Kinga u 47. ulici zbog opskrbe hranom i vodom. Svaki crnac nađen sjeverno od 43. ulice nakon 13.00 sati biti će strijeljan." U početku su grupe crnaca pokušavale prkositi vojsci, pod dojmom da ovi neće stvarno pucati. Ubrzo su promijenili mišljenje. Većina crnaca išla je ulicama prema predviđenom području prije nadolazećih vojnih jedinica koje su usput pretraživale zgrade kuda su prolazile. Crnci koji još nisu napustili svoje stanove bili su na silu odvedeni. Ako su pružali bilo kakav otpor bili bi upucani na licu mjesta, a zvuk povremenih pucnjeva pomagao je bržem uzmicanju kolone crnaca. Do sada je samo u desetak navrata došlo do obračuna kad bi crnci pokušali pružati otpor u zabarikadiranim zgradama. Kad god se to dogodi, vojnici zaobiđu tu zgradu i zovu tenk koji ju izrešeta sa topničkom paljbom i strojnicama. Još jednom, stvarno je dobra stvar da je Sistem razoružao civilnu populaciju prije nekoliko godina. Kad bi crnci imali oružje, ne bi bilo načina da ih se riješimo, s obzirom na to koliko ih je. Moje ekipe idu iza vojske. Naš posao je osigurati sve osnovne potrebštine i postrojenja koja se mogu iskoristiti: benzin i ostala goriva, konzervirana hrana, medicinski materijal, teška transportna vozila, određena industrijska postrojenja, ... Crnci su dobro očistili trgovine u okolici, i bezumno su uništili mnoge stvari koje tražimo, ali nalazimo mnogo stvari koje su im promakle, uključujući više od 40 tona sušene ribe u tvornici pseće hrane. Jučer smo naletjeli na 115.000 litara tekućeg klora koji je potreban za pročišćavanje vode. Spasili smo i dosta medicinskog materijala iz bolnice i dvije klinike, gdje su skladišta s lijekovima bila netaknuta čak

nakon pljačke. Pronašli smo strašne dokaze kako su crnci riješavali nedostatak hrane: kanibalizam. Počeli su postavljajući barikade na glavnoj ulici kako bi zaustavili automobile koje voze bijelci, očito još u utorak prošli tjedan. Nesretnici su bili izvučeni iz auta, odvedeni u obližnju zgradu, rasiječeni, skuhani i pojedeni. Kasnije su crnci organizirali skupine koje su upadale u bijelačka područja i otimali ljude. U podrumu jedne crnačke zgrade pronašli smo neopisivi užas koji je bio posljedica tih otmica. Ja i grupa mojih ljudi primijetili smo gužvu ispred jedne zgrade nakon što smo završili sa čišćenjem obližnjeg skladišta i izašli na ulicu. Grupa vojnika koja je stajala na ulazu u zgradu bila je očito uznemirena zbog nečega. Jedan od njih istrčao je iz zgrade i počeo povraćati na ulazu. Zatim je drugi, sa namrštenim licem, izveo bijelu djevojčicu iz zgrade. Bilo joj je oko 10 godina, bila je gola, prljava, i u stanju šoka. Čim sam ušao u zgradu osjetio sam užasan smrad koji se širio stubištem. Stavio sam maramu na nos i usta, ali nije pomoglo, spustio sam se stubištem dok su pored mene prolazila dva vojnika koji su išli gore. U naručju jednoga od njih nalazilo se bijelo dijete od kojih četiri godine, živo ali očito preslabo da bi samo hodalo. Podrum, koji je bio osvijetljen sa dvije svjetiljke koje su visile sa stropa, pretvoren je u ljudsku klaonicu od strane crnaca koji su živjeli u toj zgradi. Pod je bio sklizak zbog polusuhe krvi. U kadama nalazile su se smrdljive iznutrice, dok su u nekima bile odrezane ljudske glave. Četiri ljudska buta visjela su na žici. Na drvenom stolu ispod lampe vidio sam najstrašniju stvar ikad u životu. To je bilo izmesareno i dijelomično raskomadano tijelo mlade djevojke. Njezine plave oči zurile su u strop, a dugačka plava kosa bila je namočena krvlju koja je iscurila iz rane na njenom vratu. Izteturio sam po stepenicama van na svjetlost. Nisam se više mogao natjerati da ponovno uđem u taj podrum, ali sam poslao dvojicu iz svoje ekipe sa kamerama da snime taj prizor. Fotografije će biti korisne za indoktrinaciju vojnika. Od jednog vojnika ispred zgrade doznao sam da je u podrumu pronađeno ostataka barem tridesetoro djece, zajedno sa dvoje koje su pronađena živa. Bila su vezana za cijev u kutu prostorije. U stražnjem dvorištu zgrade nalazio se improvizirani roštilj i gomila ljudskih kostiju, skroz očišćenih. Fotografirali smo i dvorište također. Ja sam radio uglavnom u crnačkim područjima, ali čuo sam gadne priče i od naših ljudi koji su bili u područjima gdje su u većini bijelci ili latinoamerikanci. Doduše, u tim područjima nije bilo kanibalizma - crnci su u tom pogledu zasebna rasa - ali bilo je dosta ubojstava i borbe za hranu. Bilo je i dosta gadnih prizora gdje su crnačke bande upale u bijelačka područja i preuzele kuće, posebno u bogatijim kvartovima, gdje su kuće izoliranije jedna od druge. Dobra je stvar da su u bijelačkim naseljima srednje i radničke klase bijelci stali jedni uz druge i branili se od nasrtaja crnaca i latinosa. To je je ohrabrujuća stvar, ali iznenađujuća, s obzirom kako su moroni ovdje posljednjih godina glasali. Je li moguće da godine židovskog izpiranja mozga nisu ostavile značajniji trag u bijelačkim masama? Zapravo, strahujem da su ostavile predubok trag u većini slučajeva. U rasno miješanim naseljima, na primjer, bijelci su stradavali posljednjih deset dana, a nisu pružali gotovo nikakav otpor kako bi se zaštitili. Naravno, bez oružja je samoobrana pitanje brojnosti - i volje za opstankom. Iako su bijelci u samo nekoliko kvartova u strogoj manjini, čini se da su izgubili osjećaj identiteta i zajedništva kojeg crnci i latinosi još imaju. Većina ih misli kako bi pokušaj samoobrane bio "rasistički", i strahuju od toga da ih se ne bi smatralo rasistima, čak više nego što se boje smrti. Čak kad bande crnaca otmu njihovu djecu ili siluju njihove žene pred njihovim očima, ne pružaju nikakav značajan otpor. Stvarno bolesno! Teško je žaliti bijelce koji neće čak niti pokušati braniti se, a još mi je teže razumjeti zašto bismo riskirali i istrošili se u pokušaju da spasimo tu idiotsku ološ od sudbine koju zaslužuju. A opet u miješanim područjima imamo najviše nevolja i najviše riskiramo! Ne želimo pucati na rulju gdje možemo ubiti bijelce kao i nebijelce, a gadovi to očito znaju i iskorištavaju to. U nekim područjima nailazimo na takav otpor da je gotovo nemoguće odvojiti različite rasne skupine u enklave. Drugi veliki problem u tim područjima jest da se većinu ljudi ne može lako klasificirati kao bijelce ili nebijelce. Proces miješanja je otišao toliko daleko da ima sve više crnomanjastih tipova raznih veličina i oblika koji oko trčkaraju tako da čovjek više ne zna gdje podvući crtu. Svejedno, negdje moramo podvući crtu, i to brzo! Nema načina na koji bismo mogli hraniti svih u ovom području, a ako želimo izbjeći gladovanje bijelačke populacije moramo ih odvojiti u područja sa strujom, vodom, hranom i ostalim osnovnim potrebštinama, a sve ostale moramo maknuti iz ovog područja, na ovaj ili onaj način. Čim više odugovlačimo, javnost će postati nemirnija. Zapravo smo učinili dosta što se tiče odvajanja crnaca. Oko osamdeset posto njih smješteni su u izoliranim enklavama, i koliko znam, prvi masovni konvoj prema istoku krenuti će večeras. Ali što se tiče ostalih, sve što smo stvarno napravili jest da smo imobilizirali populaciju, tako da se ne mogu kretati iz jednog područja u drugo. Zasižno ih nemamo pod kontrolom, i koliko ja znam, nismo još počeli sa uhićenjima niti poduzeli nikakve mjere protiv Židova i ostalih neprijateljskih elemenata. Prionimo tom poslu!

POGLAVLJE 22

19. srpnja 1993. Posljednjih pet dana svjedočio sam možda najvećeg masovnoj migraciji u povijesti: evakuaciji crnaca i mestika iz južne Kalifornije. Slali smo ih na istok gotovo milion na dan, i još im nema kraja. Doznao sam na posljednjem sastanku skupine da je sutra posljednji dan cjelodnevnog evakuacije. Nakon toga ćemo ih prema potrebi slati u skupinama od po kojih tisuću pojedinaca, dok ne uspijemo u potpunosti izvršiti separaciju u područjima s mnogo rasnog miješanja. Ja i moji ljudi imali smo zadatak pronaći prijevoz za one koji nisu sposobni prijeći put pješice. Počeli smo sa šleperima, velikim kamionima s prikolicama koji mogu prevoziti nekoliko stotina ljudi od jednom, a završili smo sa dostavnim kombi vozilima i pick up kamionima koje smo mogli naći u obližnjima područjima: sveukupno 6.000 kamiona. U početku smo pokušavali pažljivo odrediti da svaki kamion ima taman dovoljno goriva za jednosmjerni put u neprijateljski teritorij, ali to je trajalo predugo, stoga smo pokušali biti barem približno sigurni da imaju dovoljno goriva za put. Jučer smo počeli ostajati bez kamiona, stoga smo cijeli dan koristili osobne automobile. Oko 300 svojih ljudi podijelio sam u skupine po deset ljudi. Svaka skupina uzela je oko pedeset mladih crnaca koji su rekli da imaju iskustva u tome kako upaliti auto bez ključa. Zatim su naše skupine dovezile sve parkirane automobile, od Volkswagena do Cadillaca, koji se mogu pokrenuti i imaju dovoljno goriva, na veliko parkiralište. Tamo su naši crni pomoćnici postavljali svoje trudnice ili starce za volan, nakrcali vozilo svaštarijama i svakavim slabašnim i bolesnim ljudima koliko je bilo mjesta, bili su čak i na krovovima automobila - i poslali ih na put. Zatim opet po nove automobile. Iznenadio sam se kad sam vidio kako su bezobzirni naši crni pomoćnici prema svojim vlastitim ljudima. Neki stariji crnci koji nisu u stanju brinuti se sami za sebe, očito blizu smrti od dehidracije i gladi, ali naši crni pomoćnici nisu imali nimalo obzira prema njima, natrpali su ih u aute da mi je čak muka ih gledati. Kad je jedan prenatrpani Cadillac krenuo na autocestu jutros, strajni crnac izgubio je kontrolu i pao s krova, udario direktno glavom na asfalt, te mu se lubanja razbila poput jajeta. Crnci koji su upravo nakrcali auto počeli su rikavati od smijeha; to je očito bila najsmiješnija stvar koju su ikad vidjeli. Naša logistika je bila očajna. Kršili smo sve pravila o sigurnosti i preuzimali nepotreban rizik. Stotine puta su nas crnci mogli zaskočiti jer smo bili toliko rašireni i često smo morali raditi duboko u njihovim enklavama bez podrške ukoliko dođe do nevolje. Stvarno nemam dovoljno ljudi za ovaj posao, radimo bez prestanka barem 18 sati na dan, često ne stajemo dok nismo toliko umorni da ne možemo više stajati. Dobro da je sutra zadnji dan, jer mislim da moji ljudi ne bi izdržali još puno - niti naša sreća. Ono što smo do sada postigli je zadivljujuće. Preselili smo odprilike pola miliona nebijelaca koji nisu mogli to učiniti pješice. Svaki od njih je sad odgovornost Sistema, da ga hrani, obuče, i čuva od nevolje. Zajedno sa još sedam miliona crnaca i meskita koji su bili sposobni da idu pješice, to je velika odgovornost. Ova cijela evakuacija je početak nove sfere - demografskog rata. Ne samo da izvlačimo nebijelce iz našeg područja, već činimo i nešto što bi nam kasnije moglo koristiti: prekravamo neprijatelja koji ima već ionako propalu ekonomiju, i činimo život u pograničnom prostoru gotovo nepodnošljivim za bijelce. Čak i nakon što svi koji su evakuirani budu raspršeni diljem zemlje, oni će sačinjavati oko dvadesetpet postotno povećanje prosječne nebijelačke populacije izvan Kalifornije. Čak i bijeli liberali ispranog mozga teško će progutati toliko dozu "bratstva". Na putu prema svojoj jedinici prije sat vremena, stao sam i gledao glavnu evakuacijsku rutu iz Los Angelesa. To je bilo nakon zalaska sunca, ali s još dovoljno svjetla da se dobro vidi, i zadivila me neprekidna kolona obojenog života kako polako odmiče na istok. Kasnije ćemo uključiti rasvjetu pored autoceste, i marš će se nastaviti cijelu noć. Ujutro će se obustaviti ta kolona kako bi bilo dovoljno mjesta za prolaz vozila. Ustanovili smo u samom početku da kad smo pokušali nastaviti s maršom tokom dana, ljudi u koloni su padali kao muhe. Pogled na tu ogromnu rijeku nebijelaca ostavlja me u neopisivom osjećaju olakšanja da napokon odlaze od nas, iz našeg područja. Protresao sam se od neugode na pomisao da sam na drugoj strani te kolone i gledam kako kolona dolazi prema meni, u moje područje. Da Sistem ima mogućnost, vratili bi crnčuge natrag. Ali pošto granicu održavaju uglavnom nebijelačke jedinice, teško je dati im naredbu da pucaju na tu kolonu. Još nisu našli način kako da riješe taj problem. Zarobila ih je vlastita propaganda, koja nastavlja sa izjavama o "jednakosti" svih tih bića, o "ljudskom dostojanstvu" i ostalome, i prema tome se moraju i ponašati. Doista, stvari tamo postaju sve crnije i crnije! Dokaz tome je i kolona bijelih izbjeglica koje sa istoka počinju dolaziti nama. Od stotinu na dan pred desetak dana, njihov broj je narastao na nekoliko tisuća na dan. Naše straže na granici evidentirale su sveukupno 25.000 bijelaca koji su prešli na našu stranu do danas poslijepodne. Većina njih jednostavno bježi od crnačkih jedinica te crnaca i meskita koji dolaze iz našeg područja. Ako im je jednostavnije pobjeći na zapad nego na istok, onda bježe na zapad. Ali nekih deset posto njih nisu uopće iz pograničnih područja. Oni su bijeli dobrovoljci koji prelaze granicu s namjerom da nam se pridruže u borbi. Neki su došli čak sa Istočne Obale, čije su obitelji kao i oni sami, donijele odluku da nam se pridruže čim je postalo očito da je naša revolucija ovdje naša svoje uporište.

24. srpnja. Vratio sam se u zapovjedništvo sa terena pored Santa Barbare gdje smo vršili popravke na velikim transformatorskim postrojenjima. Svakog dana dolazilo je do pada napona u mreži, morao sam otkriti u čemu je problem i srediti to sa svojom radnom grupom. Bit će dobro kad uspijemo srediti civilno pučanstvo ovdje, tako da ljudi koji su prije radili na održavanju raznih postrojenja mogu nastaviti sa svojim poslom. Ali sve svojim redom, to znači da moramo uspostaviti javni red i osigurati odgovarajuću opskrbu hranom. Još nismo uspostavili red, ali već donosimo gotovo dovoljno hrane da ljudi ne budu prepušteni gladovanju. Imao sam kratak uvid u to kako se naši snalaze u tome. Izvan grada dok smo prolazili vidio sma doslovno stotine bijelih mladića i djevojaka, neki rade u nasadima i voćnjacima, drugi marširaju po cesti i nose košare s voćem. Svi su izgledali zdravi i sretni. Velika razlika u odnosu na glad i nered u gradu. Zaustavili smo se pored skupine od dvadesetak djevojaka, sve su nosile radne rukavice. Vodila ih je petnaestogodišnja djevojčica sa pjegicama koja je svoju grupu identificirala kao 128. Prehrambenu Brigadu Los Angelesa. Upravo su završile pet sati branja voća i idu na ručak u kamp pored ceste. Pa, mislio sam, teško da je to brigada, ali je da se odvija puno više organiziranja civila nego što sam sumnjao. Znao sam da je djevojka premlada da bi bila pripadnica Organizacije, a ubrzo je postalo jasno da uopće nema niti ikakvih političkih stavova. Sve što je znala jest da su stvari u gradu zastrašujuće, i kad je jedna gospođa u centru za distribuciju hrane rekla njoj i njezinim roditeljima da mladi koji se prijave za rad na farmi imaju osiguranu hranu i smještaj, te se o njima dobro brinu, pristali su da i ona ode raditi na farmu. To je bilo pred tjedan dana, a jučer je proglašena voditeljicom svoje grupe djevojaka. Pitao sam ju što misli o svom poslu. Kaže da je teško, ali zna da je važno da ona i njezine djevojke uberu čim više voća je moguće, tako da njezini roditelji i prijatelji u gradu imaju što za jesti. Odrasli u kampu objasnili su im kakvu odgovornost imaju. Dali im je govoreno o značajnosti revolucije? Ne, ona ne zna ništa o tome, samo da su Meksikanci koji su radili na farmi otišli, i sada bijelci moraju raditi sav taj posao. Ona misli da je to vjerojatno dobra stvar. Osim toga, sve što su djevojčice učene, jest kako da rade svoj posao. Pa, to i nije loš početak za dvanaest ili petnaestogodišnjake. Biti će kasnije vremena za njihovu daljnju edukaciju. Kad bi se bar s odraslima moglo tako lako surađivati! Djevojke su imale samo jedan prigovor: njihovu hranu. Ima je dovoljno, ali sve je to voće i povrće; nema mesa, mlijeka, čak ni kruha. Očito ljudi koji organiziraju radne brigade imaju još logističkih problema koje moraju riješiti. Zamijenili smo s djevojkama sanduk konzervi sardina i nekoliko kutija krepera za košaru jabuka, i obje strane su imale osjećaj da su dobro prošle. Prolazeći kroz planine sjeverno od Los Angelesa naišli smo na kolonu čuvanu od strane vojske i osoblja Organizacije. Dok smo polako prolazili, promatrao sam zarobljenike i pokušavao shvatiti što su. Nisu ličili ni na crnce ni na meksikance, a opet ih samo malo ličilo na bijelce. Mnoga lica su bila primjetno židovska, dok su drugi imali razne negroidne karakteristike. Čelo kolone skrenulo je slabo korištenim putem prema kanjonu, dok je sama kolona bila duga nekoliko kilometara. Tamo je bilo oko 50.000 ljudi, raznih starostnih skupina i spolova. U zapovjedništvu sam se raspitao u vezi te kolone. Nitko nije bio siguran, iako su svi sumnjali da se radi o Židovima i mješancima prebijelima da bi ih se poslalo na istok sa ostatkom evakuiranih. Sad se prisjećam nečega što me je mučilo pred nekoliko dana: separacija svijetlijih crnaca - gotovo bijelaca, neklasificiranih mješanaca sa raznim azijskim i afričkim elementom - od ostalih za vrijeme operacije evakuiranja. I čini mi se da sada razumijem. Pravi nebijelci su ti s kojima želimo povećati pritisak na bijelce izvan Kalifornije. Prisutstvo gotovo bijelih mješanaca bi samo dovelo do pomutnje, i postoji opasnost da kasnije "prođu" kao bijelci. Bolje ih se riješiti odmah, dok ih imamo pod kontrolom. Imam osjećaj da njihov put u kanjon nema povratnu kartu! Ali očito ima još dosta posla. Očistili smo sve potpuno crnačke, meksičke i židovske kvartove, ali još ima područja, oko pola gradskog područja, gdje Židovi djeluju destruktivno podpomognuti reakcionarnim elementima među bijelcima. Sve su češće demonstracije i neredi u pojedinim područjima, a Židovi se služe letcima i ostalom propagandom za stvaranje nereda i kaosa. Od petka četvero naših ljudi ubijeno je iz snajpera. Nešto se mora učiniti!

25. srpnja. Za ugodnu razliku od predhodnih, proveo sam dan ispitivajući dobrovoljce koji su prešli na naše poručje nakon 4. srpnja, pokušavajući odabrati stotinjak njih za rješavanje određenog problema - sastavljanja grupe koja bi počela obavljati redovno odražavanje i logistiku kojom smo ja i moja jedinica zaokupljeni u posljednje vrijeme. Ljudi s kojima sam razgovarao su preispitani i prije nego su došli do mene, i svi imaju inženjersko ili industrijsko iskustvo. Tu je oko 300 ljudi, uz još stotinjak žena i djece, što je pokazatelj dotoka nove krvi u naše područje. Ne znam koji je točni broj, ali znam da je Organizacija povećala snagu nekoliko puta u području Kalifornije u posljednja tri tjedna - a uzimamo u članstvo samo mali broj novih dobrovoljaca. Većina je organizirana ili u radne brigade, uglavnom za poljoprivredni rad, ili, u većini slučajeva s muškarcima koji su vojno sposobni, dato im je oružje i uniforme. Na taj način postupno povećavamo sigurnost u vojnu silu pod našom kontrolom. Većina tih ljudi nema mnogo vojnog iskustva, i još nismo imali vremena pripremiti ih ideološki poput novih članova Organizacije, ali ipak su skloniji našem programu nego prosječni vojnik. Uključujemo ih u redovne vojne jedinice koliko god brzo možemo. Ispitivao sam ljude o stambenom stanju i obiteljskim prilikama, te o radnom iskustvu. Skoro svi

su raspoređeni u ispraznjene stanove u nekoć crnačkom području, u južnom dijelu Los Angelesa. Organizacija je uspostavila novo zapovjedništvo ondje, i tamo smo održavali sipitivanja. Bilo je malo pritužbi od strane ljudi s kojima sam razgovarao, iako su svi spomenuli nevjerojatno prljave uvjete u kojima se nalaze zgrade u koje su se uselili. Neki stanovi su gotovo nepodobni za stanovanje. Svi su prionuli čišćenju, dezinficiranju i bojanju, tako da su zgrade ubrzo bile prikladne za stanovanje. Na brzinu sam obišao zgrade, i bio sam presretan da mogu vidjeti bijelu djecu kako se mirno igraju gdje su prije horde crnih divljaka plazile. Grupa roditelja još uređuje dvorište zgrada. Skupili su brdo limenaka, boca, razbijenog namještaja, raznih kućanskih uređaja. Većina ovih ljudi došla je ovamo sa malo više od same odjeće na sebi, ostavili su sve iza sebe i riskirali živote da bi bili s nama. Sramota je da ne možemo učiniti više za njih, ali oni su tip koji se može i sam brinuti za sebe. Jedan od prvih dobrovoljaca koje sam uzeo jutros bio je muškarac kojeg sam zadužio da pronade kamion koji bi bio pogodan za redoviti odvoz smeća i dopremu namirnica od distribucijske točke do naselja, što je udaljeno oko desetak kilometara. On će biti odgovoran za ispravnost vozila i za nabavu goriva dok ne uspostavimo mrežu opskrbe gorivom. On je šezdesetogodišnjak koji je prije imao vlastitu tvornicu plastike u Indiani, ali sretan da ovdje može biti smetlar! Dok ne stavimo cijelokupnu civilnu populaciju pod kontrolu, prosječna gustoća naseljenosti u našem dijelu Kalifornije biti će malo manje od polovine gustoće koja je bila mjesec dana. Biti će mnogo slobodnih kuća i stanova za ljude koji budu dolazili, a vjerojatno ćemo polovicu stambenih i poslovnih objekata u području Los Angelesa srušiti, i tamo napraviti parkove. To će biti budućnost, a za sada nam je plan jednostavno naseliti nove ljude privremeno u područja koja su odvojena od onih koja još nismo osigurali. Ali i ovaj početak me ispunjava srećom i ponosom. Koje je to čudo, hodati ulicom kuda su pred samo nekoliko tjedana plazili nebijelci, te vidjeti ponovno bijela lica - čista, sretna, puna entuzijazma, odlučna i puna nade u budućnost! Ni jedna žrtva nije prevelika da bi se uspješno dovršila revolucija i osigurala budućnost za njih!

POGLAVLJE 23

1. kolovoza 1993. Danas je bio Sudnji Dan, krvav, ali neizbježan. Večeras je po prvi put nakon nekoliko tjedana tiho i mirno diljem južne Kalifornije. Ali noć je puna tih strave; sa desetak tisuća stupova ulične rasvjete i stabala vise sablasti. U osvijetljenim područjima vidi ih se posvuda. Čak su i stupovi prometne signalizacije poslužili svrsi, i praktički na svakom uglu kuda sam prošao večeras dok sam išao u zapovjedništvo, naišao sam na obješeno truplo. Viseći sa nadvožnjaka kilometar odavde nalazi ih se tridesetak, svaki sa istim natpisom ispod sebe, na kojem piše "Izdao sam svoju rasu". Dvoje ili troje njih ima na sebi akademsku odoru, i svi su izgleda predavači sa UCLA kampusa. U područjima gdje još nismo uspostavili opskrbu električnom energijom, trupla su manje vidljiva, ali užas u vis u zraku još jače nego u osvijetljenim dijelovima. Morao sam proći kroz dvije neosvijetljene ulice dok sam išao u svoj. Usred ulice vidio sam kako ispred mene stoji osoba. Dok sam prilazio, ostala je nepomična, priječeći mi put. Osjećajući nelagodu, izvadio sam pištolj. Zatim, kad sam prišao desetak metara do osobe, polako se počela okretati prema meni. Bilo je nešto neopisivo čudno u tom okretanju, pa sam stao dok se osoba nastavila polako okretati prema meni. Lagani povjetarac je zapuhao i tračak mjesecineprobio se kroz lišće, te obasjao tijelo. Prva stvar koju sam zamjetio na mjeseci bio je natpis velikim slovima "Osramotila sam svoju rasu". Iznad natpisa nalazilo se lice mlade žene, otvorenih očiju. Konačno sam uspio vidjeti vertikalnu liniju užeta kako nestaje u granama iznad. Očito je uže malo popustilo ili se grana pognula, dok ženine noge nisu došle do pločnika, dajući dojam tijela koje stoji vertikalno svojom voljom. Protrnuo sam i otišao dalje. Ima na tisuće takvih ženskih leševa u gradu, i svi imaju isti natpis oko vrata. To su bijelkinje koje su se udale za, ili su živile sa crncima, Židovima, ili drugim nebijelcima. Ima i muškaraca koji nose natpis "Osramotio sam svoju rasu", ali žene prednjače u tome u omjeru osam na prema jedan. S druge strane, oko devedeset posto leševa sa natpisom "Izdao sam svoju rasu" su muškarci, pa su spolovi prilično izjednačeni. Ovi posljednji su uglavnom političari, pravnici, biznismeni, novinari, sudci, učitelji, birokrati, propovjednici, i ostali koji su zbog svoje karijere ili statusa pomogli promovirati rasnu politiku Sistema. Sistem im je već platio trideset srebrnjaka. Danas smo im mi naplatili.

Počelo je jutros u tri sata. Jučer je bio posebno buran dan, Židovi su razglasom pozivali ljude da napadaju naše jedinice. Vikali su "rasizam mora nestati" i "jednakost zauvijek" i ostale slogane koje su ih Židovi naučili. To me podsjetilo na masovne demonstracije u doba Vijetnamskog rata. Židovi su iskusni u tome. to tri u jutro je većina se razišla i otišli su spavati osim nekoliko grupa tvrdaokornih koji su preko razglasa puštali snimke radio programa Sistema, te apele za "bratstvo" zajedno sa glasnom rock glazbom. Odredi naših jedinica uskladili su satove i odjednom se pojavili u tisuću kvartova odjednom, i svaki vođa odreda imao je dug popis imena i adresa. Glasna glazba odjednom je utihnula i zamjenili su ju zvuci razbijanja

tisuće vratiju. Bilo je poput racija prije nekoliko godina, ali suprotno - i ishod je bio drastičniji i konačan za sve uhvaćene. Jedna od dvije stvari dogodile su se onima koje su odredi izvukli van na ulicu. Ako su bili nebijelci - to je uključivalo sve Židove i svih koji imaju neke nebijele predke - bili su upućeni u kolonu čije je odredište bio kanjon sjeverno od grada. Bilo kakav otpor, odgovaranje, zadržavanje, bili su kažnjeni strijeljanjem na licu mjesta. Bijelci su pak, s druge strane, u gotovo svim slučajevima obješeni na licu mjesta. Jedan od dva unaprijed napravljena plakata objesio im se na prsa, ruke su im se zavezala iza leđa, uže je prebačeno preko najbližeg pogonog mjesta i omča stavljena oko vrata, i odmah je bio povučen u zrak bez velike priče i gubljenja vremena, a vojnici su išli na slijedeće ime s popisa. Vješanja i formiranje kolona za kanjon trajalo je punih deset sati bez prestanka. Kad su jedinice završile svoj posao rano popodne i počele se vraćati kući, područje Los Angelesa bilo je u potpunosti umireno. Stanovnici kvartova gdje smo se mogli jučer sigurno uputiti samo u tenku, sada drhte iza zatvorenih vrata, u strahu da ih se ne bi vidjelo kako gledaju van. Tokom cijelog jutra nije bilo organiziranog otpora našim jedinicama, a do podneva više nije bilo ni želje za otporom. Ja i moji ljudi bili smo usred zbivanja cijeli dan, uglavnom smo se bavili logistikom. Kad su odredi počeli ostajati bez užeta, skinuli smo nekoliko kilometara žice sa električnih stupova da ih iskoriste. Također smo dopremili i stotine ljestava. Mi smo išli od ulice do ulice i čitali na razglas upozorenje da će od sada svaki čin pljačke, pobune, sabotaze, ili odupiranje zapovjedima vojske rezultirati pogubljenjem prekršitelja. Isto vrijedi za sve one koji skrivaju Židove ili druge nebijelce od naših jedinica. Skoro sam došao u sukob sa zapovjednikom jedinice blizu gradske vijećnice jutros oko devet sati. Tamo vodimo sve velike face koje treba objesiti: poznate političare, velik broj poznatih holivudskih glumaca i glumica, i neke TV ličnosti. Da smo ih objesili ispred njihovih kuća kao obične ljude, malo tko bi ih vidio, a željeli smo da oni budu pouka široj javnosti. Iz istog razloga su mnogi svećenici s naše liste odvedeni do tri velike crkve i naše TV ekipe su prenosile pogubljenje. Nevolja je tome što većina njih dolazi do gradske vijećnice više mrtvo nego živo. Vojnici su ih već isprebijali. Jedna poznata glumica, zagovornica rasnog miješanja koja je glumila u nekoliko visokobudžetnih međurasnih "ljubavnih" filmova, već je izgubila većinu kose, jedno oko, nekoliko zuba, da ne spominjemo odjeću - prije nego joj je uže stavljeno oko vrata. Bila je sva u modricama. Ne bih znao tko je da nisam pitao. Pitao sam se, koja je svrha javnog vješanja ako je javnost ne može prepoznati i povezati njeno prijašnje ponašanje sa ovom kaznom? Privukla me gužva koja se napravila oko kamiona koji je upravo stigao. Debeli stariji muškarac, kojeg sam odmah prepoznao kao saveznog sudca koji je donio neke od neviđenih sudskih odluka poput davanja ovlasti za uhićenja Vijeću za Društvene Odnose, odupirao se nastojanjima vojnika da mu skinu pidžamu i preodjenu ga u sudačku odjeću. Jedan od vojnika ga je srušio, a ostala četvorica su ga počeli tući po licu, truhu, i preponama sa kundakom. Bio je u nesvijesti, a možda i mrtav, kad mu je uže stavljeno oko vrata. TV snimatelj snimao je cijeli događaj i prenosio ga uživo. Zgadilo mi se takvo ponašanje, te sam odlučio prigovoriti zapovjedniku te jedinice. Pitao sam ga zašto ne održava disciplinu među ljudima, i rekao sam mu oštrim tonom da su premlaćivanja zarobljenika kontraproduktivna. Moramo održati imidž snage i bezkompromisne okrutnosti prema neprijateljima neše rase, ali nećemo to postići ponašajući se poput bande iz Ugande ili Portorika. (Obavijest čitatelju: Uganda je bila država u Africi tokom Stare Ere dok je taj kontinent još bio naseljen negroidnom rasom. Portoriko je bio tadašnji naziv za otok New Carolina. Sada je nastanjen potomcima bijelih izbjeglica iz područja jugoistočnog dijela SAD-a, ali prije rasnog rata bio je naseljen mješancima čudnih karakteristika.) Povrh svega moramo se prikazati kao disciplinirane, pošto ćemo zahtijevati disciplinu od civilne populacije. Ne smijemo se prepustiti osjećajima frustracije i osobne mržnje već moramo pokazati da je naše ponašanje stalno u svrsi višeg cilja. Narednik je eksplodirao. Vikao je na mene da brinem svoja posla. Kad sam naglasio da to jesu moja posla, pocrvenio je od ljutnje i rekao da on, ne ja, ima odgovornost i da radi najbolje što može pod ovim teškim okolnostima. Točno je naglasio da je Organizacija zamjenila gotovo polovicu ljudi u njegovoj jedinici sa netreniranim novacima prošli mjesec, stoga nije čudno da nedostaje discipline. Nisam mogao proturiječiti tim argumentima, ali zadovoljno sam primjetio da se izderao na grupicu vojnika koji su tukli zarobljenika i naredio im da prestanu, nakon što je otišao od mene. Kad sam malo promislio, došao sam do istih stajališta kao narednik. Naravno, moramo pojačati disciplinu čim prije možemo, ali trenutačno nam više odgovara da među trupama imamo političku sigurnost i manje discipline. Odugovlačili smo s mjerama prema civilnoj populaciji dok god smo mogli, dokle nismo izbacili upitne vojnike i zamjenili ih novim ljudima koji su počeli dolaziti preko granice k nama. Trebalo nam je i vremena da vojsku prilagodimo novom stanju stvari i damo novim ljudima ideološku pripremu za današnji posao. I namjerno smo pustili da se civili dijelomično otmu kontroli, kako bismo imali valjan razlog za poduzimanje radikalnih mjera umjesto plovičnih, koje ne bi dugoročno riješile problem. Još jedan razlog kojeg sam danas doznao bilo je to što nam je trebalo dodatno vremena da se sastavi popis za uhićenje. Već nekoliko godina pripadnici Organizacije grade dosje izdajica i neprijatelja bijele rase. Mogli smo ga koristiti, ali bilo je potrebno mnogo procjenjivanja i selektiranja. U prvu ruku bilo ih je jednostavno previše. Na primjer, bijela obitelj mogla je imati dosje jer je

susjed vidio kako je crnac došao u njihovu kuću na zabavu, ili jer su na autu imali naljepnicu "Svi za jednakost", koje su na veliko dijelila Vijeća za Društvene Odnose. U načelu, ako nije bilo dodatnih dokaza, ljudi nisu bili stavljeni na uhiđbeni popis. Inače bismo morali objesiti više od deset posto bijelačke populacije, praktički nemoguć poduhvat. Čak kad bismo to i mogli učiniti, ne bismo imali dovoljno dobar razlog za to; većina od tih deset posto nisu ništa gori od ostalih devedeset posto. Njima je ispran mozak; oni su slabi i sebični, nemaju osjećaj rasne lojalnosti, ali to vrijedi za većinu ljudi danas. Ljudi su ono što su postali, i to moramo u početku shvatiti. Zapravo, kroz cijelu povijest je bilo jasno da samo mali dio populacije je obično dobar ili zao. Većina je moralno neutralna, u nemogućnosti da razlikuje apsolutno dobro od apsolutnog zla, i odgovor traže od onoga tko je na vrhu u tom trenutku.

Kada su dobri ljudi na vladari i stvaratelji društvenog programa, cijelokupna populacija će se odraziti na tome, te će i ljudi bez ikakvog valjitog smisla o moralu poduprijeti najviše težnje njihovog društva. Ali kad zli ljudi vladaju, što je sluu americi već dugi niz godina, većina populacije će biti sretna u degeneričnosti najgore vrste i objeručke će prihvatiti svaku prljavu i destruktivnu ideju koja se postavi pred njih. Većina sudaca danas, učitelja, glumaca, javnih ličnosti, nisu namjerno zli, ili kriminalni, čak niti cinični, dok slijede židovsko vodstvo. Oni sebe smatraju "dobrim građanima", isto kao što bi mislili za sebe da se ponašaju sasvim suprotno pod utjecajem dobrih vođa. Prema tome, nema ih smisla sve ubiti. Ova moralna slabost morat će se izbrisati iz rase tokom stotine generacija. Za sad je dovoljno eliminirati one koji svijesno i namjerno zli, uz još nekoliko stotina tisuća moralno obogaljenih "dobrih građana" diljem zemlje, kao primjer ostalima. Vješanje nekih od najvećih izdajica rase u svakom susjedstvu u Americi će znatno pomoći u reorjentanju ponašanja većine populacije. Zapravo, ne samo da će pomoći, već je i apsolutno neophodno. Ljudima treba snažan psihološki šok da se ostave starih navika razmišljanja. Sve ja to razumijem, ali ipak moram priznati da me muči ono što sam danas vidio. Kad su uhićenja počela, javnost nije slutila što se sprema, i većina građana bili drski i odupirali su se. Bio sam prisutan u tik zore kad su vojnici izvukli desetak mladih ljudi iz velike kuće pored sveučilišnog kampusa, i oni su, kao i njihovi sustanari koji nisu bili uhićeni, derali se i psovali vojnike, te pljuvali ih. Svi osim jedne osobe bili su Židovi, Crnci, ili mješanci raznih vrsta, a dvoje najglasnijih su strijeljani na licu mjesta, dok su ostali upućeni u kolonu koja je marširala. Posljednja je bila bijela djevojka, oko 19 godina, pomalo mltava ali svejedno lijepa. Pucnjava ju je umirila tako da više nije vojnicima vikala "rasističke svinje", ali pripreme za njezino vješanje su ju opet podsjetile na njezinu sudbinu, pa je postala histerična. Kad joj je rečeno da će platiti cijenu zbog osramoćivanja svoje rase jer je živjela sa crnim ljubavnikom, djevojka je počela vikati "Ali zašto ja?". Dok je uže počelo stiskati njen vrat, promrmljala je "Samo sam radila što i ostali. Zašto ste uzeli mene? To nije pošteno! Zašto ne Helen? I ona je spavala s njim." Dok je djevojka izgovaral svoju posljednju rečenicu, jedna od djevojaka među masom koja je gledala što se zbiva (vjerojatno Helen) zakoraknula je unazad sa strahom na licu. Naravno, nitko nije odgovorio na pitanje "Zašto ja?". Odgovor je jednostavan, njezino ime se našlo na listi, a Helenino nije. Nema ničeka "poštenog" oko toga - ili nepoštenog. Djevojka koja je obješena zaslužila je što je dobila. Helen vjerojatno zaslužuje istu sudbinu - i sigurno ju muči misao na to da bi mogla biti otkrivena i da može platiti istu cijenu kao i njezina prijateljica. Sve to me je naučilo nešto o političkom teroru. Nepredvidivost i nepristranost su važni aspekti njegove efikasnosti. Ima mnogo ljudi u Heleninoj situaciji, čiji strah da grom može svakog časa pogoditi i njih će ih natjerati hodaju kao po jajima. Posebna je pozornost na djevojčinom izjavi "Samo sam radila što i ostali." To je pretjerivanje, ali je opet istina i da ostali nisu pružili loš primjer djevojci, niti ona onda ne bi postala izdajica rase. Platila je za grijeh drugih kao i za svoje. Sada vidim koliko je bitno da u naše ljude ugradimo nove moralne vrijednosti, tako da ne budu moralno izgubljeni poput nesretne djevojke - i poput većine današnje američke populacije. Taj potpuni nedostatak zdravog morala imao sam prilike ponovno vidjeti oko podneva. Vješali smo skupinu od oko 40 trgovaca nekretninama ispred zgrade Asocijacije za Raspodjelu Nekretnina. Svi su sudjelovali u posebnom programu koji je omogućavao niže kredite za rasno mješane parove koji su kupovali stanove u pretežno bijelačkim susjedstvima. Jedan od njih bio je krupan momak oko 35 godina star sa kratkom plavom kosom. Samouvjeren se opravdavao: "Kvragu, pa nikad se ni nisam slagao sa tim rasnim mješanjem. Gadi mi se kad vidim takve obitelji sa svojom mješanom kopiladi. Ali čovjek mora od nečega živjeti. Rekao mi je glavni građevni inspektor da će mi biti lakše izbjegavati prepreke pri dobivanju poslova ako se priključim tom programu." Bez da je to uopće shvatio, rekao nam je da mu je veći dohodak bio ispred rasne lojalnosti, nečega što je na žalost istina za mnoge koji su danas obješeni. Odabrao je svoj put svojevoljno, i zato ne zaslužuje žaljenje. Vojnici se, dakako, nisu svadali s njim. Kada je došao red na njega, objesili su ga na isti način kao i sve one koji su prihvatili svoju sudbinu u tišini. Naređeno im je da ne komuniciraju s nikim, osim kratkog obrazloženja zašto će ta osoba biti obješena. Niti najuvjerljivije iskazivanje nevinosti ili "mora biti neka pogreška" nije ih omelo u svom poslu. Naravno, vjerojatno smo napravili neke pogreške danas, zamjena identiteta, kriva adresa, lažna optužba, ali jednom kad su pogubljenja počela nije više bilo mogućnosti da se pogreške uzmu u obzir. Namjerno smo

stvorili dojam neumoljivosti u javnosti. I očito smo bili vrlo uvjerljivi. Tek su se vojnici vratili u vojarne poslijepodne kad smo počeli diljem grada dobivati dojave o valu ubojstava i tučnjava. Leševi, većina njih imala je ubodne rane, pronađeni su na ulicama, i hodnicima zgrada. I određen broj ozlijeđenih osoba pokupljen je sa ulice od strane naših patrola - ukupno nekoliko stotina. Iako je bilo nekoliko crnaca među ozlijeđenima i probodenima, brzo smo shvatili da su većina bili Židovi. To su očito sve bili pojedinci koje su naši odredi promašili, ali građani nisu. Ispitivajući nekolicinu Židova koji su pretučeni brzo smo otkrili da su se bar neki skrivali kod bijelačkih obitelji. Nakom što je naš proglas objavljen, njihovi zaštitnici su se okrenuli protiv njih i istjerali ih na ulicu. Lokalne osvetoljubive skupine naoružane noževima i palicama dočepale su se ostalih koji nisu niti bili na našim listama. Siguran sam da bez silovite lekcije za Dan Užeta, ne bismo naišli na takvu suradnju građanstva. Vješanja su svi digla iz svojih udobnih fotelja. Sutra poslijepodne će dio mojih ljudi početi organizirati civilne radne brigade za skidanje i pokupljanje leševa, te odvoz na mjesto koje sam već odabrao. To će trajati oko tri - četiri dana, ima oko 55 i 60 tisuća leševa, a po ovom vrućem vremenu to će biti težak posao. Ali koji osjećaj olakšanja da je negativni dio našeg zadatka ovdje završen! Od sada naprijed idemo samo uzbrdo, u pozitivnom smislu, reorganizacija, reedukacija i ponovna izgradnja cjelokupnog društva.

POGLAVLJE 24

8. kolovoza 1993. Posljednja četiri dana na čelu sam novoorganiziranog odjela PRUST (Department of Public Resources, Utilities, Services, and Transportation) za južnu Karolinu. To je samo trenutna dužnost, a u roku od deset dana predat ću dužnost drugom inženjeru, jednom od grupe dobrovoljaca s kojima sam radio posljednja dva tjedna. Imati će na raspolaganju pomoć određenog broja lokalnih ljudi koji su prije bili zaposleni od strane države, ili grada na sličnim poslovima, i uvjerenja sam da će biti u stanju obaviti posao kako treba. Sa više od polovice ljudi opet na svojim radnim mjestima, stvari se polako vraćaju u normalu. Uspostavili smo opskrbu električnom energijom, vodom, kanalizacijski sustav funkcionira, odvoz smeća, telefonske centrale su u funkciji u svim naseljenim područjima - iako i dalje vrijede restrikcije električne energije. Čak smo doveli u funkciju 50 benzinskih stanica, tako da građani kojima njihovi poslovi daju prioritetni status mogu dobiti gorivo za svoje automobile. PRUST ima nadležnost nad cijelom našom enklavom, skroz od Vanderberga do meksičke granice, pa sam se dosta napatovao da bi vidio potrebe i resurse različitih područja. Zadovoljan sam onim što smo uspjeli postići u tako kratkom vremenu. Uz vojsku i Odjel za opskrbu hranom, PRUST ima glavnu zadaću u održavanju stabilnosti ovdje. Jedan od najzanimljivijih aspekata mojeg posla bila je suradnja sa Odjelom za opskrbu hranom. Oni proizvode hranu, mi ju prevozimo, skladištimo i distribuiramo. Morali smo riješiti nekoliko problema, posebno zato jer dio hrane koji se proizvodi ne ide direktno sa polja na distribucijska mjesta, nego se najprije prerađuje. To znači da Odjel za opskrbu hranom mora djelomično preuzeti posao skladištenja i transporta do tvornica za preradu, prije nego PRUST preuzme odgovornost. Moraju također imati i posebno organiziran prijevoz radnika od njihovih kuća do radnog mjesta i natrag. Morao sam se upoznati sa sistemom rada tog Odjela kako bih odlučio kako da izvršimo svoju dužnost. Zadivljen sam onime što sam vidio. Mobilizirali su oko 600.000 radnika - oko četvrtinu ukupne radne populacije pod našim nadzorom - za proizvodnju hrane. Između 10 i 15 posto tih radnika su bijelci koji su i prije radili na farmama i rančevima u ovom području. Skoro trećina su mladi dobrovoljci između 12 i 18 godina. Ostali ljudi su iz urbanih područja koji su prije radili na zanimanjima koja nisu toliko esencijalna i raspoređeni su u ove radne grupe. Mnogi iz ove posljednje grupe zapravo sada rade prvi stvarno produktivan posao u svom životu. To znači da taj odjel ima važnu ulogu u društvenoj rehabilitaciji kao i u proizvodnji hrane, a naš Odjel za obrazovanje usko surađuje s njima. Svaki radnik ima tjedno deset sati predavanja, i ocjenjuje ga se ne samo prema njegovom stavu prema poslu i produktivnosti, već i prema njegovom odnosu prema tim predavanjima. Radnici se stalno sele po grupama na temelju njihova odnosa prema poslu i učinkovitosti u predhodnoj grupi. Na ovaj način već počinju proizlaziti iz radnih grupa iskusni radnici koji mogu voditi radne grupe. Od njih će neki biti odabrani za kandidate za članstvo u Organizaciji. U nekoliko navrata razgovarao sam sa radnicima na poljima. Moral je ovisio o sastavu radne grupe, od nekadašnjih društvenih parazita do već iskusnih i učinkovitih radnika, ali nije bio ispod zadovoljavajućeg. Svima je razjašnjeno da, unatoč nevoljama koje je revolucija donijela, sada smo sigurni da će biti dosta hrane za svih - ali oni koji ne će raditi ne će ni jesti. Ono što me prvo impresioniralo bila je činjenica da su sva lica koja sam vidio na polju bila bijela, nema Meksikanaca, nema azijata, Crnaca ili mješanaca. Zrak izgleda čišći, nebo vedrije, život sretniji. I radnici na poljima primjete razliku, bilo da su ideološki uz nas ili ne. Među njima se širi novi osjećaj solidarnosti, nesebične suradnje kako bi završili zajednički zadatak. Većina vijesti diljem zemlje su dobre za nas. Iako se Sistem i dalje drži, to još uspeva samo otvoreno i brutalnom represijom. Cijela zemlja je pod izvanrednim

stanjem, a vlast se uvelike oslanja na naoružane crnačke odrede koji nastoje zastrašiti bijelačku populaciju. Polovica regularnih vojnih postrojbi i dalje se nalazi u vojarnama jer ih Sistem smatra nepouzdanima. Situacija je posvuda sve gora. Nestanci struje, prekidi u komunikaciji i transportu, bombaški napadi, pomanjkanje hrane, ubojstva, i masivna industrijska sabotaza stvaraju nered. Naše jedinice rade junački posao, ali gubitci su nam veliki. Za sada je jedini cilj održati pritisak na Sistem i javnost napadajući svaku moguću metu nanovo. Od dobrovoljaca koji nam stalno dolaze preko neprijateljskih linija na naše područje, uvijek dobivamo iste priče o efektu kojeg takvi kaotični uvjeti imaju na ljude. Bijeli liberali i manjine histerično viču na vlast da se "nešto učini", konzervativci jadikuju, mašući rukama i prozivanjem "neodgovornosti" za sve ovo, a običnom građaninu je dosta više svega; nas, Sistema, crnaca, raznih liberala i konzervativaca. Samo se žele vratiti u "normalu" i komfor na koji su navikli, čim prije moguće. Propaganda Sistema čini buku oko evakuacije nebijelaca iz našeg područja i likvidacija izdajica rase i ostalih neprijateljskih i degenerativnih elemenata ovdje. Nema željeni učinak, osim među liberalima i manjinama. Većina populacije je preokupirana sa vlastitim problemima da bi se posvetila "žrtvama rasizma". U sjevernoj Kaliforniji stvari postaju sve kompliciranije i van kontrole. General Harding je stvarno uprskao stvar. Tako nam i treba kad surađujemo sa konzervativcem; on, poput ostalih nije bio prisutan kad se pamet dijelila, pa je dobio dvostruku dozu svinjske pameti umjesto toga. (Obavijest čitatelju: Turner govori o Generalu Arnoldu Hardingu, zapovjedniku vojne zračne baze u Travisu, koja se nalazila na polua puta između San Franciscusa i Sacramenta. Hardingova uloga u Velikoj Revoluciji, iako značajna, trajala je samo 11 tjedana; na posljetku je likvidiran od strane Organizacije 16. rujna 1993, nakon što nekoliko prethodnih pokušaja nije uspjelo.) Ako se stanje u području San Franciscusa i Sacramenta ubrzo ne popravi, lako da ćemo upasti u sukob sa trupama pod Hardingovim zapovjedništvom. Sistem bi to baš volio. Jedino što je Hardnig do sada učinio kako treba bio je prekid poslušnosti Washingtonu tokom prvog tjedna naše ofenzive, čim je postalo jasno da Sistem gubi u Kaliforniji. Samoinicijativno je proglasio neovisnu vojnu vladu u sjevernoj Kaliforniji i prikupio je gotovo sve časnike koji su ondje stacionirani (osim naših agenata unutar časničkog kadra, naravno) da krenu njegovim putem. Revolucionarno Zapovjedništvo je donijelo taktičku odluku da pusti Hardinga da odigra svoju ulogu, a našim ljudima je naređeno da mu se ne suprotstavljaju. to je imalo učinak smanjenja naših gubitaka, iako je vojska pretrpjela puno veće gubitke nego u južnoj Kaliforniji. To je zato jer Harding nije poduzeo dovoljno radikalne mjere u vezi crnačkog vojnog osoblja i uspostave vlastitog autoriteta. Nije uspio ni staviti civilnu populaciju pod kontrolu, jer ne shvaća potrebu za radikalnim mjerama. Židovi i drugi boljševički elementi u San Franciscu pletu mrežu oko njega, a Meksikanci u Sacramentu stvaraju nered bez prestanka već mjesec dana. Kad je delegacija naših ljudi otišla do Hardinga prošli mjesec i predložila zajedničku vlast Organizacije i vojske za sjevernu Kaliforniju, sa Hardingovim snagama koje obavljaju obrambene poslove i Organizacijom koja se brine o civilnoj populaciji, uključujući policijske poslove, Harding ih je uhitio i odbio ih pustiti. Od tada stalno daje idiotske proglose o "ponovnoj uspostavi Ustava", istrebljenju "komunizma i pornografije", održavanju novih izbora kako bi se ponovno uspostavio "republikanski oblik vlade utemeljen od strane naših predaka", što god da to znači. A naše radikalne mjere opisao je kao "komunizam". Začuden je jer nismo održali nekakav oblik javnog referenduma prije iseljenja nebijelaca, te što nismo omogućili individualna suđenja Židovima i izdajicama rase. Zar ta stara luda ne razumije da su se Amerikanci glasanjem sami doveli u situaciju u kojoj se sad nalaze? Zar ne razumije da su Židovi preuzeli vlast u državi upravo prema Ustavu? Gdje on misli da bi novi izbori sada vodili, sa ovom generacijom TV glasača, osim natrag u istu židovsku svinjariju? I kako on misli da smo mogli riješiti probleme ovdje ako ne radikalnim mjerama? Zar Harding ne razumije da će kaos u ovom području biti sve veći dok ne identificira kategorije ljudi odgovorne za taj kaos i obračuna se s njima kategorički - da je nemoguće njemu samome, s obzirom na brojeve koji su u pitanju, da se obračuna s Židovima, crncima, Meksikancima, i ostalim problematičnim elementima? Očito ne, jer taj idiot i dalje apelira na "odgovorne" crnačke vođe i "patriotske" Židove da mu pomognu uspostaviti red. Harding, poput većina konzervativaca, se ne može natjerati da učini ono što treba, jer bi značilo kažnjavanje "nevinih" zajedno sa "krivima", "dobrih" crnaca i "lojalnih" Židova zajedno sa ostalima - kao da ti pojmovi imaju neko značenje u tom kontekstu. Zbog toga nemoćno promatra kako sve ide k vragu i civili u njegovom području umiru od gladi. Generali bi trebali biti jačeg kova. Nama u prilog ide činjenica da sve više bijelih izbjeglica sa sjevera prelazi na našu stranu. Više ljudi je došlo na naše područje u posljednja dva tjedna kako bi pobjeglo od anarhije u San Franciscu nego sa područja koje kontrolira Sistem. I na kraju, interesantno je vidjeti pravi primjer tri društvena uređenja istovremeno pred nama: na sjeveru konzervativni režim; na istoku liberalno-židovsku demokraciju; i ovdje, početak sasvim novog svijeta kako raste iz ruševina starog.

23. kolovoz Danas opet idem za Washington. Bio sam u Vanderbergu četiri dana i učio kako funkcioniraju nuklearne bojeve glave. Zapovjedam skupinom koja će prevesti četiri bojeve glave snage 60 kilotona u Washington i postaviti ih na ključne lokacije u i oko grada. Oko 50 drugih članova Ordera podučavani su

zajedno sa mnom kao vođe skupina. To znači ukupno oko 200 bojnih glava diljem zemlje, i to samo za početak. Sve glave su iste; skinute su sa hrpe 240 milimetarskih topničkih projektila koje su naši ljudi našli ovdje. Djelomično su modificirane, teko da se mogu aktivirati radio signalom. One će biti naše osiguranje, u slučaju da izgubimo raketnu bazu ovdje. Ovaj zadatak je najteži od svih koje sam do sada imao. Biti će puno teže nego raznijeti zgradu FBI-a pred dvije godine. Nas petero morao proći 6.000 kilometara neprijateljskog teritorija noseći nuklearne bombe koje teže ukupno 280 kilograma, bez da nas ulove. Zatim se moramo usuljati u područja koja su dobro čuvana i sakriti ih, tako da nema velike mogućnosti da ih pronađu. Osim svih opasnosti, od kojih me steže u grlu, imam loš predosjećaj vezan uz ovaj zadatak. S jedne strane, ne želim napustiti Kaliforniju. Prisustvovati rađanju novog društva bila je velika nagrada za mene, a naš posao je tek započeo. Novi projekti se pojavljuju svaki dan, i želim im prisustvovati. Polazimo temelje za novi društveni poredak koji će služiti našoj rasi slijedećih tisuću godina. I moći raditi i živjeti u zdravom, bijelačkom svijetu - to je nešto neprocjenjivo za mene. Ovih nekoliko posljednjih tjedana bili su predivni. Strašno me deprimira pomisao na to da moram ostaviti ovu bijelu oazu i još jednom zaroniti u zahodsku jamu prepunu mješanaca, crnaca, Židova i bolesnih uvrnutih bijelih liberala. S druge strane, prošlo je više od tri mjeseca od kako sam vidio Katherine, a čini se kao cijela godina. Jedna stvar koja je ograničila moj entuzijazam oko svega što smo postigli jest ta što sve to nisam mogao podijeliti s njom. A sada kad su se stvari promijenile, ona i ostali u Washingtonu žive u mnogo težim okolnostima nego mi ovdje u Kaliforniji. Znajući to, svaki dan me sve više grize to što sam ovdje. Ipak, najjači osjećaj kojeg sad imam jest osjećaj odgovornosti. Ponosan sam na to što su mi povjereni tako važni zadatci, iako sam samo uvjetni član Ordera. Moram sve ostale osjećaje staviti na stranu dok moj posao ne završi. Tokom posljednja četiri dana nisam samo naučio strukturu i funkcioniranje bojnih glava za koje sam odgovoran, već i zašto je ovaj zadatak tako važan. To je uključivalo lekciju iz strategije koja je bila poput otrježenja. Ljudi u Revolucionarnom Zapovjedništvu, sa pogledom uprtim prema konačnom cilju i dugoročnom planu ratovanja, nisu se dopustili zavarati našim uspjesima u Kaliforniji i trenutačnim poteškoćama koje zaokupljaju Sistem. Činjenice su slijedeće:

Prvo, izvan Kalifornije Sistem ostaje netaknut, a omjer njihovih i naših snaga gori je nego prije 4. srpnja. To je zato jer smo slali naše ljude posvuda diljem zemlje kako bi Sistem bio van ravnoteže dovoljno dugo da se mi ovdje konsolidiramo.

Drugo, unatoč vojnim snagama pod našom kontrolom ovdje, Sistem će biti u stanju s vrlo malo napora srušiti nas na tlo konvencionalnim oružjem, čim sredi neke probleme glede morala među svojim trupama. Jedina stvar koja ih je za sad u tome sprečavala bila je naša prijetnja nuklearnom odmazdom prema New Yorku i Tel Avivu.

Treće, naša nuklearna prijetnja je u smrtnoj opasnosti da bude neutralizirana. Sistem je u mogućnosti pokrenuti napad koji će uništiti naše lansirne rampe prije nego lansiramo projekte. Revolucionarno Zapovjedništvo ima informacije da se takvo nešto upravo sprema. Sistem još jedino čeka dok ne završi vojna reorganizacija koja će im dati sigurnost u političku odanost američke vojske. Žele da vojska krene odmah poslije onesposobljavanje naših nuklearnih kapaciteta, masivna invazija koja će nas uništiti u nekoliko dana. Još gore, Sistem ima i alternativni plan koji se odnosi na kompletno nuklearno uništenje južne Kalifornije. Izvršit će taj plan ako ne uspije sa reorganizacijom svojih vojnih jedinica unutar slijedećih nekoliko tjedana.

Još ne znamo točan plan, ali imamo informacije da je oko 25.000 najbogatijih i najutjecajnijih Židova i njihovih obitelji već napustilo New York u posljednjih deset dana, većina od njih uzela je manji dio prtljage sa sobom, dovoljno za dva - tri tjedna odmora. Dakle, naša strategija je počela padati u vodu. Kad bismo mogli neprijatelja držati u ovom stanju barem godinu - dvije, sa našom prijetnjom nuklearnom osvetom, tada bismo imali šanse. Sa Kalifornijom kao bazom, i populacijom preko pet miliona bijalca za regrutaciju, mogli bismo postepeno eskalirati naš gerilski rat diljem zemlje. Ali bez Kalifornije to ne možemo, i Sistem to zna. Dakle, ono što moramo čim prije učiniti, jest raspršiti velik broj nuklearnih bombi diljem zemlje. Zatim ćemo detonirati barem jednu od tih bombi da uvjerimo Sistem kakva je nova situacija. Ako nakon toga Sistem napadne Kaliforniju, morat ćemo detonirati sve ili većinu naših bombi, u pokušaju da uništimo sposobnost Sistema za organizirani odpor. Na žalost, mnogo bijelačke populacije diljem zemlje biti će izgubljeno ako budemo primorani učiniti tu krajnost. Zemlja će također biti u opasnosti od invazije drugih zemalja. Doista, mračna budućnost.

POGLAVLJE 25

4. rujna 1993. Iako sam bio u Washingtonu pred tjedan dana, ovo je prva prilika da mogu pisati. Nakon puta smo proveli nekoliko ludih dana postavljajući dvije bombe. Sinoć je bila prva noć koju sam proveo na

miru sa Katherine. A sutra opet idemo postavljati bombe. Put iz Kalifornije bio je poput ludog filma. Iako su mi svi događaji još svježiji, ne mogu vjerovati da su se stvarno dogodili. Uvjeti u ovoj zemlji promijenili su toliko u ovih devet tjedana da uopće više ne prepoznajem ovo društvo, i sva pravila po kojima smo živjeli više ne vrijede. Iznenadio sam se kako smo lako izašli iz naše enklave. Neprijateljski vojnici su grupirani u nekoliko pograničnih područja uz glavne puteve, te nekoliko jedinica koje čuvaju zaobilazne puteve. Te jedinice pak ne vrše nikakve patrole, te je vrlo lako ih zaobići, čemu je dokaz stalno prelazanje bijelih izbjeglica na naš teritorij. Uzeli smo vojni kamion, te krenuli prema Bakersfieldu i zatim sjeveroistočno još 40 kilometara, odprilike kilometar od cestovne blokade koju drže crnačke jedinice. Vidjeli smo ih i oni su vidjeli nas, ali nas nisu pokušali zaustaviti dok smo skrenuli sa glavne ceste prema šumskoj cesti. Već smo bili u podnožju Sierra masiva. Nakon sata truckanja po jedva prohodnim planinskim cestama, opet smo se vratili na autocestu, sigurno iza cestovnih blokada, ali duboko u neprijateljskom teritoriju. Nismo se previše brinuli da ćemo naletiti na odpor u planinama, znali smo da je najveća koncentracija neprijateljskih vojnika u China Lakeu, s druge strane Sierra, i namjeravali smo skrenuti sjeverno prije njih na autocestu 39S. Naš plan je bio; ako susretremo opskrbeni kamion koji ide prema blokadi u Bakersfieldu, da ga onesposobimo zajedno sa putnicima prije nego shvate da smo mi "neprijatelj". Nas svih petero držali smo odkočene automatske puške spremne za paljbu i dva ručne raketna bacača sa strane, ali nismo sreli nikakva vozila. Znali smo da ćemo, unatoč nedostatku prometa u planina, sigurno naići na gust promet kad dođemo na 39S, glavnu autocestu istočno od planina. Naše izviđačke patrole nam nisu bile u stanju dati ništa osim generalizirane slike položaja jedinica toliko daleko na istoku, pa nismo znali što da očekujemo od cestovnih blokada i ostalih kontola. Znali smo ipak da je manje od deset posto vojnika uz granicu bijelaca. Sistem postepeno sve više dobiva povjerenje u bijelačke jedinice, ali ih još izbjegava koristiti uz granicu, gdje bi mogli doći u iskušenje da prijeđu na našu stranu. Nekoliko bijelih časnika u tom području, iako osvjedočenih niggerlovera, još je pod posebnom pažnjom i na njih se gleda s prijezirom i nepovjerenjem od strane crnaca. Naši špijuni izvjestili su ns o nekoliko slučajeva gdje su bijeli odmetnici bili ponižavani i zlostavljani od strane njihovih suboraca crnaca. Računajući na to, odlučili smo da imamo veće šanse kao nebijelci. U skladu s tim, svi smo imali opremu za maskiranje, tamnu maskaru na licima i rukama i odgovarajuće pločice s imenima na uniformama. Mislili smo da ćemo lakše proći kao meksikanci, sve dok ne nađemo na prave latinose. Četiri dan zvao sam se "Jesus Garcia". Naš vozač, "poručnik Rodriguez", uživao se u tu ulogu, mašući i smiješeći se kad god bismo prošli pored grupe crnih vojnika. Dva put su nas i zaustavili na kontrolnim točkama. Također smo imali uključen radio sa meksičkom stanicom koja je puštala njihovu glazbu kad god bismo bili blizu neprijateljskih vojnika. Jednom, kad smo trebali natočiti goriva, bili smo u napasti da se zaustavimo na vojnoj stanici za opskrbu gorivom, ali dugačak red kamiona i mnoštvo crnaca nagnali su nas da odustanemo od tog rizika. Umjesto toga smo se zaustavili uz restoran sa pumpom u podnožju planine Whitney. Mjesto je izgledalo napušteno, pa su dvojica naših ljudi počeli točiti gorivo, dok smo mi ostali krenuli prema restoranu da si uzmemo hrane za put. Unutra smo našli četiri vojnika, podosta pijane, kako sjede za stolom s praznim bocama i čašama; troje crnaca i jedan bijelac.

"Ima li koga da platim za gorivo i hranu?" Pitao sam.

"Nema, uzmi što ti treba, čovječe. Otjerali smo vlasnike pred tri dana," odgovorio je jedan od crnaca.

"ali ne prije nego smo se zabavili s njihovim kreći, a?" bijelac je naglasio, naguravajući jednom od svojih kompanjona.

Možda zbog pogleda koji sam mu uputio, ili je primjetio plave oči "poručnika Rodrigueza", ili nam se šminka na licu počela razmazivati od znoja; u svakom slučaju, bijeli vojnik se odjednom prestao smijati i prošaptao je nešto crncima. Istovremeno se nagnuo da posegno prema svom oružju, koja je bila oslonjena na stol. Prije nego je uopće dotaknuo oružje, skinuo sam svoj M16 sa ramena i izrešetao grupicu za stolom. Troje crnaca bilo je mrtvo, ali njihov bijeli kompanjon, iako mu je metak prošao kroz grudni koš, ustao se i sjeo za stolicu i zapitao smirenim glasom; "Čovječe, koji ti je vrug?" "Poručnik Rodriguez" ga je dokrajčio. Izvukao je bajunetu uhvatio umirućeg bijelca za kosu, srušio ga na pod, sa bajunetom pod njegovom bradom. "Smeće jedno izdajničko! Pridruži se svojoj crnačkoj braći!" I jednim divljačkim potez "poručnik Rodriguez ga je praktički obezglavio.

Desetak kilometara dalje, na skretanju za istok, kamo smo mislili krenuti, džip vojne policije sa dva crnca stajao je na cesti. Treći crnac upravljao je prometom, i usmjeravao sav promet na ostale pravce. Ignorirali smo njegove signale i skrenuli desno, u čim većem polukrugu kako bismo zaobišli džip. Crni prometnik počeo je iz sveg glasa zviždati, te su sva trojica počeli mahati rukama i vikati na nas, ali je nas "poručnik Rodriguez" se samo nasmiješio i pozdravljao crnce "Siest frijole! Hasta la vista!" i ostalim španjolskim riječima koje su mu pale na pamet, te odlučno stisnuo gas i udaljio se niz cestu. Ostavili smo crnceu dimu prašine i pijeska. Crnac sa zviždaljkom je i dalje mahao rukama, ali smo ubrzo ušli u zavoj i više ga nismo vidjeli. Očito ni on ni njegovi kompanjoni nisu smatrali vrijednim pratiti nas, ali su naša tri čovjeka u

sanduku kamiona ipak spremno držali prste na obaraču automatskih pušaka. Od tad pa sve do prigradskih naselja ST. Louisa nismo susreli vojnike Sistema. Ali to nam je uspjelo samo tako što smo izbjegavali glavne autoceste i gradove. Išli smo po planinama i pustinjama Kalifornije, Nevade, Utaha i Kolorada, poljima Kanzasa i planinama Missouria, ukupno 75 sati, stajali smo samo da natočimo gorivo i da vršimo nuždu. Dok su se dvojica vozila ispred, a treći je držao stražu iza, dvojica su se u to vrijeme pokušavala naspavati, iako bez puno uspjeha. Kad smo stigli u istočni Missouri promijenili smo taktiku, iz dva razloga. Prvo, čuli smo preko radija o bombaškim napadima na Miami i Charleston i ultimatum Organizacije Sistemu. To je povećalo važnost vremenskog faktora još više; nismo si mogli dopustiti daljnja kašnjenja zbog putovanja zaobilaznim cestama. Drugo, opasnost da nas vlasti zaustave između St. Louisa i Washingtona uvelike se smanjila pa smo mogli primijeniti novu taktiku. Pratili smo civilne i vojne radio stanice tokom putovanja, i bili smo oko 150 kilometara zapadno od St. Louisa kada je posebno izvješće uletjelo u popodnevnu prognozu vremena. Prethodnog dana, u podne, nuklearna bomba detonirana je bez upozorenja u Miamiu, rekao je izvjestitelj, i ubila oko 60.000 ljudi te izazvala veliku štetu. Druga nuklearna bomba detonirana je u okolici Charlestona u Južnoj Carolini, prije samo četiri sata, ali izvještaj o žrtvama i šteti još nije stigao. Obje detonacije bile su djelo Organizacije, rekao je izvjestitelj, i sada će pročitati ultimatum koji je Organizacija postavila. Zapisao sam kako glasi ultimatum od riječi do riječi, i to bi bilo sljedeće:

"Predsjedniku i Kongresu Sjedinjenih Američkih Država i zapovjednicima oružanih snaga, mi, Revolucionarno Zapovjedništvo Organizacije, postavljamo sljedeće zahtjeve i upozorenja:

Prvo, odmah obustavite nakupljanje vojnih snaga u istočnoj Kaliforniji i obližnjim područjima i odustanite od planova za invaziju na oslobođenu zonu Kalifornija.

Drugo, odustanite od bilo kakvog plana za nuklearni napad protiv oslobođene zone Kalifornija ili bilo kojeg njenog dijela.

Treće, obznanite ljudima diljem S.A.D. putem svojim medija ove zahtjeve i upozorenja. Ako ne ispunite ove zahtjeve do sutra u podne, 27. kolovoza, detonirat ćemo drugu nuklearnu napravu u nekom naseljenom području, kao što smo učinili u Miamiu prije nekoliko minuta. Nastavit ćemo detonirati nuklearne naprave svakih 12 sati dok ne udovoljite našim zahtjevima. Nadalje va upozoravamo da ukoliko izvedete bilo kakav iznenadni neprijateljski potez protiv oslobođene zone Kalifornija, istovremeno ćemo detonirati preko 500 nuklearnih naprava koje se već nalaze sakrivene diljem S.A.D.-a. Više od 40 tih naprava nalaze se u području New Yorka. Nadalje, iskoristit ćemo i sve nuklearne projektile koji nam se nalaze na raspolaganju za uništenje židovske prisutnosti u Palestini.

Na samom kraju, upozoravamo vas, da u svakom slučaju namjeravamo osloboditi najprije S.A.D., a kasnije i ostatak svijeta. Kada to učinimo, likvidirat ćemo sve neprijatelje, uključujući i sve bijele osobe koje su svijesno pomagale tim neprijeteljima. Svijesni smo sada, a biti ćemo i ubuduće svijesni svih naredbi koje dobivate od strane svojih židovskih gospodara. Napustite put izdaje, ili napustite nadu u sebe kada padnete u ruke ljudi koje ste izdali."

(Obavijest čitatelju: Turnerova verzija ultimatum je u načelu ispravna, osim nekoliko manjih pogrešaka u redu riječi i propuštanja jedne rečenice. Cijeli i točan tekst ultimatum nalazi se u devetom poglavlju "Povijesti Velike Revolucije" profesora Andersona.) Skrenuli smo s ceste kad je posebno izvješće stiglo, te nam je trebalo nekoliko minuta da se saberemo. Nismo očekivali da će se stvari tako brzo odvijati. Oni dečki koji su krenuli sa bombama u Miami i Charleston mora da su krenuli nekoliko dana ranije ili su stvarno jurili po autocesti ako su tako brzo stigli. Unatoč našoj neprestanoj vožnji, osjećali smo se poput nekakvih zabušanata i ljenčina. Znali smo da su stvari otišle k vragu, nalazili smo se usred nuklearnog građanskog rata, a sljedećih nekoliko dana moglo bi odlučiti sudbinu planeta. Sada je bilo ili Židovi ili bijela rasa, i znalo se da više nema povratka. Još nisam shvatio sve pojedinosti naše strategije koja je dovela do ultimatum. Ne znam zašto su, na primjer, Miami i Charleston izabrani za prvotne mete – iako sam čuo glasinu da su se bogati Židovi iz New Yorka privremeno preselili u područje Charlestona, a Miami ionako ima sasvim dosta Židova. Ali zašto odmah ne napasti New York? Možda naše bombe zapravo nisu ni postavljene u New Yorku, unatoč onome što ultimatum govori. Nije mi jasno ni zašto je ultimatum imao ovakav oblik: samo batina bez mrkve. Možda je namjera bila da napravi čim veću zbrku, što je slučaj. Ili možda je bilo nekih tajnih dogovora između Revolucionarnog Zapovjedništva i vojnih zapovjednika Sistema koji su dogovorili oblik ultimatum. U svakom slučaju, imalo je strašan učinak. Židovi i gotovo svi političari su u jednoj frakciji, a gotovo svi vojni zapovjednici su u drugoj. Židovska frakcija zahtjeva trenutačno nuklearno uništenje Kalifornije, bez obzira na posljedice. Prokleti goyim dignuo je ruku na Izabrani Narod i stoga mora biti uništen pod svaku cijenu. Vojna frakcija, s druge strane, želi privremeno primirje, dok se pokušava pronaći naših "500 (oprostivo pretjerivanje) nuklearnih naprava" i onesposobiti ih. Nakon što smo čuli izvješće, jedina misao bila nam je kako čim prije dopremiti taj smrtonosni teret u Washington čim je prije moguće. Znali smo da će svi biti zatečeni posljednjim događajima, te smo odlučili

iskoristiti opće stanje tako što smo prurušili kamion u vozilo Crvenog Križa i krenuli autocestom prema odredištu. Nismo imali sirenu, ali smo imali rotirajuća crvena svjetla, i bojom koju smo kupili u seoskoj željezariji obojili odgovarajuće dijelove kamiona u znakove Crvenog Križa. Nakon toga smo stigli u Washington u manje od 20 sati, unatoč kaotičnim uvjetima na autocesti. Vozili smo i po bankinama da zaobiđemo gužvu, vozili smo lijevom stranom ceste sa upaljenim rotirajućim svjetlima, zakrčena raskrižja zaobilazili smo vožnjom po polju, ignorirali prometnike, prolazili bez stajanja na više od deset kontrolnih točaka. Naša prva bomba išla je u Fort Belvoir, veliku vojnu bazu južno od Washingtona gdje sam bio zatvoren pred više od godinu dana. Morali smo čekati dva izluđujuća dana da dođemo u kontakt sa našom vezom iznutra koja može unijeti bombu unutra i sakriti je. "Rodriguez" je preskočio ogradu sa bombom na svojim leđima. Slijedeći dan primio sam od njega radio signal kojim potvrđuje da je zadatak obavljen. U međuvremenu, mi ostali postavili smo drugu bombu u okrugu Columbia gdje će moći pokupiti nekoliko stotina tisuća crnaca kada eksplodira, da i ne spominjem nekoliko vladinih agencija i dobar dio trgovačke mreže. Nisam imao konačne zapovjedi za treću bombu sve do danas popodne. Ona će ići u Silver Spring sjeverno odavde – centar Marylanda – prigradske židovske zajednice. Četrta je namijenjena Pentagonu, ali osiguranje je takvo da još ne znam kako ću uopće prići blizu. Moram priznati da mi misli nisu bile samo na poslu od kad sam došao. Katherine i ja smo uzeli nešto vremena da bismo bili zajedno. Ni jedno od nas nije imalo predodžbu koliko smo počeli značiti jedno drugome dok nas okolnosti nisu ponovno razdvojile ovog ljeta, tako brzo nakon mog bijega iz zatvora. U onih mjesec dana koliko smo bili zajedno ovo proljeće, prije nego sam poslan u Texas, pa u Colorado i na kraju u Kaliforniju, postalo smo toliko bliski koliko dvoje ljudi može biti. Okolnosti su bile teške za Katherine i ostale dok me nije bilo, posebno nakon 4. srpnja. Bili su pod velikim pritiskom sa dviju strana. Organizacija ih je bez milosti tjerala da održavaju nivo aktivizma, dok je opasnost od hapšenja postajala sve veća. Sistem pribjegava novim metodama u borbi protiv nas: masivne pretrage od kuće do kuće u raznim kvartovima, astronomske nagrade doušnicima, veće kontrole nad kretanjem civila. U drugim dijelovima zemlja represivne mjere su bile sporadične, a u nekima su čak popustile gdje sistem nije bio u stanju održavati javni red – posebno nakon panike prouzročene eksplozijama u Miamiu i Charlestonu. Ali u Washingtonu i okolici Sistem i dalje drži sve pod svojom čvrstom kontrolom. Kasno poslijepodne Katherine i ja izašli smo iz trgovine na nekoliko sati u šetnju. Prošli smo pored nekoliko skupina vojnika sa stronjicama ispred poslovnih zgrada, pored ruševine stanice podzemne željeznice gdje je Katherine prije dva tjedna postavila bombu, kroz park gdje je netko na megafon apelirao "svim poštenim građanima" da odmah prijave političkoj policiji i najmanje naznake rasizma među svojim susjedima i suradnicima, i na kraju smo došli do jednog od glavnih mostova preko rijeke Potomac koji spaja Virginiju i okrug Columbia. Nije bilo prometa jer je dio mosta srušen. Organizacija ga je srušila u srpnju, i još nije bilo nikakvih pokušaja da ga se popravi. Bilo je prilično tiho na kraju mosta, čulo se samo zavijanje policijskih sirena u daljini i povremeni zvuk helikoptera. Pričali smo zagrljeni, i promatrali prizor oko nas dok je sunce zapadalo. Mi i naši drugovi smo sigurno ostavili velik dojam na svijet u posljednjih nekoliko mjeseci – i na prigradski svijet bijelih ljudi na virdžinijske strane mosta i na svijet Sistema i vladinih ureda s druge strane. A ipak je Sistem očito previše prisutan svuda oko nas. Koja razlika u odnosu na situaciju u Kaliforniji! Katherine je bila puna pitanja o životu u oslobođenoj zoni, i pokušao sam joj najbolje objasniti, ali mislim da riječi nisu dovoljne da opišu razliku koju sam osjećao kad sam bio u Kaliforniji u odnosu na ovo tu. To je više stvar duhovnosti nego samo razlika u političkom i društvenom okruženju. Dok smo stajali na rubu srušenog mosta, a naša tijela su bila stisnuta, i svijet je oko nas bivao sve tamniji, skupina mladih crnaca došla je na drugu stranu srušenog mosta, sa wašingtonske strane. Počeli su se ludirati u tipičnom crnačkom stilu, dvoje njih pišalo je u vodu. Na kraju nas je jedan od njih vidio, i počeli su vikati i pokazivati razne stvari. Za mene je barem, to bila upravo ona razlika koju nisam mogao opisati riječima.

POGLAVLJE 26

18. rujna 1993. Toliko toga se dogodilo, puno toga je izgubljeno u protekla dva tjedna, jedva da se mogu prisiliti da pišem o tome. Živ sam i zdrav, a ipak ima trenutaka kada zavidim onim desecima miliona koji su poginuli posljednjih dana. Moja duša je prazna, poput živog mrtvaca sam. Mislio sam o jednoj stvari, jedino što mi je prolazilo mislima, jest mrska činjenica: Katherine je mrtva! Do danas, dok nisam bio sasvim siguran u njezinu sudbinu, to me je mučilo i nije mi dalo mira. Sada kad znam da je mrtva, mučenje je prestalo, i samo osjećam golemu prazninu, nenadoknadv gubitak. Imam važan posao pred sobom, i znam da moram prošlost ostaviti iza sebe i nastaviti sa životom. Ali večeras moram zapisati svoja sjećanja, svoje misli. U današnjem kaosu, milioni nestaju bez da iza sebe išta ostave, nezapamćeni, zauvijek bezimni – ali barem mogu posvetiti ove stranice mojem sjećanju na Katherine i događaje koje su ona i drugi naši drugovi

oblikovali i nadati se da će me moj dnevnik nadživjeti. To barem, dugujemo svojim mrtvima, svojim mučenicima: da ne zaboravimo njih i njihova djela.

Bio je 7. rujna, srijeda, kad sam završio sa postavljanjem treće bombe. Ja i još dvojica iz tima uzeli smo ju iz skrovišta gdje se četvrta bomba još nalazi, i odveli ju u Maryland. Već sam odredio lokaciju gdje ju želim instalirati, ali vojne aktivnosti su bile tolike tokom tog tjedna u području Washingtona da smo čekati u Marylandu tri dana na priliku da pridemo lokaciji. Civilni promet u Washingtonu je već dugo vremena bio opterećen cestovnim blokadama, zatvorenim ulicama, ali taj tjedan je postalo nepodnošljivo. Na putu natrag prema našoj trgovini, cesta je bila zakrčena dugom kolonom osobnih vozila, sva su išla u suprotnom smjeru od mojega i bila su nakrcana svakojakim kućanskim stvarima. Zatim, odprilike kilometar od trgovine, naišao sam na novu cestovnu blokadu koje nije ondje bilo kad sam otišao. Namotaji bodljikave žice bili su rastegnuti po cesti, a iza bodljikave žice nalazio se tenk. Okrenuo sam se i pokušao drugom ulicom, isto je bila blokirana. Viknuo sam vojniku kamo idem i pitao ga kojim ulicama mogu tamo doći. "Ne možete tamo nikako doći", viknuo je. "Ovo je sad osigurano područje. Svi su evakuirani jutros. Svaki civil koji se nađe unutar tog područja biti je ustrijeljen." Bio sam zaprepašten. Što se dogodilo sa Katherine i ostalima? Očito su vojne vlasti iznenada proširile radijus osiguranog područja oko Pentagona sa prijašnja četiri kilometra na šest kilometara bez upozorenja. Naša trgovina nalazila se kilometar izvan prijašnjeg radijusa, i nije nam palo na pamet da će biti proširen. Ali očito su to napravili da zaštite Pentagon od eventualnih naših nuklearnih bombi. Zapravo, smatrao sam prijašnji radijus dovoljnom zaštitom od naših 60-kilotonskih bombi, pošto je Pentagon već duže vremena opskrbljen zaštitama svim prozorima i okružen odbojnicima od armiranog betona. Pokušavao sam bez uspjeha pronaći način da unesem bombu unutar tog radijusa još od kako sam došao u Washington iz Kalifornije. Odvezao sam se do rezervnog skrovišta nekoliko kilometara južno od Alexandrije, ali ni ondje nije bilo nikoga. Nisam imao načina da se javim Terenskom Zapovjedništvu kako bih doznao gdje su Katherine, Bill i Carol, jer nam se sva komunikacijska oprema nalazila u trgovini. Ali činjenica da se nisu nalazili u drugom skrovištu uvjeravala me da su uhićeni. Već je prošla ponoć, ali odmah sam krenuo ponovno na sjever, prema području gdje su se nalazili evakuirani. Mislio sam da ću možda doznati od nekoga tko je živio u blizini naše trgovine što se dogodilo sa mojim drugovima. To je bilo ludo opasno, znak očajja, i imao sam sreće da je vojni konvoj blokirao cestu tako da sam morao zaustaviti se pored ceste i odspavati do jutra. Kad sam konačno stigao do odredišta slijedeći dan, uskoro sam shvatio da je šansa da dobijem ikakvu informaciju mala. More vojnih šatora nalazilo se na ogromnom prakiralištu i na obližnjem polju. Oko ruba kampa nalazila se hrpa kemijskih WC-a i vozila punih kućanskih stvari. Lutao sam kroz mnoštvo skoro tri sata i nisam vidio ni jedno poznato lice. Provao sam ispitivati ljude, ali nisam nikamo došao. Ljudi su bili prestrašeni i davali su mi samo krive odgovore i nikakve uopće. Bili su izbezumljeni, i nisu htjeli više nikakve nevolje, a ispitivanje o uhićenjima koje su vidjeli izgledalo im je kao opasnost. Kad sam prolazio u jedan šator, dva puta veći od drugih, čuo sam vikanje i hysteričan plač koji je dolazio iznutra, prepleten sa glasnim muškim smijehom. Desetak crnih vojnika nalazilo se poredano na ulazu. Zaustavio sam se da vidim što se događa, upravo kad su dva crna vojnika na silu si napravila put van iz šatora vukući sa sobom prestrašenu bijelu četrnaestgodišnjakinju. Red za silovanje pomaknuo se za jedno mjesto. Otrčao sam do bijelog časnika koji je nosio oznake bojnika i stajao samo 50 metara dalje. Počeo sam glasno protestirati zbog onoga što se događalo, ali prije nego sam dovršio prvu rečenicu časnik se okrenuo posramljen i požurio u suprotnom smjeru. Dvojica bijelih vojnika blizu mene oborila su pogled u pod i nestali među šatorima. Nitko nije htio biti opružen za "rasizam". Jedva sam svladao nagon da izvučem pištolj i počnem pucati na sve koje vidim, i otišao. Odvezao sam se na mjesto za koje sam bio siguran da je još u rukama Organizacije: stara trgovina suvenirima u Georgetownu. Nalazila se upravo izvan novog radijusa. Stigao sam tamo u sumrak i zaustavio vozilo kod stražnjeg ulaza. Izašao sam van i zakoračio u sjenu zgrade kad je svijet oko mene odjednom zasvijetlio kao u podne. Najprije se vidjela intenzivno svijetli bljesak, zatim slabiji sjaj koji je prelazio iz bijele u žutu boju, te na kraju u crvenu u samo nekoliko sekundi. Otrčao sam na ulicu kako bih bolje vidio što se zbiva na nebu. Ono što sam vidio zaledilo mi je krv u žilama i naježilo me. Ogromna, kuglasta, svijetleća masa, tamno crvene boje sa uzorcima narančaste i žute, dizala se na sjevernom nebu i širila crvenu svijetlost prema tlu. Doista vizija pakla. Dok sam gledao, velika vatrena lopta nastavila se širiti, a ispod nje se pojavilo nešto poput crnog stupa. Plavičasti električni jezičci vidjeli su se kako skakutaju oko tog stupa crnila. To su bile munje, ali nije se čula nikakva grmljavina. Kad se buka konačno stigla, bio je to tup, prigušen zvuk, ali ipak zapanjujuć, nešto što bi očekivao da čuješ kod nevjerovatno snažnog potresa koji ruši 300-metarske nebodere jedno za drugim. Shvatio sam da sam svjedokom uništenja grada Baltimorea, 70 kilometara odavde, ali nisam mogao shvatiti tu jačinu eksplozije. Da li je jedna od naših 60-kilotonskih bombi mogla to napraviti? Prije nešto što bi se očekivalo od megatonske bombe. Vladini medijski izvještaji te večeri i slijedećih dana tvrdili su da su eksplozije koje su uništile Baltimore i ubile više od milion ljudi, kao i eksplozije koje su uništile još dvadesetak velikih gradova u S.A.D.-u istog dana, bile naše djelo. Također su

tvrdili da je vlada uzvratila udarac i uništila "jezgru rasističkih zmija" u Kaliforniji. Kako je na kraju ispalo, obje tvrdnje su bile lažne, ali tek prije dva dana sam doznao cijelu istinu o tome što se dogodilo.

U međuvremenu, ja i ostali koji su bili u zatamnjenom podrumu trgovine te večeri imali smo osjećaj najdubljeg očaja kad smo slušali medijsko izvješće kako je uništena oslobođena zona u Kaliforniji. Reporter je bio Židov, i stvarno se predao emocijama, nikad još nisam vidio nešto slično tome. Nakon detaljnog ispisa gradova koji su tog dana uništeni, sa privremenom procjenom žrtava (npr.: "...a u Detroitu, kojeg su rasistički neprijatelji uništili sa dva svoja projektila, ubili su 1,4 miliona nekužnih američkih muškaraca, žena i djece svih rasa..."), došao je i do New Yorka. U tom trenutku su suze navrle na oči i glas mu je postao promukal. Kroz jecaje izgovorio je vijest da je 18 nuklearnih eksplozija savnolo Manhattan i okolice sa zemljom u radijusu od oko 40 kilometara, sa procijenjenih 14 miliona poginulih i oko 5 miliona onih koje tek čeka smrt od opeklina i radijacije u toku nekoliko narednih dana. Zatim je prešao na hebrejski, i počeo zavijati, dok su mu suze tekle niz obraze i stisnutim šakama lupajući se o prsa. Nakon nekoliko trenutaka se oporavio, i ponašanje mu se u potpunosti promijenilo. Iz njega je izbila mržnja prema onima koji su uništili njegov voljeni židovski New York, nakon čega je uslijedila grimasa puna zadovoljstva i nastavio je: "Ali mi smo se osvetili svojim neprijateljima, i njih više nema. Još jednom, kao i kroz povijest, narodi su ustajali protiv nas i pokušali nas protjerati ili ubiti, ali mi smo uvijek na kraju pobijedili. Nitko nam se ne može oduprijeti. Svi koji su pokušali – Egipat, Perzija, Rim, Španjolska, Rusija, Njemačka – su bili uništeni, a mi smo uvijek bili pobijednici. Mi smo uvijek opstajali i napredovali. I sada smo uništili posljednje koji su dignuli ruku na nas. Kao što je Mojsije uništio Egipćane, tako smo mi uništili Organizaciju." Jezik mu je počeo piskutati a oči su mu počele sjajiti dok je govorio o nuklearnom uništenju Kalifornije: "Njihova dragocijena rasna superiornost nije im pomogla kad smo ispalili stotine nuklearnih projektila na njihovo rasističko uporište. Bijela gamad pocrkavala je poput muha. Možemo se samo nadati da su u svojim posljednjim trenucima shvatili da su mnogi lojalni vojnici koji su lansirali rakete koje su ih ubile bili crnci, latinosi ili Židovi. Da, bijelci i njihov zločinački rasni ponos uništeni su u Kaliforniji, ali sada moramo uništiti rasiste po svuda, tako da rasna harmonija i bratstvo mogu biti uspostavljeni u Americi. Moramo ih ubiti! Ubiti! Ubiti!..."

Zatim je opet prešao na hebrejski. I glas mu je postao jači i grublji. Ustao je i naslonio se prema kameri, oličenje čiste mržnje, dok je bijesnio na stranom jeziku, slina mu je počela dolaziti na usta. Ovaj nevjetovatni prikaz očito je bio sramotan za neke od njegove manje emocionalne braće, jer je iznanađa prekinuta i zamijenjen je bijelcem, koji je nastavio sa izvješćima do u jutro. Postepeno, tokom slijedećih 48 sati, doznali smo pravu istinu o tom strašnom četvrtku, iz kasnijih točnijih vladinih izvještaja i iz naši izvora. Prva i najvažnija vijest koju smo primili u petak u jutro, u kodiranoj poruci Revolucionarnog Zapovjedništva svim jedinicama Organizacije diljem zemlje: Kalifornija nije uništena! Vanderberg je savnjen sa zemljom, i dva velika projektila pogodili su Los angeles, sijući smrt i uništenje, ali barem 90 posto ljudi u oslobođenoj zoni je preživjelo, dijelom jer su dobili upozorenje unaprijed pas su imali vremena da nađu sklonište. Nažalost, ljudi u drugim dijelovima zemlje nisu bili te sreće, i ukupan broj žrtava – uključujući one poginule od opeklina, drugih rana i radijacije u posljednjih deset dana – je oko 60 miliona. Projektili koji su prouzročili tu smrt nisu ipak bili naši – osim u slučaju New Yorka, koji je primio najprije udarac i Vanderberga, a zatim i iz Sovjetskog Saveza. Baltimore, Detroit i drugi američki gradovi koji su pogođeni – čak i Los Angeles – su svi bili žrtve sovjetskih projektila. Vanderberg je bila jedina domaća meta pogođena od strane američke vlade. Katakližmički lanac događaja započeo je sa bolnom odlukom Revolucionarnog Zapovjedništva. Izvještaje koje smo početkom mjeseca dobivali od strane RZ-a ukazivali su na prevagu snage unutar vlade, od vojne frakcije koja je izbjegavala nuklearni sukob s nama, na židovsku frakciju koja je tražila istovremeno uništenje Kalifornije. Židovi su se bojali da bi inače postojeća situacija mogla postati trajna, što bi s vremenom nama sigurno značilo pobjedu. Kako bi to spriječili, odlučili su radili iza scene prema svojim običajima, svađajući, prijeteći, podkupljujući svoje protivnike jednog po jednog. Umalo da nisu uspjeli u smjeni nekolicine generala i zamjeni svojim ljudima, tad je Revolucionarno Zapovjedništvo vidjelo da nestaje i posljednja šansa da se izbjegne nuklearni sukob sa vladinim snagama. Stoga smo odlučili preduhitriti neprijatelja. Udarili smo prvi, ali ne na vladine snage. Ispalili smo sve svoje prijektile iz Vanderberga (osim šest komada koji su išli na New York) na dvije mete: Izrael i Sovjetski Savez. Ubrzo nakon što smo lansirali projekte, RZ je javilo vijest Pentagonu. Pentagon je, naravno, imao istovremenu potvrdu sa svojih radara, i nije imao mogućnosti nego da lansira sav svoj potencijal na Sovjetski Savez, u pokušaju da uništi čim više sovjetskog potencijala za odmazdu. Sovjetski je bio strašan, ali nespretn. Ispalili su sve što su imali, ali jednostavno nije bilo dovoljno. Nekoliko velikih američkih gradova, uključujući Washington i Chicago su pošteđeni. Organizacija je tim postupkom ostvarila četverostruki dobitak. Prvo, napadom na New York i Izrael, u potpunosti smo uništili dva centra židovske moći, te će im trebati neko vrijeme da se reorganiziraju. Drugo, natjerali smo na odlučnu akciju, te je vlast opet u rukama vojnih vođa. Iz svih praktičnih razloga, zemlja je sad pod vojnom vlašću. Treće,

pošto smo izazvali sovjetski kontranapad, učinili smo puno više kako bi poremetili stanje u zemlji nego što bi učinili samo sa svojim oružjem – i još nam je ostala većina 60 – kilotonskih bombi. To će nam ubuduće biti velika prednost. Četvrto, eliminirali smo element koji nam je visio nad planovima, element sovjetske intervencije nakon sukoba između Sistema i nas. Riskirali smo puno: prvo, da Kalifornija ne bude u potpunosti uništena sovjetskim napadom, i drugo, da američka vojska ne reagira kako je predviđeno i upotrijebi nuklearno oružje na Kaliforniji, iako osim Vanderberga tamo nije bilo nikakve nuklearne prijetnje. U svakom slučaju ratna sreća nam se nasmiješila, iako prijetnja od strane američke vojske još nije prošla. Nažalost, izgubili smo osminu članova Organizacije, i gotovo petinu pučanstva u zemlji, a da i ne spominjem nepoznat broj miliona rasne braće u Sovjetskom Savezu koji su izgubili živote. Na svu sreću, u našoj su zemlji najviše stradali veliki gradovi, koji su dobrim dijelom nebijelački. Sve u svemu, strateška situacija Organizacije je uvelike poboljšana, a to je najbitnije. Spremni smo podnijeti koliko god treba žrtava, samo da Sistem primi proporcionalno više. Sve što je dugoročno bitno, jest da mi na kraju budemo pobjednici. Danas sam konačno pronašao Billa i doznao što se dogodilo u trgovini za vrijeme evakuacije. On je također pretrpio ogroman osobni gubitak, i njegova priča bila je kratka ali jasna. Evakuacija proširenog područja oko Pentagona počela je bez prethodnog upozorenja. Oko jedanaest u jutro 7. rujna tenkovi su iznenada se pojavili na ulicama i vojnici su počeli kucati na sva vrata, dajući stanovnicima samo deset minuta da napuste svoje stanove. Bili su vrlo grubo prema onima koji nisu bili dovoljno brzi. Bill, Carol i Katherine tiskali su propagandne letke kad su se tenkovi pojavili, i imali su jedva vremena da sakriju inkriminirajuće dokaze prije nego su crni vojnici ušli u trgovinu. Pošto vojnici nisu gubili vrijeme sa pretraživanjem zgrada, najvjerojatnije bi sve prošlo u redu da jedan od vojnika nije počeo izazivati Katherine dok je pakirala odjeću. Katherine vojniku nije ništa odgovorila, ali ledeni pogled koji mu je uputila očito je uvrijedio njegov osjećaj "ljudskog dostojanstva". Počeo je glumatati, "šta je srce, ne voliš crnce?", taj pristup su crnci prodavali liberalnim bijelkinjama koje su bile u strahu da ih netko ne bi smatrao "rasistkinjama" ako bi odbile navaljivanje crnaca. Kad je Katherine pokušala izaći iz trgovine noseći dva teška kovčega, crni vojnik zapriječio joj je prolaz i pokušao gurnuti ruku pod haljinu. Skočila je unatrag i udarila crnca u prepone, što ga je odmah smirilo, ali bilo je prekasno: osjetio je opasac za pištolj kojeg je Katherine nosila. Viknuo je prema svojim drugovima, i obje strane su počele pucati u isto vrijeme. Dok su Katherine i Carol pucale iz pištolja, Bill je izrešetao crnce sačmaricom. Sva četvorica crnaca bili su smrtno ranjeni, ali ne prije nego su uspjeli raniti svo troje bijelaca. Jedan od crnaca isteturio na ulice prije nego se srušio, a Bill, koji je bio najblaže ranjen, je imao samo trenutak sa shvati kako za Katherine više nema pomoći, te su on i Carol pobjegli kroz stražnju stranu trgovine. Sakrili su se u podkrovlju susjedne zgrade, i vojnici ih nisu uspjeli pronaći. Carol je ubrzo postala toliko slaba da se više nije mogla micati, a ni Bill nije bio u puno boljoj situaciji. Navečer slijedećeg dana, unatoč bolovima, izašao je iz skrovišta i pokupio pitku vodu, hranu i lijekove koje je pronašao u praznoj zgradi prije nego se vratio svojoj ženi. Carol je umrla četvrtog dana, a Bill je još pet dana čekao da prikupi dovoljno snage da ponovno napusti podkrovlje i probije se na sigurno područje. Znam da Bill nikad ne bi meni lagao, stoga barem imam utjehu u spoznaji da Katherine nije pala u neprijetljске ruke živa. Ono što sad moram učiniti jest posvetiti sve vrijeme koje mi je preostalo da se pobrinem da ona nije poginula uzalud.

POGLAVLJE 27

28. listopada 1993. Upravo sam se vratio iz Baltimorea – onoga što je ostalo od njega. Ja i još četvorica vukli smo sa sobom prijenosnu opremu za mjerenje radioaktivnosti do Silver Springa, gdje smo se spojili sa jedinicom iz Marylanda i nastavili na sjever prema Baltimoru. Pošto su glavne ceste skroz neprohodne, morali smo pješaćiti polovicom puta. Iako je više od dvatjedna prošlo od napada, stanje oko Baltimorea je bilo nevjerojatno kaotično kad smo stigli. Nismo ni pokušavali ući u sam centar grada, ali su predgrađe i okolica 20 kilometara zapadno od grada bile na pola izgorene. Čak su i sporedne ceste bile zakrčene izgoranim automobilima, i svi ljudi na koje smo naišli, išli su pješice. Posvuda je bilo ljudi koji su krali iz ruševina. A tek leševi! Oni su bili još jedan dobar razlog da ne idemo glavnim cestama. Čak u područjima gdje je malo ljudi poginulo od same eksplozije ili zračenja, leševi su ležali po cesti na tisuće. To su gotovo sve bile izbjeglice iz područja eksplozije. Bliže gradu vidjeli smo tijela onih koji su bili izgoreni od vrućine eksplozije; većina ih nije bila u stanju hodati više od kilometra prije nego su pali. Dalje su bili oni koji su bili manje opečeni. A skroz van grada nalazili su se leševi onih koji su podlegli radijaciji nakon nekoliko dana ili tjedana. Svi su ostavljeni ondje gdje su umrli, osim u onih nekoliko područja gdje je vojska uspostavila kakav-takav red. U to vrijeme imali smo samo 40 članova Organizacije među preživjelima u području Baltimorea. Oni su se bavili sabotazama, ubijali su iz snajpera, i drugim gerilskim aktivnostima protiv policije i vojske tokom prvog tjedna nakon eksplozije. Zatim su postepeni shvatili da su se pravila

igre promijenila. Shvatili su da više nije potrebno da djeluju toliko požrtvovno kao prije. Snage Sistema su im uzvratile vatru kad su bile napadnute, ali nisu išle na njih. Van nekih područja, policija više ni nepokušava izvesti sistematske pretrage ljudi ili vozila, i više nema racija. Stav je gotovo "nemojte nas dirati, i mi nećemo vas". Ni preživjeli civili više ne pokazuju neprijateljstvo prema Organizaciji, iako je se boje, stav im je neutralan. Ljudi nisu znali jesmo li mi odgovorni za projektil koji je uništio njihov grad, kao što je Sistem tvrdio, ali čini se da su jednako krivili Sistem zato jer je to dopustio kao i nas jer smo to napravili. Uništenje koje ti ljudi proživjeli uvjerilo ih je u jednu stvar: Sistem im više ne može garantirati sigurnost. Nemaju više ni tračka povjerenja u stari sustav, sada samo žele preživjeti, i okrenuli bi se prema svakome tko bi im to pružio. Vidjevši da je to promijenilo stavove, naši članovi počeli su sa polujavnim regrutiranjem i organiziranjem preživjelih oko Baltimorea, pa je Revolucionarno Zapovjedništvo dopustilo uspostavljanje male oslobođene zone zapadno od grada. Jedanaestero nas došli je iz Washingtona da pomognemo, i unutar nekoliko dana uspostavili smo obrambenu zonu koja je uključivala oko 2.000 kuća i drugih zgrada sa ukupno oko 12.000 stanovnika. Moja glavna dužnost bila je mjerenje radijacije okolnog zemljišta, zgrada, lokalne vegetacije i vode u okolici, kako bismo bili sigurni da nema visoke razine zračenja na tom području. Organizirali smo 300 mještana u efektne redarske snage i opskrbili ih oružjem. Bilo bi riskantno u ovoj fazi naoružati više ljudi od toga, jer nismo imali priliku ideološki obrazovati populaciju u onoj mjeri u kojoj bismo željeli, te im je stoga još potrebno nadgledanje. Ali odabrali smo najbolje među sposobnim muškarcima u enklavi, a imamo iskustva u odabiru ljudi. Ne bih se začudio kad bi polovica tih ljudi s vremenom postala članovima u Organizaciji, a neki će s vremenom možda biti primljeni i u Order. Mislim da se možemo pouzdati u ove ljude. Još ima dobar dio zdravog potencijala među ljudi u ovoj zemlji, unatoč sveopćoj moralnoj iskvarenosti. Na kraju krajeva, ta iskvarenost je došla od tuđinskih ideologija i tuđinskih odnosa vrijednosti, u ljude koji su dezorjentirani neprirodnim i duhovno nezdravim životom. Pakao kroz koji prolaze barem izbija naivnost iz njihovih mozgova i daje im ispravniji uvid u svijet od onoga koji su prije imali. Naša prva zadaća bila je eliminacija tuđinskih elemenata i rasnih zločinaca iz naše enklave. Nevjerojatno je koliko je tamnoputih imigranata došlo iz Srednjeg i Bliskog Istoka u prošlom desetljeću u našu zemlju. Vjerujem da su preuzeli sve restorane i štandove u Marylandu. Mora da smo upucali barem petnaestak Iranaca, samo u našoj enklavi, i dva puta više njih je pobjeglo kad su vidjeli što se događa. Zatim smo formirali radne brigade kako se obavljale neke nužne stvari, jedna od njih bilo je sanitarno uklanjanje stotina leševa izbjeglica. Većina tih jadnih stvorenja bili su bijelci, i čuo sam od jednog od naših ljudi kako kaže da se njima dogodio "pokolj nevinih". Ne znam da li je to ispravan izraz za ono što se dogodilo. Žao mi je, naravno, zbog svih tih miliona bijalih ljudi, ovdje i u Rusiji, koji su umrli i koji će tek umrijeti prije nego sve ovo završi. Ali nevin? Mislim da nisu. U svakom slučaju, taj izraz se ne bi mogao primjeniti za većinu odraslih. Uostalom, zar nije čovjek sam odgovoran za svoje stanje u kojem se nalazi – barem u kolektivnom smislu? Da bijeli narodi diljem svijeta nisu dopustili da postanu robovi Židovima i njihovim idejama, ovaj rat ne bi bio potreban. Teško da se možemo smatrati nevinima. Teško da možemo reći kako nismo imali izbora. Teško da možemo reći kako nismo bili upozoreni. Ljudi puni mudrosti, poštenja i hrabrosti upozoravali su nas na posljedice naše ludosti. I nakon što smo već krenuli židovskim putem, imali smo više prilika da se spasimo – zadnju prije 52 godine, kad su se Nijemci i Židovi borili za premoć u središnjoj i istočnoj Evropi. Završili smo na židovskoj strani u tom sukobu, uglavnom zato jer smo imali pokvarene ljude za vođe. A njih smo izabrali jer smo cijenili krive stvari u životu. Izabrali smo vođe koji su nam nudili nešto za ništa, koji su ciljali na naše slabosti i poroke, koji su imali ugodnu pojavu i osmijeh, ali koji su bili bez karaktera ili skrupula. Zanimarili smo ono što je stvarno bitno u nacionalnom životu i dali slobodne ruke kriminalnom Sistemu da čini što ga je volja, dok god nam daje dovoljno kruha i igara. I zar nisu ludost, lijenost, neodgovornost jednako zlo kao i namjerna zloba? Zar nisu svi ti naši grijesi jednaki onima koje počinili Židovi? U Stvoriteljevoj knjizi, to je konačni obračun. Priroda ne priznaje "dobre" izgovore. Ni jedna rasa koja zanemaruje brigu o vlastitom opstanku, kada su sredstva za opstanak pri ruci, ne može se smatrati "nevinom", niti joj kazna može biti nepravdna, ma koliko bila strašna. Odmah nakon uspjeha u Kaliforniji ovog ljeta, uslijed poslova vezanih uz civilnu populaciju, shvatio sam da američki narod ne može biti smtran "nevinim". Njihova reakcija temeljila se isključivo na njihovim vlastitim okolnostima. Prvih nekoliko dana – prije nego je većini svanulo da bismo mi mogli stvarno i pobijediti – bijelci, čak i oni rasno osviješteni, bili su uglavnom neprijateljski raspoloženi; mi smo im uznemiravali živote i remetili njihovu svakodnevnu potragu za užitkom. Zatim, nakon što su nas se počeli bojati, svi su nam htjeli udovoljiti. Ali nisu ih interesirale pravda i nepravda naše borbe; nisu se htjeli zamarati takvim stvarima. Njihov stav bio je: "Samo nam recite što da vjerujemo, i mi ćemo to vjerovati." Samo su htjeli biti na sigurnom i udobnom čim prije je moguće. I nisu bili cinični, nisu to bili neki pametnjakovići, već obični ljudi. Činjenica je da obični ljudi nisu ništa manje odgovorni od "ne-toliko-običnih" ljudi, od stupova društva. Uzmite političku policiju, na primjer. Većina njih – bijelaca – nisu posebno zli ljudi. Služe zlim gospodarima, ali racionaliziraju ono što čine; opravdavaju to sami sebi, neki i

u patriotskim izjavama ("štiteći naš slobodan i demokratski način života"), a neki u religioznim i ideološkim izjavama ("štiteći kršćanske ideale jednakosti i pravednosti"). Netko će ih nazvati dvoličnim licemjerima, ali zar nisu licemjerni i svi oni koji toleriraju Sistem, bilo da ga aktivno podupiru ili ne? Zar ne snosi odgovornost i svaki onaj tko bez razmišljanja koristi iste fraze, kojima pokušava skinuti odgovornost sa sebe? Ne mogu se sjetiti niti jednog segmenta našeg društva, od "seljačina" u Marylandu i njihovih obitelji čija smo radioaktivna tijela prošlih dana zatrpali u masovnu grobnicu, pa do sveučilišnih profesora koje smo objesili u Los Angelesu u srpnju, za koji bih mogao reći da stvarno nisu zavrijedili ono što im se dogodilo. Nije prošlo puno mjeseci od kada su svi ovi koji sada okolo hodaju kao beskućnici govorili neke sasvim druge stvari. Više naših ljudi je došlo u konfliktne situacije – a dvoje koje sam osobno znao su i ubijeni – kad su došli u ruke tih "dobrih starih momaka" (poruka čitatelju: autor govori o ljudima koje su u to vrijeme još nazivali "red-necks", lokalni konzervativni patrioti), koji nisu liberali ili poslušnici Židova, nisu htjeli "radikale" koji žele srušiti vlast. U njihovom je slučaju u pitanju bilo čisto neznanje i glupost. Ali to nije nikakva isprika u odnosu na liberalizam ili pseudo-intelektualce koji su promovirali židovsku ideologiju godinama, niti sebičnost i kukavičluk američke srednje klase koja se prepustila struji, žaleći se jedino kad bi im novčanik presušio. Ne, pričanje o nevinima nema smisla. Moramo kolektivno sagledati situaciju, u pogledu cijele rase. Moramo shvatiti da je naša rasa poput bolesnika oboljelog od raka, te kojeg čeka drastična operacija ukoliko želi preživjeti. Nema smisla razmišljati da li je tkivo koje treba izvaditi "nevino" ili ne. To je nerazumno kao i da probamo razlikovati "dobre" od "loših" Židova, ili "dobrih" crnaca od ostatka njihove rase. Činjenica je da smo svi odgovorni, kao pojedinci, za moral i ponašanje rase kao cijeline. Ne može se izbjeći odgovornost, to ne mogu pripadnici naše rase, kao ni pripadnici drugih rasa, i svi ćemo kad-tad morati odgovarati za to. U ova vremena mnogi su pozvani na odgovornost. I neprijatelj plaća cijenu. Još drže konce u rukama ovdje, više ili manje, ali izvan Sjeverne Amerike gube bitku. Iako je medijska blokada stranih medija jaka, primamo tajne izvještaje od jedinica u inozemstvu i također pratimo evropske vijesti. Unutar 24 sata nakon što smo pogodili Tel Aviv i desetak drugih izraelskih ciljeva prošli mjesec, stotine tisuća arapa prešlo je granicu okupirane Palestine. Većina njih bili su civili, naoružani samo noževima, pa su ih židovski graničari poubijali na tisuće, dok im nije nestalo municije. Arapska mržnja, nakupljana 45 godina, provela ih kroz minska polja, vatru židovskih strojnica, i u radioaktivni kaos igorenig gradova, sa jedinom misli na pameti – da ubiju ljude koji su im ukrali zemlju, pobili očeve, i ponižavali ih kroz dvije generacije. Kroz tjedan dana je i posljednji preživjeli Židov iz ruševina Tel Aviva bio ubijen. Vijesti iz Sovjetskog Saveza nisu obilne, ali izvještaji govore da su preživjeli Rusi na odprilike sličan način obračunali sa svojim Židovima. Antižidovski neredi izbili u Londonu, Parizu, Bruxellesu, Rotterdamu, Bukureštu, Buenos Airesu, Johannesburgu i Sydneyu. Vlade u Francuskoj i Nizozemskoj, obje do krajnosti korumpirane, srušene su, i ljudi izravnavaju račune sa neprijateljem u gradovima i na selima diljem zemlje. Slične stvari događale su se u Srednjem Vijeku, ljudima bi bilo dosta Židova i njihovih trikova. Na žalost, nikad nisu dovršili posao, a neće ni sada. Siguran sam da Židovi već sada rade planove za povratak, čim se ljudi smire i zaborave. Ljudi imaju tako kratko pamćenje. Ali mi ne zaboravljamo! To je dovoljno da se prošlost ne ponovi. Bez obzira koliko nam bude trebalo, niti koliko daleko ćemo morati ići, tražit ćemo konačni obračun između naše dvije rase. Ako Organizacija preživi sukob, nijedan Židov neće. Ići ćemo do kraja zemaljske kugle za tim Sotoninim podanicima. Organizacijski principi koje koristimo u Marylandu razlikuju se od onih u Kaliforniji, jer je situacija drukčija. Ovdje, za razliku od južne Kalifornije, nema prirodnih barijera niti vladinih postrojbi koje bi odvojile našu enklavu od okoline. Naravno, učinili smo što smo mogli da to ispravimo. Odabrali smo liniju razgraničenja koja uglavnom prati određene zgrade i autocestu. Otvorena područja smo većinom zaštitili bodljikavom žicom i minama, te smo osvijetlili mjesta izvan enklave koja bi mogla poslužiti kao snajpersko gnijezdo. Ali ako ljudi u našoj enklavi žele otići iz nje, nema načina da inaše jedinice zaustave više od nekoliko njih. Ovisimo o tri stvari da ih zadržimo ovdje, koje su mnogo bolje od straha da budu upucani. Prvo, dali smo ljudima red, i činimo to bolje unutar enklave nego Sistem izvan nje. Nakon doze kaosa koji su ljudi probavili, većina ljudi je željna autoriteta i discipline. Drugo, počeli smo uspostavljati nekakav oblik ekonomije unutar enklave. Imamo veliku vodospremu, koju možemo održavati punom pumpanjem podzemne vode iz postojećih izvora, imamo dva netaknuta skladišta hrane i gotovo pun silos žita, tu su još i četiri farme sa proizvodnjom koja može zadovoljiti prehranu polovice ljudi ovdje. Nadoknađujemo nedostatak hrane krađom izvan enklave, ali kad kad sredimo da sva obradiva površina bude u upotrebi, to više neće biti potrebno. Posljednje, ali ne i najvažnije, svi u enklavi su bijelci – riješili smo taj problem – dok se van enklave nalazi cijeli asortiman bijelaca, polubijelaca, Roma, Portorikanaca, Židova, crnaca, azijata, Arapa, i svega ostalog što se nađe pod suncem, tipični kozmopolitski rasni gulaš koji se može naći u svim američkim velegradovima. Tko god se zaželi malo "bratstva" u židovskom stilu, može napustiti našu enklavu. Ali sumnjam da će takvih biti puno.

2. studeni. Danas smo imali dugačak sastanak na kojem smo obaviješteni o stanju diljem zemlje i dati su nam novi prioriteti na lokalnom planu. Nije bilo mnogo pomaka na nacionalnom nivou u posljednjih šest

tjedana: vlast nije uspjela puno napraviti da uspostavi red u pogođenim dijelovima zemlje, niti da popravi transportnu mrežu, energetska postrojenja, i druge osnovne komponente nacionalne ekonomije. Ljudi su ostavljeni na cijedilu, dok se Sistem bori sa svojim problemima, među kojima je i sve manje povjerenje u svoje vojne snage. Takva situacija nam odgovara, jer znači da Sistem još nije dostigao stupanj kontole nad zemljom koji je imao prije 8. rujna. Vlast jednostavno nije u stanju nositi se sa kaotičnim uvjetima koji vladaju diljem zemlje. Naše jedinice su činile sve što su mogle u pogledu sabotaze, samo da se održi stanje destabiliziranosti. Ali Revolucionarno Zapovjedništvo je očito čekalo da vidi kakvi su stvarni uvjeti prije nego krene u slijedeću fazu svoje strategije. Odluka je donešena, i na nama je da radimo na mnogim drugim mjestima ono što smo radili u Marylandu prošli mjesec. Prenest ćemo velik dio borbe sa gerilskih akcija na javno i polujavno organiziranje. To je uzbudljiva vijest: to znači novu eskalaciju naše ofenzive, odluka do koje je došlo zbog uvjerenja da se bitka vodi u našu korist. Ali stari način borbe i dalje ostaje, a najveća nam je briga veliki vojni napad na Kaliforniju. Vladine snage se skupljaju području južne Kalifornije, i invazija oslobođene zone čini se sigurnom. Ako Sistem uspije u Kaliforniji, zasigurno će nakon toga krenuti na Baltimore i ostale enklave koje u budućnosti uspostavimo, unatoč našim prijetnjama nuklearnom osvetom. Problem je više u skupini konzervativnih generala u Pentagonu koji nas vide kao prijetnju svom autoritetu nego u samom Sistemu. Oni ne vole Židove i nisu nezadovoljni trenutnim stanjem u zemlji, u kojem su oni zapravo vladari zemlje. Ono što bi htjeli jest institucionalizirati sadašnje stanje vojne vlasti, i kad s vremenom uspostave red, vladati na temelju prilično reakcionarnih i kratkovidnih ideja. Mi smo im, naravno, smetnja, i kreću da nas unište. Ono što ih čini prilično opasnima jest to što se ne boje našeg nuklearnog odgovora poput svojih predhodnika. Znaju da možemo uništiti više gradova i ubiti više civila, ali misle da njih ne možemo ubiti. Osobno sam razgovarao sa bojnikom Williamsom iz washingtonskog Terenskog Zapovjedništva više od sat vremena o problemu napada na Pentagon. Ostali vojni zapovjedni centri su u ili uništeni 8. rujna, ili su preneseni u Pentagon, kojega svi smatraju neprobojnim. I gotovo da jest. Prošli smo sve mogućnosti koje su nam pale na pamet, i nismo došli do ni jednog uvjerljivog plana – osim možda jednog. A to je doprema bombe zračnim putem. U masivnom prstenu obrane Pentagona ima mnogo protuavionskog pružja, ali odlučili smo da bi mali avion, leteći nisko iznad zemlje, mogao proći kroz šest kilometara širok pojas sa jednom 60-kilotonskom bombom. Jedan faktor koji nam ide u korist jest to da još nikad nismo koristili avion za takvo nešto, i mogli bi uhvatiti protuavionske timove u nepažnji. Iako vojska čuva sva civilna uzletišta, nekim slučajem mi imamo stari avion za zaprašivanje sakriven u staji nekoliko kilometara odavde. Moj zadatak je pripremiti detaljan plan za zračni napad na Pentagon do slijedećeg ponedjeljka. Moramo donijeti konačnu odluku do tada, i zatim djelovati bez daljnjih kašnjenja.

POGLAVLJE 27

9. studeni 1993. Još su tri sata do zore, i sve je spremno. Iskoristit ću to vrijeme da upišem svoje posljednje riječi u ovaj dnevnik. Nakon toga čeka me jednosmjerni put u Pentagon. Bomba je postavljena pored prednjeg sjedala starog Stearman zrakoplova i namještena da detonira ili prilikom udara ili kad ja pritisnem prekidač. Uz malo sreće, uspjeh ću prošetati niskim letom direktno nad središtem Pentagona. Ako to ne uspijem, barem ću pokušati doletjeti čim bliže prije nego me sruše. Prošlo je već više od četiri godine oda kada sam letio, ali sam se dobro upoznao sa upravljačkim mehanizmom Stearmana i objašnjene su mi sve posebnosti letjelice, ne očekujem probleme sa upravljanjem. Staja se nalazi samo šesnaest kilometara od Pentagona. Dobro ćemo ugrijati motor u staji, i kad se vrata otvore izletjet ću poput šišmiša iz pakla, ravno prema Pentagonu, na visini od odprilike 20 metara. Dok stignem do zaštićenog obruča već ću ići brzinom od oko 300 km/h, te će mi trebati još samo 70 sekundi da stignem do mete. Dvije trećine vojnika oko Pentagona su crnci, što bi mi uvelike trebalo povećati zglede za uspjeh. Nebo će još biti prilično tamno, i bit samo dovoljno svijetla da mogu letjeti. Obojili smo zrakoplov da biti čim manje moguće vidljiv, i letjet ću ispod visine potrebne za radarom navođeno oružje. Uzevši sve u obzir, mislim da su mi šanse dobre. Žao mi je što neću biti tu da proslavim konačnu pobjedu revolucije, ali sretan sam da sam bio u mogućnosti učiniti sve ono što sam učinio. U mojim posljednjim satima umirujuće mi je to da sam od svih milijardi ljudi koji su ikad živjeli, bio u mogućnosti da odigram tako značajnu ulogu u odlučivanju o sudbini čovječanstva. Ono što ću danas učiniti biti će važnije u povijesti ove rase od svih pohoda koje su ostvarili Cezar ili Napoleon, ako uspijem. A uspijeti moram, ili će cijelokupna revolucija biti u smrtnoj opasnosti. Revolucionarno Zapovjedništvo predviđa da će Sistem pokrenuti ofenzivu na Kaliforniju unutar slijedećih 48 sati. Jednom kad iz Pentagona bude odašlana zapovijed, nećemo moći zaustaviti invaziju. Ako moja misija danas ne uspije, neće biti dosta vremena da pokušamo nešto drugo. Ponedjeljak uvečer, nakon što su donesene sve odluke oko misije, prošao sam kroz čin Sjedinjenja. Zapravo, prolazio sam ga posljednjih 30 sati, i neće biti gotov još tri sata; tek u trenutlu svoje smrti postati ću pravi član Ordera. Za mnoge to može

izgledati kao nešto sumorno, ali ne za mene. Znao sam što me čeka još od mojeg suđenja, i zahvalan sam da mi je probni rok skraćen za pet mjeseci, dijelom zbog trenutne krize a dijelom zbog mojeg uzornog djelovanja od tada. Ceremonija je bila predivna. Više od nas 200 okupilo se u podkrovlju trgovine u Georgetownu, gdje je sve očišćeno kako bismo svi stali unutra. Trideset novih članova prisegnulo je svoju odanost Orderu, a osamnaest nas, uključujući mene, prisustvovalo je činu Sjedinjenja. Ja sam pak bio izdvojen zbog mog posebnog statusa. Kad me bojnič Williams prozvao, zakoračio sam naprijed i okrenuo lice prema tihom moru zakukuljenih figura. Koji kontrast u odnosu na sastanak od pred dvije godine kad nas se sedam našlo radi inicijacije! Order, usprkos svojim neobičnim standardima, raste nevjerovatnom brzinom. Znajući što se sve tražilo od ljudi koji stoje ispred mene u pogledu karaktera i obveze, preplavio me osjećaj ponosa. To nisu bili napuhani konzervativni biznismeni koji su se okupili zbog nekakve masonske gluposti; nema lajavih seljačina koji se samo deru "prokleti crnčuge"; nema prestrašenih beskičmenjaka koji idu u crkvu i mole se za zaštitu nekakvom izmišljenom božanstvu. Ovo su bili pravi ljudi, Bijeli ljudi, ljudi koji su sada bili jedno sa mnom u duhu i svijesti, kao i u krvi. Dok su baklje obasjavale sivu odjeću, mislio sam sam sa sobom: Ovi ljudi su najbolji proizvod moje rase u ovoj generaciji. U njima se nalazi kombinacija vatrene strasti i ledene discipline, duboke inteligencije i trenutne spremnosti na akciju, jak osjećaj vrijednosti i potpunog posvećenja zajedničkom cilju. Na njima leže nade za sve što će ikad biti. Oni su prethodnica Nove Ere, pioniri koji će povesti našu rasu iz ovih mračnih dubina u neistražene visine. A ja sam jedan od njih! Zatim sam kratko progovorio: "Braćo! Pred dvije godine, kad sam po prvi put ušao među vaše redove, posvetio sam svoj život Orderu i cilju radi kojeg postoji. Ali zatim sa posrnuo u ispunjenju svoje obveze prema vama. Sada sam spreman potpuno se obvezati. Nudim vam svoj život. Da li ga prihvaćate?" Njihov jednoglasni odgovor bio je: "Brate! Prihvaćamo tvoj život. Za uzvrat ti nudimo vječni život u nama. Tvoje djelo neće biti u zalud, niti će biti zaboravljeno, do kraja vječnosti. Kunemo se svojim životima." Znam da me Order neće iznevjeriti ako ni ja njega ne iznevjerim. Order ima život koji je više od samog zbira života njegovih članova. Kada govori kolektivno, kao u ponedjeljak, nešto dublje i starije, i mudrije od svih nas počinje govoriti – nešto što ne može umrijeti. U tom dubljem životu sada ću i ja pripadati. Naravno, želio sam imati djecu sa Katherine, tako da bih imao i besmrtnost druge vrste, ali to mi nije bilo suđeno. Zadovoljan sam. Zagrijavaju motor već deset minuta, a i Bill mi signalizira da je vrijeme da se krene. Ostatak ekipe već je otišao u sklonište ispod staje. Sada ću predati svoj dnevnik Billu, a on će ga kasnije spremi u skrovište zajedno sa ostalim mojim zapisima.

EPILOG

Tako završavaju dnevnicu Earla Turnera, iznenadno kako su i započeli. Njegova posljednja misija bila je uspješna, naravno, kao što i svi znamo sjećamo se toga svake godine na 9. studenog – naš tradicionalni Dan Mučenika. Sa središtem vojne moći Sistema uništenim, neprijateljske jedinice nakupljene oko Kalifornije nastavile su čekati naredbe koje nikad nisu stigle. Opadajući moral, dezertiranje, rastuća crnačka nedisciplina, i konačno, nesposobnost Sistema da održi stalnu opskrbu svojih jedinica, rezultiralo je postepenim opadanjem opasnosti od invazije. S vremenom je sistem počeo pregrupirati svoje jedinice na drugim područjima zemlje, kako bi tamo pokušao svladati probleme. A zatim, kao što su se Židovi bojali, pritek novih aktivista u Organizaciju okrenuo se za 180 stupnjeva u odnosu na mjesec prije. Iz kampova za uvježbavanje u oslobođenoj zoni, prvo su stotine, a zatim i tisuće visoko motiviranih gerilaca izlazili u sukobe sa vojnicima Sistema i kretali na istok. Taj primjer članova iz Baltimorea Organizacije je odmah prihvatila i počela uspostavljati oslobođene zone diljem zemlje, prvenstveno ondje gdje su bile najveća uništenja i gdje je Sistem izgubio autoritet. Enklava u Detroitu bila je jedna od najvažnijih. Krvava anarhija vladala je među preživjelima u području Detroita nekoliko tjedana nakon eksplozije 8. rujna. S vremenom je nekakav privid reda uspostavljen od strane vojnika sistema, koji su povremeno razmjenjivali vatru sa vođama crnačkih bandi u tom području. Iako je bilo nekoliko izoliranih bijelačkih uporišta koja su držala crnce na određenoj distanci, većina demoraliziranih i neorganiziranih preživjelih bijelaca u i oko Detroita nije pružala nikakav značajan otpor crncima, a u područjima gdje su crnci bili većina bilo im je najgore. Zatim, sredinom prosinca, Organizacija je preuzela inicijativu. Više sinkroniziranih munjevitih napada na vojna uporišta Sistema u Detroitu rezultirali su lakim pobjedama. Svim zarobljenim bijelim vojnicima, čim su položili svoje oružje, ponuđeno je da se bore za Organizaciju protiv sistema. Oni koji su se prijavili poslani su na ispitivanje i kasnije na obuku. Ostali su izrešetani na licu mjesta. Istom okrutnošću postupali se i sa bijelačkom civilnom populacijom. Kad je Organizacija ušla u bijelačka uporišta u okolici Detroita, prva stvar koju su uzeli kao nužnu za obaviti jest likvidirati lokalne bijelačke vođe, kako bi se uspostavio neupitan autoritet Organizacije. Nije bilo vremena za strpljenje za one kratkovidne bijelce koji su inzistirali

na tome da nisu "rasisti" ili "revolucionari" i da oni ne trebaju pomoć "vanjskih agitatora" u rješavanju njihovih problema, ili koji su bili obuzeti konzervativnim ili vjerskim fiksacijama. Bijelci u Detroitu i drugim enklavama su također organizirani po uzoru na Baltimore, ali brže i ne toliko efikasno. U većini dijelova zemlje nije bilo prilike za veću separaciju nebijelaca, poput one u Kaliforniji, i zbog toga je krvav rasni rat trajao mjesecima, što se posebno odražavalo na bijelcima koji nisu bili u enklavam koje je kontrolirala Organizacija. Hrana je posvuda počelo nestajati tokom zime 1993-1994. Crnci su pribjegli kanibalizmu, dok su stotine tisuća izgladnelih bijelaca, koji su prije ignorirali poziv Organizacije za ustanak protiv Sistema, počele se pojavljivati na granicama oslobođenih zona moleći za hranu. Organizacija je jedva bila u stanju održavati sitom samo bijelačku populaciju koja se već nalazila pod njenom kontrolom, i bilo je nužno poslati većinu novopridošlih natrag. Oni koji su primljeni – a to je značilo samo djeca, žene sposobne za radanje, i zdravi muškarci voljni da se bore za Organizaciju – morali su proći detaljne metode utvrđivanja rasne pripadnosti od onih korištenih u Kaliforniji. Nije više bilo dovoljno biti bijel; gledalo se kakvih su genetskih karakteristika. U Detroitu je uspostavljena praksa (koja se kasnije primjenjivala i drugdje); sposobnim bijelim muškarcima koji su htjeli pristupiti Organizaciji dat je topli obrok, te bajuneta ili nekakav drukčiji nož. Čelo mu je zatim označeno sa neizbrisivom tintom, i poslan je natrag da donese glavu ubijenog crnca ili drugog nebijelca, kako bi bio primljen. To je barem garantiralo da se dragocijena hrana neće trošiti na one koji neće pridonijeti Organizaciji u borbi, ali je teško pogodila slabije i dekadentne elemente unutar bijelačke populacije. Desetci miliona nestali su tokom prve polovice 1994. godine, a bijelačka populacija u zemlji spustila se na samo 50 miliona do kolovoza iste godine. Do tada je gotovo polovica bijelaca bila u enklavama Organizacije, a proizvodnja hrane i distribucija u enklavama rasla je dok nije bila dovoljna da spriječi daljnja gladovanja. Iako je nekakav oblik vlasti i dalje postojao, vojska i policija Sistema bile se iz praktičnih razloga brojčano smanjene, a na lokalnim razinama nisu imale nikakvu funkciju do pljačkanja i potrage za hranom, pićem, gorivom, i ženama. I Organizacija i Sistem izbjegavali su velike sukobe, Organizacija se fokusirala na kratke napade na vojne jedinice i postrojenja, a jedinice Sistema uglavnom su samo čuvale svoje zalihe goriva, hrane i oružja, te su pokušavali ograničiti širenje enklava Organizacije.

Ali enklave su se nastavile širiti, i brojčano i u veličini, kroz svih pet Mračnih Godina prije Nove Ere. U jednom trenutku bilo je gotovo 2.000 zasebnih enklava u Sjevernoj Americi. Izvan tih zona reda i sigurnosti, vladali su anarhija i divljaštvo, gdje su jedini autoritet bile bande koje su vrebale jedna na drugu i na neorganiziranu i bespomoćnu masu. Te bande su se uglavnom sastojale od crnaca, Portorikanaca, i mulata. U sve većem broju počeli su i bijelci organizirati vlastite bande na rasnoj osnovi, izvan domene Organizacije. Kako se rat istrebljenja nastavljao, milioni razmaženih bijelaca ispranih mozgov postepeno su počeli iskazivati svoju muškost. Ostatak je umro. Napredak Organizacije imao je i popratnih neuspjeha, dakako. Jedan od najznačajnijih bio masakr u Pittsburghu, u lipnju 1994. godine. Organizacija je ondje uspostavila enklavu u ožujku iste godine, nakon što je lokalne jedinice Sistema natjerala na povlačenje, ali nije bila dovoljno efikasna u identifikiranju i likvidaciji lokalnih židovskih elemenata. Židovi su u suradnji sa bijelim konzervativcima i liberalima imali dovoljno vremena da smisle subverzivni plan. Posljedica je bila ta da su jedinice Sistema uspjele ponovno zauzeti Pittsburgh, potpomognute petom kolon iznutra. Židovi i crnci su zatim krenuli i divljački pohod i izvršili msaovna ubojstva, po uzoru na židovsko-boljševičku revoluciju u Rusiji, 75 godina ranije. Dok je krvavo orgijanje završilo, gotovo je svaki bijelca u tom području bio ubijen ili je morao pobjeći. Preživjeli članovi Terenskog Zapovjedništva Organizacije u Pittsburghu, čije je oklijevanje da riješe problem Židova rezultiralo katastrofom, bili su kasnije okruženi i likvidirani od strane posebne jedinice prema zapovjedi i disciplinarnoj odluci Revolucionarnog Zapovjedništva. Jedini put, nakon 9. studenog 1993, kad je Organizacija morala primijeniti nuklearno oružje u Sjevernoj Americi, bilo je godinu dana kasnije u Torontu. Stotine tisuća Židova pobjeglo je iz S.A.D.-a u taj kanadski grad tokom 1993. i 1994., i stvorilo od njega drugi New York koji su koristili kao zapovjedni centar za rat na jugu. Američko-kanadska granica nije imala nikakvo značenje u kasnijim stidijima Velike Revolucije, a do sredine 1994. je stanje sjeverno od granice bilo manje kaotično nego južno od nje. Kroz Mračne Godine niti Organizacija niti Sistem nisu se mogli nadati da će postići konačnu prevagu jedno nad drugim, dok god su i jedni i drugi imali nuklearno oružje. U početku, dok je snaga konvencionalne vojske Sistema uvelike prelazila snagu Organizaciju, jedino je prijetnja nuklearnom osvetom sa više od 100 bombi sakrivenih diljem gradova od strane Organizacije spriječavala Sistem da krene u ofenzivu. Kasnije, kad je konvencionalna snaga vojske Organizacije premašila snagu Sistema, Sistem je zadržao kontrolu nad određenim jedinicama opremljenim nuklearnim naoružanjem, i prijeteći da će ga upotrijebiti, prisililo Organizaciju da odustane od napada na pojedina uporišta Sistema. Čak niti elitne jedinice Sistema koje su upravljale tim nuklearnim naoružanjem nisu bile imune na polagano rasipanje nojne moći, te su samo odgađali neizbježno.

30. siječnja 1999., prilikom Primirja u Omahi, posljednja skupina generala Sistema predala je svoje zapovjedništvo Organizaciji, u zamjenu za obećanje da će oni i njihove obitelji moći živjeti na miru. Organizacija je održala svoje obećanje, i na posebnom otoku nedaleko obale Kalifornije uređen je prostor za generale. Nakon toga je uslijedilo razdoblje čišćenja, posljednje skupine nebijelih bandita su eliminirane, zajedno sa nepodobnim rasnim elementima unutar bijele populacije. Od oslobođenja Sjeverne Amerike do početka Nove Ere za cijeli planet, prošlo je samo 11 mjeseci. Profesor Anderson je zabilježio i analizirao događaje iz tog razdoblja u svojem djelu "Povijest Velike Revolucije". Ovdje je dovoljno reći da je nakon uništenja glavnih centara židovske moći u svijetu i neutraliziranja nuklearne opasnosti od strane Sovjetskog Saveza put Organizacije prema konačnoj svjetskoj pobjedi bio osiguran. Još od početka 1993. je Organizacija imala aktivne ogranke u zapadnoj Evropi, koji su ubrzano rasli u šest godina pred pobjedu u Sjevernoj Americi. Liberalizam je učinio svoje u Evropi, kao i u Americi, stari poredak je bio samo izvana davao dojam nekakve snage. Ekonomski kolaps u Evropi u proljeće 1999., i pad Sistema u Sjevernoj Americi, uvelike je pomogao u moralnoj pripremi evropskih masa na konačnu pobjedu Organizacije. Taj veliki preokret diljem Evrope dogodio se u ljeto i jesen 1999, poput uragana je očistio kontinent od preko tisuću godina stare tuđinske ideologije i preko stoljeća stare moralne i materijalne dekadencije. Krva je tekla ulicama mnogih evropskih gradova, kad su izdajice rase, potomci generacija mješanaca i horde imigranata doživjeli istu sudbinu. Tada je svanula Nova Era nad zapadnim svijetom. Jedini preostali centar moći u svijetu koji se nije nalazio pod kontrolom Organizacije bila je Kina. Organizacija je htjela riješavanje problema Kine odgoditi za nekoliko godina, ali Kinezi su sami natjerali Organizaciju na istovremenu i drastičnu akciju. Kinezi su, naravno, zauzeli azijske predjele Sovjetskog Saveza odmah nakon nuklearnog napada 8. rujna 1993., ali do jeseni 1999. ostali su istočno od Urala, utvrđujući osvojeni teritorij. Kad su tokom ljeta i rane jeseni 1999. jedna za drugom evropske zemlje bivale oslobođene od strane Organizacije, Kinezi su odlučili posegnuti za evropskom Rusijom. Organizacija se suprotstavila tom potezu, koristeći nuklearne projektele da uništi još uvijek primitivne kineske projektele i strateške aerodrome, kao i kineske trupe koje su se već nalazile zapadno od Urala. Na žalost, ta akcija nije zaustavila žutu navalu koja je stizala iz Kine. Organizacija je još trebala vremena da reorganizira i reorjentira evropsku populaciju prije nego bi mogla krenuti u okršaj konvencionalnim putem sa golemim brojem Kineza koji su stalno pristizali preko Urala u Evropu, sve tadašnje jedinice kojima je Organizacija raspolagala bile su jedva dovoljne da popune vojarnje u novim oslobođenim i ne sasvim smirenim područjima istočne i zapadne Evrope. Iz tog razloga je Organizacija počela primjenjivati kombinaciju kemijskog, biološkog i drugog oružja, u velikim razmjerima, kako bi riješila taj problem. Kroz četiri godine je prostor od nekih 40 miliona kvadratnih kilometara, od Urala do Tihog Oceana i od Arktičkog Oceana do Indijskog Oceana bio u potpunosti steriliziran. Tako je stvorena Velika Istočna Pustinja. Tek su u prošlom desetljeću neka područja Pustinje postala sigurna za kolonizaciju. A i to "sigurna" znači samo da je koncentracija otrova pala na tu razinu da više nije opasna po život. Kako je svima poznato, bande mutanata koje lutaju Pustinjom su prava opasnost, i proći će još jedno stoljeće dok posljednji od njih ne bude eliminiran i bijelačka kolonizacija ponovno ne uspostavi ljudsku prisutnost na tom velikom području. Ali 1999. godina, prema kronologiji Stare Ere, samo 110 godina nakon rođenja velikog vođe, san o bijelom svijetu napokon je postao stvarnost. Žrtva nebrojenih tisuća života hrabrih muškaraca i žena iz Organizacije tokom prethodnih godina osigurala je ostvarenje tog sna. Među tim nebrojenim tisućama Earl Turner odigrao je veliku ulogu. Zavrijedio je besmrtnost tog crnog studenog dana prije 106 godina kad je ispunio svoju obvezu prema rasi, prema Organizaciji, i prema svetom Orderu koji ga je primio u svoje redove. I time je pomogao da njegova rasa može preživjeti i napredovati, da Organizacija može ostvariti svoje političke i vojne ciljeve, i da Order može širiti svoju mudru i dobrohotnu vlast nad zemljom do u vječnost.